

'Ασ' Όλα

Τὸ σὺμβολὸν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Η Α. Α. Μ. Ο ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ ΜΕΧΜΕΤ ΡΕΣΑΤ Ο Ε'
ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΓΕΝΕΘΛΙΟΙΣ ΤΟΥ

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΑΛΚΟΟΛΙΣΜΟΣ

Τὴν λέξιν αὐτὴν δὲν εὗρισκω σήμερον εἰς τὴν ἀποστολικὴν περικοπήν, διὰ τὴν ἀναστηλώσω ὡς τίτλον τῆς σημερινῆς ὀμιλίας μου. Ἐν τούτοις τὰ πάντα πέριξ μου τὴν διαγράφουσι μὲ τ' ἀμαυρότερα χρώματα τοῦ αἵματος, τοῦ ἐγκλήματος, τῆς ἀπροσυνθέσεως, καὶ τὴν ἐπαναλαμβάνουσι μὲ φρικιαστικὰς φωνὰς ἢ νόσος, ἢ δυστυχία, αἱ βάσανοι.

Ἡ Θρησκεία κατεδίκασε τὴν μέθην, τὴν ὁποῖαν ὀνομάζει ὡς εἶναι : «ἀσωτίαν», καὶ ἡ Ἐπιστήμη, μὲ τὴν σοβαρὰν καὶ ἐνδελεχῆ αὐτῆς παρατήρησιν, προσθέτει ἕνα τόνον ἰσχυρότερον εἰς τὸν χαρακτηρισμόν, καὶ ρίπτει κατ' αὐτῆς, ὡς δυνατὸν κόλαφον, τὴν κατηγορίαν, ὅτι εἶναι ἡ μοναδικὴ ἀφορμὴ τῶν δυστυχιῶν τῆς ἀνθρωπότητος, τῶν ἀθλιότητων, αἱ ὁποῖαι προξενοῦσι τοὺς φρικιασμούς μας, καὶ τοῦ προῖόντος ἐκφυλισμοῦ, ὁ ὁποῖος καταρρακώνει τὰς ψυχάς.

Εἰσέρχεται ἡ Ἐπιστήμη εἰς τὰς φυλακὰς, ἐξετάζει τοὺς πρὸ αὐτῆς προελαύνοντες καταδίκους—φονεῖς, ἀπατεῶνας, ἐκφραυλιστάς, κακούργους—καὶ ἀποτρέπει ἀπ' αὐτῶν τὸ πρόσωπον, ψιθυρίζουσα : Ὁ Ἄλκοολισμός. Ἐμβαίνει εἰς τὰς οἰκογενεῖας, βλέπει σωματικὰς καὶ ἠθικὰς πληγὰς, αἱ ὁποῖαι μάλιστα προσπαθοῦσι ν' ἀποκρυβῶσι, βλέπει ἕνα πατέρα ψυχικῶς παράλυτον, τὴν μητέρα μὲ χαλαρὰν συνείδησιν, τὴν υἱὸν μὲ χυδαῖα ἐνστικτα, τὴν κόρην ἐξ ἐπιμένῃ ὠραίων ἰδανικῶν, ἐνῶ πρὸς τούτους ἡ σῆψις τοῦ σώματος εἶναι γενικὴ καὶ τὰ δραστηκὰ φάρμακα μόλις κατορθώνουν νὰ συγκρατήσουν τὰς πυορροούσας σάρκας καὶ τὰ φθίνοντα ὄργανα. Καὶ ἐδῶ ἡ Ἐπιστήμη ἀναφωνεῖ : Ὁ Ἄλκοολισμός.

Περιφέρεται ἀνὰ τὴν κοινωνίαν· τὴν ἔκτιμα τὸ μέγεθος τῆς πτωχείας καὶ τῆς κακοδαιμονίας, ἡ ὁποία κυριαρχεῖ· λαοὶ δλόκληροὶ κύπτουσιν ὑπὸ τὸ βάρος παντοίων στερησέων, οἰκογένειαι πολυμελεῖς εἶναι ἐγκαταλειμμέναι εἰς τὸ ἔλεος τῶν ἄλλων, τὸ ὁποῖον σχεδὸν οὐδέποτε ἐπαρκεῖ, ἢ αὐξοῦσα θνησιμότης ἐπαυξάνει τὰ δεινὰ καὶ ἡ ὀρφάνεια περιφέρει τὰ πένθη τῆς. Καὶ ἐδῶ ἡ αὐτὴ ἐπιφθόσ : Ὁ Ἄλκοολισμός.

Ἐπικαλοῦμαι τῶν πατέρων, τῶν οἰκογενειάρχων καὶ τῶν μελλόντων νὰ γίνωσι τοιοῦτοι τὴν διαυγῆ ἀντίληψιν· Ἐν ποτήριον οἰνοπνευματώδους ποτοῦ ἀποτελεῖ τὸ πρῶτον νοσηρὸν σπέρμα, πολὺ εὐκόλως ἐπακολουθοῦσι καὶ τὰ λοιπά, καὶ ἡ συνήθεια μὲ τὴν νόσον εἰσελαύνουν, διὰ τὴν νὰ θερίσουν, νὰ καταστρέψουν, νὰ σπείρουν τὸν ὄλεθρον καὶ τὴν ἀπρόσυνθεσιν.

Ὀλίγη γενναιότης ἀπαιτεῖται καὶ θέλησις· ἄς σπάσωμεν τὸ φθοροποιὸν ἐκεῖνο ποτηράκι· σῶζομεν ἡμᾶς αὐτούς, τὴν οἰκογενειάν μας, τὸ ἔθνος.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΠΑΙΔΟΚΟΜΟΥΣ

Προχθὲς ἡ μεσημβρινὴ τράπεζα τοῦ ἐστιατορίου συνεκέντρωσεν, ὡς συνήθως, τοὺς αὐτοὺς φίλους. Τὸ γεῦμα ἐποικίλλετο μὲ τὰς συζητήσεις καὶ οἱ δαιτημόνες ἐφαίνοντο μᾶλλον, ὅτι ἤλθον ν' ἀνταλλάξουν γνώμας, παρὰ νὰ κορέσουν τὴν πεινὰν των. Δι' αὐτό, τὸ γεῦμα ἐκεῖνο, ὡς συνήθως, δὲν ἦτο ἄχαρι.

Ἡ πολιτικὴ, ἦτο ἐπόμενον, ν' ἀποτελέσῃ τὸ προανάκρουσμα τῆς ὄλης συναυλίας, προανάκρουσμα, τὸ ὁποῖον καταλαμβάνει τὸ περισσότερον μέρος τῆς, ἀλλὰ μετ' αὐτὸ ἐπικολούθησαν καὶ ἄλλα πολλά. Καὶ τί δὲν εἰμπροσθὴν νὰ λεχθῶν μεταξὺ ἐνὸς ὀρεκτικοῦ καὶ ἐνὸς καφέ!

Ἐν τούτοις θὰ τ' ἀφήσω. Ὑπάρχουν πολλά, τὰ ὁποῖα λέγονται μόνον, καὶ ἄλλα, τὰ ὁποῖα λησίουνται εὐθύς ὡς λεχθῶσι.

Κάτι ὅμως μὲ παρηκολούθησε καὶ μετὰ τὸ γεῦμα ἐκεῖνο καὶ τὴν σιγμὴν αὐτὴν, κατὰ τὴν ὁποῖαν καλοῦμαι νὰ πληρώσω τὴν παρούσαν στήλην, ἐξακολουθεῖ νὰ μὲ παρακολουθεῖ· θὰ τὸ ἀναγράψω, διότι μᾶς ἐνδιαφέρει ἀρκετά, μᾶς ἐνδιαφέρει ὡς οἰκογενειάρχας πρὸ παντός καὶ διότι θίγει τὸ τὸσον ζωτικὸν ζήτημα τῆς γυναικείας ἐργασίας.

Εἰς ἕκ τῶν συνδαιτημόνων μᾶς λέγει :

— Σκοπεῖω νὰ καλέσω διὰ τὰ δύο μικρὰ παιδιὰ μου μίαν παιδοκόμον· τί μὲ συμβουλεύετε νὰ φέρω, Γερμανίδα ἢ Ἀγγλίδα ;

Δὲν ἤμην ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἀπήντησαν πρῶτοι. Μόλις ἤκουσα τὴν ἐρώτησιν, ποικίλαι σκέψεις ἤρχισαν νὰ στροβιλίζωνται μέσα εἰς τὸν νοῦν μου διὰ τὰς ὑπάρξεις ἐκεῖνας, αἱ ὁποῖαι καλοῦνται ἐξῶθεν νὰ διδάξουν τὰ παιδιὰ μας, νὰ τὰ παραλάβουν ἀπὸ τὸν μαστὸν τῆς μητρὸς ἢ τῆς τροφῆς, διὰ νὰ παραδώσωσι μετὰ τινα ἔτη, ἀρκετὰ συνήθως, εἰς τὰς φροντίδας τῶν σχολείων, πολλάκις δέ, ἂν εἶναι κορίτσια τ' ἀνατρεφόμενα, νὰ τὰ παρακολουθήσωσιν εἰς ὅλην τὴν ζωὴν καὶ νὰ γίνωσιν αἱ συνοδοὶ των καὶ αἱ σύμβουλοι . . .

Καὶ ἐσυσσωρεύθησαν ἀκόμη πρὸ ἐμοῦ ὅλα τὰ ἄτοπα μιάς τοιαύτης προεπιθέσεως, ἡ ὁποία συνήθως εἰσάγει τὴν ξενολατρίαν καὶ δηλητηριάζει τὸ ἄγνον πνεῦμα τῶν παιδιῶν μας μὲ ἀντιλήψεις καὶ κρίσεις ὄχι ἰδικὰς μας, παρεισάγουσα αὐτὰς μαζὶ μὲ τοὺς κανόνας εὐγενοῦς ἀνατροφῆς, τοῦ Savoir vivre, καὶ τὴν ξένην γλῶσσαν. Ἀκόμη δὲ ἀνεξωγογήθησαν καὶ μερικαὶ σελίδες ἀπὸ τὸ πρόσφατον ἔργον : «L'ange gardien» τοῦ Prevost.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ ἄλλοι προέλαβον νὰ δώσουν τὴν γνώμη των.

— Ἡ Γερμανίς εἶναι καταλληλοτέρα, εἶναι ἄνθρωπος τοῦ καθήκοντος, εἶναι γεννημένη ν' ἀνατρέφῃ παιδιὰ. Ἐγὼ τοῦλάχιστον εἰς τὰ κορίτσια μου ἔδωσα γερμανικὴν ἀνατροφήν καὶ εἶμαι εὐχαριστημένος.

Ἦτο ἡ πρώτη γνώμη.

— Δὲν ἀνταλλάσσω καμμίαν πρὸς τὴν Ἀγγλίδα μου τὴν ἔφερα πρὸ ἐτῶν, εἶναι ἀληθὲς, μὲ τίμημα πολὺ-πολὺ φθηνὸν καὶ μ' ὅλα ταῦτα ἦτο θησαυρός, εἶχε σύστημα, γνώσεις, τρυφερότητα. Ἡ ἀγγλικὴ ἀνατροφή, φίλε μου . . .

— Προτιμῶ τὴν Ἑλβετίδα, ἠκούσθη διατεινόμενος κάποιος.

— Μήπως ἡ Γαλλίς εἶναι ἀκατάλληλος ; ἀρκεῖ νὰ μὴ εἶναι φανατικὴ εἰς τὸ δόγμα τῆς . . .

— Καὶ σεῖς τί λέγετε ; μ' ἠρώτησεν ὁ φίλος πατήρ. Ποῖαν προτιμάτε ;

— Καθὼς ἐθέσατε τὸ ζήτημα, δὲν εἰμπορῶ ν' ἀπαντήσω, παρὰ ἀρηθρικῶς· δὲν προτιμῶ οὔτε τὴν Γαλλίδα, οὔτε τὴν Ἑλβετίδα, οὔτε τὴν Γερμανίδα, οὔτε τὴν Ἀγγλίδα.

— Ἀλλά ;

— Ἐδιαβάσατε τὸ «L'ange gardien» τοῦ Prevost ;

— Ὁχι !

— Σᾶς συνιστῶ νὰ τὸ διαβάσατε πρὶν ὑπογράψετε τὴν ἐπιστολήν, μὲ τὴν ὁποῖαν θὰ καλέσετε

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

τὴν Γερμανίδα σας καὶ κανὲν παρόμοιον ἔργον γερμανικόν, ὅταν θὰ καλέσετε Γαλλίδα ἢ Ἀγγλίδα . . .

— Λοιπὸν ; Τί πρέπει νὰ κάμῃ μία μητέρα, ἡ ὁποία ἔχει πολλὰ παιδιὰ ν' ἀναθρέψῃ καὶ διὰ τὸν ἕνα ἢ ἄλλον λόγον δὲν ἔμπορεῖ ;

— Καμμιά Ἑλληνίδα . . ., παρετήρησα δειλιά.

— Ἑλληνίδα ; ἐπενέβη κάποιος. Ἄλλ' ἐννοεῖτε λοιπὸν νὰ δώσωμεν τὰ παιδιὰ μας σὲ μίαν ἀγράμματον καὶ χωρὶς ἀγωγὴν χωριανὴ γυναῖκα, γεμάτην ἀπὸ προλήψεις, χωρὶς γνώσεις ὑγιεινῆς καὶ συμπεριφορᾶς, ἡ ὁποία μὲ τὴν χυδαίαν τῆς γλῶσσαν, ποῦ θὰ μεταχειρίζεται εἰς τὸν κήπον μὲ τὰς ὁμοίας τῆς, θὰ διδάξῃ τὸ παιδί ἀκριβῶς ὅσα πρέπει νὰ μὴ μάθῃ ; . . .

— Δὲν ἐννοῶ, διατὶ εἰς τὸν τίτλον τῆς Ἑλληνίδος βαζετε αὐτὰ τὰ ἰδιώματα· εἶναι τάχα ἀπαραίτητον ἢ Ἑλληνίς παιδοκόμος νὰ εἶναι ἀγράμματος, ἄξεστος, ἀνάγωγος, χωρὶς σύστημα καὶ μόρφωσιν ; δὲν ὑπάρχουν ἐρά γε κορίτσια, ποῦ νὰ ἔχουν πολλὰ προσόντα ἀπ' ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ζητεῖτε εἰς τὰς ξένας σας, καὶ ἐπειδὴ εἶναι πτωχὰ νὰ δεχθῶν τὴν θέσιν παιδοκόμου ;

— Δὲν ὑπάρχουν, κύριε, διότι ὅσα μάθουν μερικὰ γράμματα, ὅσα ἀποφοιτήσουν ἀπὸ ἐν παρθεναγωγεῖον, ἂν ζητήσουν ἐργασίαν, θὰ γίνωσι διδασκάλισσαι σὲ κανὲν χωριό, μὲ μίαιμιση λίρα τὸν μῆνα, αἱ ἄλλαι πάλιν γίνονται μοδίστραι καὶ ράπτριαί, αἱ ἄλλαι . . .

Καὶ ἐπειδὴ ἐσιώπων.

— Εὐρετέ μου ἕνα τέτοιο κορίτσι καὶ εἶμαι διαθεμιμένος νὰ τοῦ δώσω μνησίων μίαν λίραν περισσότερον, συνεπέρανον.

Τὸ ζήτημα δὲν εἶναι μικρόν. Οἱ γονεῖς ἔχουν ἀνάγκην διὰ τὰ μικρὰ των μᾶς παιδοκόμου, ἡ ὁποία ὅμως νὰ μὴ εἶναι ἄξεστος ἄνθρωπος, ἀλλὰ νὰ εἰμπορῇ ν' ἀναθρέψῃ καλῶς τὴν ἀπαλὴν ἐκείνην ὑπαρξίν καὶ νὰ τῆς δώσῃ τὰς πρῶτας ὁρμὰς πρὸς τὴν ἀγάπην τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὠραίου. Πραγματικῶς δὲν εὗρισκονται τοιαῦτα Ἑλληνίδες, συγκεντρώνουσαι τὰ προσόντα αὐτὰ, ἢ, ὅσα τὰ ἔχουν, δὲν προσφέρονται. Καὶ ὅμως ἡ ἀνάγκη αὐτῆ εἰς τὴν οἰκογένειαν καθίσταται ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν περισσότερον ἐπιτακτικὴ. Ἄν ἰδρῦετο, ὄχι σχολή, ἀλλ' ἐν παράρτημα σχολῆς, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ ἐδιδάσκοντο τὰ ἀπαραίτητα διὰ τοιαύτην μόρφωσιν, τὰ ὁποῖα εἶναι ἐπίσης ἀναγκασιότατα διὰ κάθε κόρην ποῦ θὰ γίνῃ μίαν ἡμέραν μητέρα, ἀπ' ἐνὸς εἰς πολλὰ κορίτσια θὰ ἐδίδετο εἰς πόρος ἀξιοπορητῆς, θὰ ἐσώζετο δ' ἀπ' ἑτέρου ἢ κοινωνία μᾶς ἀπὸ τὴν ἐπιβολὴν καὶ τὴν κατάκτησιν τῶν ξένων παιδοκόμων.

Ἴσως ἡ ἰδέα αὐτὴ προσκρούσει εἰς προλήψεις, ἀλλὰ τί σήμερον κοινὸν καταστάν δὲν ἦτο χθὲς πρόληψις ;

Ἄς μελετηθῇ καὶ τὸ ζήτημα αὐτό· δὲν εἶναι ὅσον ἐκ πρώτης ἴσως ὄψεως φαίνεται τόσον μικρόν καὶ ἀνάξιον προσοχῆς.

Θ. Κ. Μ.

ΓΝΩΜΑΙ

Ἡ τύχη ὁμοιάζει τὴν γυναῖκα. Ὅστις θέλει νὰ ἔχῃ τὴν τύχην ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ὀφείλει νὰ τὴν κατακτήσῃ καὶ πρὸς τοῦτο ὀφείλει νὰ φέρεται μετὰ τόλμης καὶ ταχύτητος μᾶλλον, παρὰ μετὰ φρονήσεως καὶ βραδύτητος. Ὅμοιος ἢ γυνὴ ἐνδίδει εἰς τοὺς δεικνύοντας βίαιον πάθος μᾶλλον, παρὰ λογικὴν ψυχρὰν καὶ ἀβρότητα ἡρεμον. Ἐὰν δὲ ἡ τύχη, ὅπως ἡ γυνὴ, διατελῇ φιλικώτατα πρὸς τοὺς νέους, τὸ πρᾶγμα ἐξηγεῖται εὐχερῶς, διότι οἱ νέοι εἶνε ὀλιγώτερον ἐπιφυλακτικοὶ καὶ ἔχουν περισσότεραν τόλμην καὶ θρασύτητα. *Μακιαβέλης.*

Δὲν ὑπάρχει δυστυχέστερος πατήρ ἐκεῖνου, ὅστις, ἀφοῦ ἀνέθρεψε καὶ ἐξεπαιδευσεν ὅλα τὰ τέκνα του, βλέπει εἰς τὰ γερατεῖα του ὅτι οὔτε καθὲν χαριστὰ οὔτε ὅλα μαζὴ δὲν εἶνε ἱκανὰ νὰ τὸν γηροκομήσωσιν.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΔΗΘΕΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΠΕΚ

Ἐγράφη τελευταίως, ὅτι ἡ Σερβικὴ κυβέρνησις ἔχει ἀπόφασιν νὰ ἰδρύσῃ ἐκ νέου τὸ Πατριαρχεῖον τοῦ Ἰπέκ, ἢ μάλλον τὴν *αὐτοκέφαλον ἀρχιεπισκοπὴν τοῦ Πεκίου*, διότι πατριαρχικὸς τίτλος εἰς τὸν ἐκεῖ ἀρχιεπίσκοπον οὐδέποτε κανονικῶς ἐδόθη. Λέγεται δὲ Πεκίου καὶ ὄχι Ἰπεκίου (*Ἰπέκ*), διότι καὶ ἡ πόλις, ἐξ ἧς ἡ ἀρχιεπισκοπὴ ἔλαβε τὸ ὄνομα, *Πέκι* ἢ *Πέκ* σερβιστὶ ὀνομάζεται. Τὰ τῆς ἰδρύσεως τῆς ἀρχιεπισκοπῆς ταύτης ἔχουσιν ὡς ἑξῆς:

Σάββας, ὁ μέγας τῆς Σερβίας πολιοῦχος ἅγιος, υἱὸς δὲ τοῦ βασιλέως τῆς Σερβίας Στεφάνου Α΄ Νεμάν, γαμβροῦ ἐκ δευτέρου γάμου τοῦ βυζαντινοῦ αυτοκράτορος Ἀλεξίου Γ΄ τοῦ Κομνηνοῦ, παραιτηθεὶς νεώτατος τοῦ θρόνου, ἦλθεν εἰς Ἀθῶνα καὶ ἔλαβε τὸ μοναχικὸν σχῆμα ἐν τῇ μονῇ τοῦ Βατοπεδίου λαβὼν δὲ, μετὰ τινα ἔτη, περὶ τὸ 1195, τὴν ἰδίαν τοῦ ἡγουμένου τῆς μονῆς, ἵνα ἰδρύσῃ ἐν Ἀθῶνι ἰδίαν σερβικὴν μονήν, ἔγραψε περὶ τούτου εἰς τὸν πατέρα του, ζητῶν τὴν ἀρωγὴν του. Τοσοῦτον δὲ ἐνθουσιώδεις ἦσαν αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ νεοροῦ Σάββα, ὥστε κατέπεισαν καὶ τὸν πατέρα του, ἵνα περιβληθῇ καὶ αὐτὸς ἐν Ἀθῶνι τὸ μοναχικὸν σχῆμα· παραιτηθεὶς λοιπὸν καὶ αὐτὸς τοῦ θρόνου ὑπὲρ τοῦ δευτεροτόκου υἱοῦ του Στεφάνου τοῦ Β΄, ἦλθεν εἰς Ἀθῶνα, ἐγένετο μοναχός, λαβὼν τὸ ὄνομα Συμεών, καὶ ἴδρυσεν, μαζῇ μὲ τὸν υἱὸν του, τὴν μονήν τοῦ Χιλανδαρίου.

Μόλις ὁμοῦς ἀνεχώρησεν ἐκ Σερβίας, εὐθύς ὁ νεώτερος υἱὸς του Βουλκανὸς ἐκίνησε στάσιν κατὰ τοῦ βασιλευπόντος ἀδελφοῦ του, διαμφισβητῶν πρὸς αὐτὸν τὸν πατριαρχικὸν θρόνον. Τόσον δὲ πεισματώδης ἦτο ὁ περὶ ἐπικρατήσεως ἀγὼν τῶν δύο ἀδελφῶν, ὥστε, εἰς τὰ ἔσχατα καταφεύγοντες, ἐζήτησαν ἀμφοτέρωθεν τὴν ἀντίληψιν τοῦ πάπα Ἰννοκεντίου Γ΄ (1198—1216), τοῦ διαβοήτου ἐκείνου ὑποκινητοῦ τῆς Τετάρτης Σταυροφορίας, ὑποσχόμενοι αὐτῷ τὴν ὑποταγὴν τῆς Σερβίας εἰς τὸν παπικὸν θρόνον.

Ὁ πάπας, ἀσμένως ἀποδεχθεὶς τὴν πρότασιν τῶν ἡγεμονιδῶν, ἀπέστειλεν ἀμέσως ἀντιπρόσωπόν του εἰς Σερβίαν, ὅστις, πρὸ πάσης διακανονίσεως τῆς ἡγεμονικῆς διαφορᾶς, ἀπήγγειλε καὶ ἐπέτυχεν τὴν σύγκλησιν τοπικῆς συνόδου πρὸς κήρυξιν τῆς Ἐνώσεως. Ἀλλ’ ὁ σερβικὸς λαὸς τοσοῦτον κατεξανέστη ἐναντίον τῆς πράξεως ταύτης τῶν δύο ἀδελφῶν, ὥστε, ἀποστειλάντες εἰς Ἀθῶνα, ἐζήτησαν τὴν ἀρωγὴν καὶ τὴν ἀμεσον ἐπέμβασιν τοῦ πατρὸς των.

Ἐντρομος οὗτος ἀποστέλλει εἰς Σερβίαν τὸν Σάββαν, ὅστις κατορθώνει νὰ συμφιλίωσιν ταχέως τοὺς δύο ἀντιμαχομένους ἀδελφούς του, κηρύττει ἄκυρον τὴν ἀπόφασιν τῆς συνόδου, πρὸς ἐξουδετέρωσιν δὲ πάσης ἐν τῷ μέλλοντι παπικῆς πρὸς ἑνωσιν ἀπολείρας,

ἔρχεται εἰς *Νίκαιαν* (τῆς Κωνσταντινουπόλεως κυριευθείσης ἐν τῷ μεταξὺ ὑπὸ τῶν Φράγκων Σταυροφόρων τοῦ προμνησθέντος πάπα Ἰννοκεντίου τοῦ Γ΄) πρὸς τὸν τότε οἰκουμενικὸν πατριάρχη *Μανουὴλ Α΄* τὸν Χαριτόπουλον (1216—1222) καὶ ζητεῖ παρ’ αὐτοῦ, πρὸς περισσοτέραν ἐν Σερβίᾳ παγίωσιν τῆς Ὀρθοδοξίας, νὰ χειροτονηθῇ ἱεράρχης τῶν Σέρβων Σέρβος εἰδήμων τῆς γλώσσης καὶ τῶν ἠθῶν τοῦ λαοῦ.

Ὁ πατριάρχης ἐδέξατο προφρόνως τὴν αἴτησιν· κρίνας δὲ αὐτὸν ὡς τὸν ἀρμοδιώτερον πάντων, χειροτονεῖ τὸν *Σάββαν* μετὰ πάσης πομπῆς ἐν Νικαίᾳ, τῷ 1219, «*Ἀρχιεπίσκοπον Πεκίου καὶ πάσης Σερβίας*». Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡ ἀπόστασις ἀπὸ Νικαίας εἰς Σερβίαν ἦτο μεγάλη, καὶ ὁ Σάββας ἦτο ἄξιος τοιαύτης τιμῆς, ὁ πατριάρχης, δι’ ἐπισήμων γραμματέων, ὑπογεγραμμένων καὶ παρὰ τοῦ αυτοκράτορος *Θεοδώρου Β΄* τοῦ Λασκάρως (1204—1222), ἐχορήγησεν εἰς τὸν Σάββαν τὸ δικίωμα νὰ χειροτονῇ αὐτὸς τοὺς λοιποὺς τῆς Σερβίας ἐπισκόπους, οἵτινες τοιοῦτοτρόπως ὑπετάσσοντο ἀμέσως εἰς τὴν ἀρχιεπισκοπὴν Πεκίου· ἦσαν δὲ δεκαεννέα, ἦτοι:

1] Οἱ 10 *μητροπολίται* Σκοπείων, Πρισρένας, Ἐρσεκίου, Σταριβλάχης ἢ Ράσκας, Βαλιόβου, Μπουντουμίου, Βοσνασαραγίου, Βελιγραδίου, Τιμισβαρίου, καὶ Καρλοβίτζας καὶ Στρεμίου.

2] Οἱ 5 *ἀρχιεπίσκοποι* Σαμακοβίου, Κεστεντιλίου, Νύσσης, Σεμπεσίου, καὶ Μπάτζινας.

3] Οἱ 4 *ἐπίσκοποι* Τσετίνας, Ποζιέγας, Γιούλης καὶ Λιπόβου, καὶ Ἐνόβου καὶ Ἰονοπόλεως.

Τοιοῦτοτρόπως ἰδρύθη ἡ *αὐτοκέφαλος ἀρχιεπισκοπὴ Πεκίου*, μὲ πρῶτον ἀρχιεπίσκοπον τὸν Σάββαν, ὅστις ἐποίμανεν αὐτὴν μέχρι τοῦ θανάτου του (1237), ἐλθὼν ἐν τῷ μεταξὺ καὶ δευτέραν φοράν εἰς Νίκαιαν, ἵνα ὑποβάλλῃ τὰ σέβη του εἰς τὸν διάδοχον τοῦ *Μανουὴλ Α΄* οἰκουμενικὸν πατριάρχη *Γερμανὸν τὸν Β΄* (1222—1240).

Ἀλλὰ μετὰ ἑκατὸν περίπου ἔτη, ὁ ἡγεμὼν τῆς Σερβίας *Στέφανος Γ΄* Δουσάν (1331—1355), κατακτήσας ἐπὶ τινα χρόνον μέγα μέρος τῆς Μακεδονίας, ἐπωφελοῦμενος δὲ τῶν μετὰ τοῦ Σουλτάνου *Ὁρχάν* (1327—1389) διενέξεων τοῦ αυτοκράτορος *Ἀνδρονίκου Γ΄* (1325—1341) καὶ κατόπιν τοῦ *Ἰωάννου Ε΄* (1341—1383) τῶν Παλαιολόγων, συγκροτεῖ τῷ 1356 σύνοδον, καὶ τὸν μὲν ἀρχιεπίσκοπον Πεκίου ἀναγορεύει αυτοβούλως *πατριάρχη*, αὐτὸς δὲ στέφεται ὑπ’ αὐτοῦ ἐν Σκοπείοις «*Ἀυτοκράτωρ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Σέρβων, τῶν Βουλγάρων καὶ τῶν Ἀλβανῶν*».

Ἀλλ’ ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως *Κάλλιστος ὁ Α΄* (1350—1363) οὐ μόνον ἠρόνηθη ν’ ἀναγνωρίσῃ τὴν ἀναγόρευσιν τοῦ ἀρχιεπισκόπου Πεκίου εἰς πατριάρχη, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν μὲν ἀφώρισεν, ἀνεθεμάτισεν δὲ καὶ ὅλους τοὺς Σέρβους. Τοιοῦτοτρόπως ἐπῆλθε σχίσμα μέγα μέχρι τοῦ 1368, ὅτε ὁ τότε ἡγεμὼν τῆς Σερβίας *Δάξαρ* ἔγραψε (τῷ 1371) πρὸς τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχη *Φιλόθεον* (1364—1376), ἀποκηρύττων μὲν ὡς ἀντικανονικὴν τὴν ἀναγόρευσιν τοῦ Πεκίου εἰς πατριάρχη, ἐξαιτούμενος δὲ τὴν συγγνώμην τῆς Μητρὸς Μεγίλης Ἐκκλησίας. Οὕτω δὲ ἀποκατεστάθη πάλιν τὸ πρῶτον καθε-

στῶς, μέχρι τέλους περίπου τοῦ ΙΖ΄ αἰῶνος, μολοντί, ἔνεκα τῶν διηνεκῶν πολέμων τῶν Τούρκων πρὸς τοὺς Γερμανούς, ὡς ἐκ τῶν ὀλοίων αἱ σερβικαὶ χῶραι ὑπετάσσοντο ἄλλοτε μὲν εἰς τούτους, ἄλλοτε δὲ εἰς ἐκείνους, μεγάλαι πολλάκις ἀνωμαλῖαι ἐπῆρχοντο εἰς τὰ τῆς ἀρχιεπισκοπῆς.

Τέλος, τῷ 1690, κατόπιν ἐπαναστάσεως, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Πεκίου *Ἀρσένιος* μετηνάστευσεν, ἐπὶ κεφαλῆς 37 χιλιάδων οἰκογενειῶν, εἰς *Ἀυστρίαν* καὶ ἐγκατεστάθη ἐν *Κάρλοβιτζ* (Καρλοβιτσίω). Ἐρχεται κατόπιν ἢ ἐν τῇ αὐτῇ πόλει συνομολογηθεῖσα, τῇ 26 Ἰανουαρίου τοῦ 1699, αὐστροτουρκικὴ συνθήκη, ἣτις καὶ συνθήκη τοῦ Καρλοβιτσίου ὡς ἐκ τούτου λέγεται, δι’ ἧς μέγα μέρος τῶν ὑπὸ τῶν Σέρβων κατοικουμένων χωρῶν ἐξεχωρεῖτο ὀριστικῶς εἰς τὴν Ἀυστρίαν.

Καὶ ἡ μὲν ἀρχιεπισκοπὴ Πεκίου ἐξηκολούθησε καὶ κατόπιν ὑφισταμένη, ἔχουσα ὁμοῦς ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν αὐτῆς μόνον τὰς δεκατρεῖς εἰς τὸ Ὄθωμανικὸν κράτος ἀπομεινάσας ἐπαρχίας, ἦτοι:

1] Τὰς 8 μητροπόλεις Σκοπείων, Πρισρένας, Ἐρσεκίου, Ράσκας (Σταριβλάχης), Βοσνασαραγίου, Βελιγραδίου, Τιμισβαρίου, καὶ Βαλιόβου.

2] Τὰς 4 ἀρχιεπισκοπὰς Σαμακοβίου, Κεστεντιλίου, Νύσσης, καὶ Σεμπεσίου.

3] Τὴν ἐπισκοπὴν Τσετίνας.

Εἰς διαβήματα ὁμοῦς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὅπως καὶ οἱ ἐν ταῖς εἰς τὴν Ἀυστρίαν ἐκχωρηθείσαις Σερβικαῖς χώραις ἐξ ἀκόμῃ ἐκκλησιαστικοὶ θρόνοι (ἦτοι: αἱ 2 μητροπόλεις Μπουντουμίου, καὶ Καρλοβίτσας καὶ Στρεμίου, ἡ ἀρχιεπισκοπὴ Μπάτζινας, καὶ αἱ 3 ἐπίσκοποι Ποζιέγας, Γιούλης καὶ Λιπόβου, καὶ Ἐνόβου καὶ Ἰονοπόλεως) ὑπάγονται, ὡς καὶ πρότερον, ἐκκλησιαστικῶς εἰς τὴν ἀρχιεπισκοπὴν Πεκίου, ἢ Ἀυστρία ἀντέταξεν ἀνένδοτον ἀρνησιν, ἀξιούσα ὅπως αἱ ἐν ταῖς χώραις αὐτῆς ὀρθόδοξοι σερβικαὶ ἐπαρχίαι ὑπαχθῶσιν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ἀρχιεπισκόπου *Κάρλοβιτζ*, ὅστις ἐτιτοφορήθη μὲν ὑπὸ τοῦ λαοῦ *πατριάρχης*, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἐδῶ εἶχε μεταστήσει τὴν ἔδραν του ὁ μεταναστεύσας ἀρχιεπίσκοπος Πεκίου Ἀρσένιος, οὐδέποτε ὁμοῦς ἔκαμε μέχρι σήμερον χρῆσιν τοῦ τίτλου τούτου ἐν τοῖς ἐπισήμοις πρὸς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν ἐγγράφοις του, ὑπογραφόμενος μόνον ὡς *ἀρχιεπίσκοπος*.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀρχιεπισκοπὴ Πεκίου, τὸ παράδειγμα καὶ ἄλλων αὐτοκεφάλων τότε ἀρχιεπισκοπῶν ἀκολουθοῦσα, συνηνώθη, ἐπὶ τῆς πατριαρχίας τοῦ ἀπὸ Δέρκων κλεινοῦ ἐκείνου *Σαμουὴλ Α΄* τοῦ Χαντζερῆ, μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, παραιτηθέντος, κοινῇ μετὰ τῶν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν αὐτοῦ μητροπολιτῶν καὶ ἐπισκόπων συνεννοήσει, τοῦ τότε ἀρχιεπισκόπου Πεκίου *Καλλινίκου*. Τοιοῦτοτρόπως δὲ, διὰ τῆς καταργήσεως αὐτῆς, ἔλειψαν καὶ τὰ πολλὰ τελευταίως συμβαίνοντα ἐν αὐτῇ ἐκ τῆς αὐθαιρέσεως τῶν κατὰ καιροὺς ἀρχιεπισκόπων ἔκτροπα, ὧν ἐν καὶ ἡ εἰς τὰς φήμας αὐτῶν προσθήκη: «*Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Σερβίας, Δαλματίας, Ἰλλυρικῆς, Πόντου Δυτικοῦ καὶ πέραν Δανούβεως*».

ΔΗΜ. Μ. ΜΗΛΙΣΣΟΠΟΥΛΟΣ
καθηγητῆς ἐν τῇ Ρωσικῇ Σχολῇ.

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

— Όχι, πηγαίνω μόνος, Γεώργη· δός μου μόνον τὸ ἐπανωφόρι σου, διότι τὸ ἰδικό μου τὸ ξέχασα εἰς τὴν λέσχη.

Καὶ ὁ Ἰάκωβος ἀνέβη μόνος εἰς τὸ αὐτοκίνητον, ἐκάθησεν εἰς τὴν θέσιν τοῦ σωφῆρος καὶ ἀπεμακρύνθη, χωρὶς νὰ φανῆ τῆς σκέψιν, τὴν ὁποῖαν ὁ Γεώργης, ὁ σωφῆρ του, ἐπανελίμβανε :

— Δὲν θὰ τὸ ξέχασε τὸ ἐπανωφόρι του, ἀλλὰ θὰ τὸ ἀφῆκεν ἐνέχυρον εἰς τὸ χαρτοπαιγνίον.

Ἡ σκέψις αὐτῆ τοῦ σωφῆρος ὁσονδήποτε καὶ ἂν ἦτο τολμηρὰ, δὲν ἦτο καὶ ψευδής. Ὁ Ἰάκωβος, κληρονόμος μεγάλης περιουσίας, τὴν ἔβλεπε νὰ τοῦ ἐκφεύγῃ μὲ τὴν μανίαν τοῦ χαρτοπαιγνίου.

* *

Ἐπαιζε καὶ ἔπαιζε τρελλά, χωρὶς νὰ κερδίῃ ποτέ, ἀλλὰ καὶ χωρὶς δι' αὐτὸ νὰ θεραπεύεται ἀπὸ τὴν μανίαν ἐκείνην. Τὸ σπῆτι του ἦτο ὑπὸ κατάσχεσιν, μία ἐξοχικὴ οἰκία ἐπίσης, ὑπὸ κατάσχεσιν ἀκόμη ἦτο καὶ τὸ αὐτοκίνητον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπέβαιναν. Εἰς δὲ τὴν Τράπεζαν, ὅπου εἶχεν ἄλλοτε τόσας πιστώσεις, οὐδὲν ὑπελείπετο ὁ λογαριασμός του, τὸν ὁποῖον εἶχε λάβει τὴν προτεραίαν, ἔκλειε μὲ 2,75 φράγκα εἰς πίστιν του. Τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ ; Ἡ καταστροφή, ἡ ὁποία τὸν ἐπερίμενε, ἦτο φοβερὰ καὶ ἀφευκτος, ἀλλ' ἦτο τελειῶς ἀνίσχυρος νὰ τὴν προλάβῃ.

Ἀκόμη δὲν εἶχε τὴν δύναμιν καὶ νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἑαυτὸν του ἀπὸ τὴν μανίαν τοῦ χαρτοπαιγνίου.

— Ὅφειλω τόσα, ἐσκέπτετο. Πρέπει νὰ παίξω ἀκόμη. Ποῖος ξεύρει, ἴσως ἡ τύχη αὐτὴν τὴν φορὰν μὲ λυπηθῆ.

* *

Τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο ἐφθασεν εἰς τὴν λέσχη, ἐκάθησεν εἰς τὴν συνειθισμένην του θέσιν καὶ ἤρχισεν.

Εἰς τὰ θυλάκιά του εὐρίσκοντο δύο ἢ τρία εἰκοσάφραγκα, ποσὸν τὸ ὁποῖον δὲν ἐπῆρκει οὔτε διὰ τὸ φιλοδώρημα τοῦ γκαρσονιῦ. Ἐν τούτοις ἔπαιζεν ἐπὶ λόγῳ τιμῆς, ψυχραίμως καὶ ἀπαθῶς. Ἀλλὰ ἡ τύχη τὸν ἐπρόδιδεν ἐκ νέου. Ἐχανε διαρκῶς. Ὅταν δὲ τὸ παιγνίδι τὸ πρῶτον ἐτελείωσεν, εἶχε νὰ πληρώσῃ ἑκατὸ χιλιάδας φράγκων.

— Τί νὰ κάμῃ ;

Ἐξήγαγεν ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του ἓν στέλεχος ἐπιταγῶν ἐπὶ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς καὶ ὑπέγραψεν ἓνα τσέκι ἑκατὸν χιλιάδων, πληρωτέων ἅμα τῆ ὕψει καὶ εἰς βάρους τοῦ λογαριασμοῦ του.

— Ἀλλὰ ποίου λογαριασμοῦ ; τῶν 2,75 φράγκων ;

Ἐγνώριζεν ὅτι αὐτὸ ἦτο ἀπάτη καὶ ὅτι μετ' ὀλίγας ὥρας θ' ἀπεκαλύπτετο· ἐν τούτοις δὲν ἦτο δυνατόν νὰ κάμῃ ἀλλῶως. Κατέβη λοιπὸν ἀπὸ τὴν λέσχην τελειῶς κατεστραμμένος ὕλικῶς καὶ ἠθικῶς.

— Ἀφῆσέ με μόνον, Γεώργη, εἶπε πάλιν εἰς τὸν σωφῆρα, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπερίμενε, θὰ

κάμω μὲ τὸ αὐτοκίνητον ἓνα πρῶτονὸν περιπατον.

Ὁ πρῶτος γῦρος ἦτο πρόφασις. Ὁ Ἰάκωβος εἶχε σκοπὸν ν' αὐτοκτονήσῃ, διὰ νὰ μὴ ἴδῃ τὴν ἀτίμωσίν του.

* *

Τὸ αὐτοκίνητον ἔτρεχε πλέον ὀλοταχῶς, εἶχεν ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὴν πόλιν. Γύρω ἢ φύσις ὠραία ἤπλωνε τὰς καλλονάς τῆς· μόνον ἡ ψυχὴ τοῦ Ἰακώβου, σκοτισμένη ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν, ἐζήτηε τὸν θάνατον.

Ἀΐφνης ἀκούει ὀπισθὲν του πυροβολισμούς. Στρέφει καὶ βλέπει ἐν αὐτοκίνητον νὰ καταδιώκεται ἀπὸ ἰππεῖς καὶ ποδηλάτας ἀστυνομικούς. Ὁ Ἰάκωβος ἐνόησεν, ὅτι πρόκειται περὶ φυγῆς ἐγκληματιῶν. Καὶ ἡ φυγὴ ἦτο βεβαία. Τότε ὁ Ἰάκωβος συνέλαβεν ἐν τολμηρὸν σχέδιον.

— Ἀφοῦ θ' ἀποθάνω, ὁ θάνατός μου ἄς χρησιμεύσῃ τοῦλάχιστον εἰς κάτι.

Καὶ μὲ θαυμασίαν εὐστροφίαν ἔστρεψε τὸ αὐτοκίνητόν του, τὸ διηύθυνε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ αὐτοκίνητον τῶν φυγάδων καὶ μετὰ δύο λεπτὰ μία φοβερὰ σύγκρουσις ἐπηκολούθησεν . . .

* *

Ὅταν ὁ Ἰάκωβος ἀνέλοβε τὰς αἰσθήσεις του, ἦτο ἐξηλωμένος ἐπὶ κλίνης νοσοκομείου. Εἶδε δεμένην τὴν κεφαλὴν καὶ πολλὰ μέρη τοῦ σώματός του.

— Θὰ θεραπευθῆ γρήγορα. Εἶναι μάλιστα θαῦμα, πῶς ἐπέζησεν ἀπὸ τοιαύτην σύγκρουσιν, λέγει μία φωνὴ ἄγνωστος.

— Καὶ οἱ κακοῦργοι ; ἠρώτησεν.

— Ἐφρονεῦθη μόνον ὁ εἶς.

Ἀκούων αὐτὰ ὁ Ἰάκωβος, ἐσκέπτετο θλιβερά :

— Κρῖμα νὰ μὴ πεθάνω ! πρέπει νὰ ἐπαναλάβω τὴν ἀπόπειραν.

Ἀλλὰ πρὶν τελειώσῃ σχεδὸν τὴν σκέψιν του, ὁ ἰατρὸς ἔκυψε καὶ τοῦ εἶπεν :

— Ἐχρειάζετο, κύριε, μεγάλη γενναιότης καὶ αὐτοθυσία, διὰ νὰ κάμετε αὐτὸ χάριν τῆς ἀσφαλείας τοῦ τόπου, αἱ δὲ ἑκατὸν χιλιάδες, τὰς ὁποίας προεκήρυξεν ἡ Κυβέρνησις δι' ὅποιον συλλάβει τοὺς ληστὰς, αὐταὶ θὰ εἶναι διὰ σὰς πολὺ μικρὰ ἀμοιβή.

Ὁ Ἰάκωβος παρρηθεῖ ἐκπληκτος. Ἦτο λοιπὸν ἀλήθεια ; Ἐκέρδισεν ἑκατὸν χιλιάδας φράγκα ; Ὄστε θὰ δυνηθῆ νὰ πληρώσῃ τὴν ἐπιταγὴν ἐκείνην ;

Ὁ Ἰάκωβος δὲν ἠδύνατο πλέον ν' ἀμφιβάλλῃ.

— Εἶναι ἡ μόνη φορὰ, ποῦ ἐκέρδησα, συνεπέρανε.

* *

Ὁ Ἰάκωβος, ἐκτὸς τῆς χρηματικῆς ἀμοιβῆς, ἐπαρρηθεῖσεν ἑκατὸν χιλιάδων, μία δὲ κληρονόμος μεγάλης περιουσίας τὸν ἠγάπησε διὰ τὴν γενναιότητά του καὶ τὸν ἐνυμφεύθη.

Ἐκεῖνος, ἀντιπαντὸς ἄλλου δώρου πρὸς αὐτήν, τῆς ἔδωκεν ἓνα ὄρκον : νὰ μὴ παίξῃ πλέον ποτέ, καὶ τὸν ὄρκον αὐτὸν τὸν ἐτήρησεν.

LEON GROC

Ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ. — Δώδεκα ἐτικέται γαλακτος Νεστλέ παρέχουν δικαίωμα εἰς ἓνα λαχνὸν τοῦ μεγάλου Λαχείου.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

Η ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ ΕΙΣ ΤΑ ΤΑΤΑΥΛΑ

Γύρω εἰς τὸν ἀπέραντον ὑπαίθριον στίβον τοῦ Γυμναστικοῦ Συλλόγου Ταταούλων ὁ « Ἡρακλῆς », τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν εἶχε συναχθῆ ἓνα κοσμομάζευμα, ἀσύνηθες εἰς ποσότητα καὶ ποιόν.

Καὶ αὐτὴ ἡ τρομακτικὴ καυστικότης τῆς ἡμέρας ἐκείνης δὲν ἐστάθη ἱκανή, ὄχι νὰ ἀπομακρύνῃ κανένα ἀπὸ τὸ κατάθερμον ἐκεῖνο καμῖνι, ἀλλ' οὐδὲ τὸ παραμικρὸν παράπονον, τὴν ἐλαχίστην ἀδημονίαν νὰ προξενήσῃ.

Μέσα εἰς τὴν εὐλαβῆ σιωπὴν πάντων καὶ πασῶν, μὲ τὴν ὁποῖαν παρηκολουθεῖτο τὸ ἔκπαγλον θέαμα, ἓνας καὶ μόνος συγκεντρωμὸς ἀνυπομόνων βλυσμάτων παρετηρεῖτο εἰς ὀρισμένα σημεῖα καὶ μόνον τὸ γενικὸν καρδιοκτύπι ἐνδομύχου χαρᾶς, ἂν ἐπρόσεχε κανεὶς, θὰ ἤκουε νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ τὰ στήθη ὄλων τῶν παρισταμένων.

Ὁ « Ἡρακλῆς » ἐτέλει τοὺς ἐτησίους ἀγῶνάς του.

Ἐπρόκειτο δι' ἔμπρακτον ἀπόδειξιν τῆς γιγαντιαίας προόδου τοῦ δαφνοστεφοῦς « Ἡρακλέους » τῶν Ταταούλων, προόδου, εἰς τὴν ὁποῖαν ἡ φιλότιμος ἐπιμέλεια, μαζῆ μὲ τὴν σάφρονα συστηματικὴν ἐργασίαν, πρὸ πολλοῦ ἔχουν ἐπιθέσει τὴν βαρυσήμαντον σφραγίδα των.

Εἰς ὑπερτριάκοντα ἐλεύθερα καὶ μὴ ἀγωνίσματα, τὰ ὁποῖα ἀπὸ πρῶτας μέχρι ἐσπέρας μὲ θαυμασίαν ἐπιτυχίαν καὶ ἐπίδοσιν ἐξετέλεσαν οἱ περὶ τοὺς ἑκατὸν, ἀπὸ 8--20 ἐτῶν ἡλικίας, ἀθληταὶ του, ἔλαμπεν ἓνα ἀφαντάστως τέλειον, καταπληκτικῶς ὠραῖον.

Ἀρμονία ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον, σύστημα καθ' ὅλα ζηλευτόν, ἐπιτυχία, ποῦ δύσκολα περιγράφεται, ἦσαν τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῶν ἀγωνισμάτων.

Δὲν σὰς ἐπετρέπετο νὰ θαυμάσητε τοῦτον ἢ νὰ προτιμήσητε ἐκεῖνον ἐκ τῶν ἀθλητῶν.

Κανεὶς δὲν ὑστέρει καὶ ὄλοι ἠξίζε νὰ βραβευθῶσι μὲ τὸν αὐτὸν κότινον, μὲ τὸν αὐτὸν ἰσοβάθμιον τοῦ κλέους καὶ τῆς νίκης στέφανον.

Ἡ πάλη, ἡ πυγμαχία, ὁ δρόμος, ἡ ἀναρρίχσις, τὸ ἄλμα καὶ αἱ γραφικώταται προσλάσεις των, μᾶς παρουσίασαν ἓνα ὅλως πρωτοφανῆ κόσμον πλαστικότητος σωμάτων, τὰ ὁποῖα, ὡς ἰδεώδη καὶ ἄξια θαυμασμοῦ, ἀπαντῶμεν σήμερον μόνον εἰς ἐκμαγεῖα ἢ ἄλλα ἀρχαίας γλυπτικῆς ἀριστουργήματα.

Ἐπρεπε νὰ ὑπῆρχεν ἓνας σημερινὸς Πίνδαρος, διὰ νὰ τονίσῃ ὡς ἐμπρέπει τὴν ὠραϊότητα τῆς ἐορτῆς τῆς παρελθούσης Κυριακῆς.

Μόνον μὲ τὴν εἰκόνα τοιούτων παραστημάτων θὰ ἦτο δυνατόν νὰ φαντασθῆ, ὅτι πρέπει νὰ κρημνισθῶσι τὰ τεῖχη τῆς πόλεως, εἰς τὴν ὁποῖαν ὑπῆρχε τοιαύτη γενεά.

Εὔγε εἰς τὸν « Ἡρακλέα », τρεῖς εὔγε ὅμως καὶ εἰς τοὺς Ταταυλιανούς, οἱ ὁποῖοι, ἐκλεκτικοὶ καὶ φιλοπρόδοι εἰς ὅλα τους, τοιοῦτον μοναδικὸν καὶ ἀπαράμιλλον ἀνέδειξαν Σωματεῖον.

ΑΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

13
ANDRÉ THEURIET ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ
ΘΑΝΑΣΙΜΟΝ ΑΜΑΡΤΗΜΑ
(συνέχεια από σελ. 56)

Έσυρε τὸ ἀνάκλιτρον τοῦ γραφείου καὶ ἐκάθησεν ἀπέναντι τοῦ νέου, τεταραγμένου, ἀλλὰ καὶ εὐτυχῶς συνάμα ἐπὶ τῇ ἐπερχομένῃ ταύτῃ μεταστροφῇ.

— Ἡ τελευταία σας ὁμολογία, τῷ εἶπε δι' ἡρέμου φωνῆς, μετριάζει μὲν τὴν πράξιν σας, ἀλλὰ δὲν δικαιολογεῖ αὐτήν... Ἀπερισκεψία, παιδικὴ ὄλως, σὰς ἐξώθησε... Δὲν σὰς προέτρεψε σκέψις ἀνδρὸς συνετοῦ καὶ ὠρίμου, ἀλλ' ἀναβρασμὸς νεανικός, ὁ ἀναβρασμὸς δὲ αὐτός, ὅσον καὶ ἂν ὑπῆρξεν ἀσυνείδητος, δὲν ἦτο καὶ ὀλιγώτερον ἐπικίνδυνος... Δὲν εἶνε βδελυρὸν τὸ σχέδιόν σας νὰ θέλετε νὰ παραπλανήσετε μίαν κόρην διὰ νὰ θεραπευθῆτε ἀπὸ μίαν τρέλλαν;... Πῶς; Θέλετε ν' ἀντικαταστήσετε πάθος ἔνοχον δι' ἐρωτικῶν σχέσεων πρὸς μίαν πιωχὴν ἐργάτιδα! Καὶ δὲν διαβλέπετε εἰς τοῦτο ἔνοχόν;... Δὲν κατεβόα ἡ συνείδησίς σας διὰ τὸ σχέδιον τοῦτο, ἡ πραγματοποιήσις τοῦ ὁποίου ἀνεπανορθώτους ἰδύνατο νὰ ἔχη συνεπείας;... Εὐτυχῶς, κατὰ μοιραίαν ὄλως σύμπτωσιν, συνεκρατήθητε εἰς τὸν κατήφορον... Παρὰ τὴν ὑπαρξίν δηλητηριωδῶν σπερμάτων, ἀναπτυχθέντων κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐν Παρισίοις ζωῆς σας, ἐλπίζω, ὅτι ἐπὶ τέλος θὰ θριαμβεύσῃ ἡ σύνεσις, ἐλπίζω, ὅτι ἡ λεπτότης, ἡ εὐγένεια τῶν αἰσθημάτων σας δὲν θ' ἀνεχθῇ πλέον παρομοίας νεανικᾶς παραφοράς... ἐλπίζω νὰ μὴ ἐπαναληφθῶσι πλέον ἐπεισόδια τοιαῦτα... Ὁ κ. Δεγκλὶς δὲν θὰ λάβῃ γνῶσιν τῶν γεγονότων... Θὰ ἴδω μετ' ὀλίγον τὴν δεσποινίδα Οὐγκέ, θὰ τῇ εἶπω, ὅτι, χάριν αὐτῆς τῆς ἀξιοπρεπείας τῆς, ὀφείλει νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν «Λαλινέζ»... Θὰ τὴν τοποθετήσω εἰς Βελλαίν' ὁ πατὴρ μου ἔχει ἀνάγκην ἐπιστάτιδος πεπειραμένης... Τοιοῦτοτρόπως διευθετοῦνται τὰ πράγματα... Εἴσθε εὐχαριστημένοι;

— Μὲ συγχωρεῖτε; ἀνεφώνησεν ὁ Παῦλος εἰς ἄκρον συγκινημένος. Ὡ, κυρία!... Εἴσθε τόσο καλὴ, ὅσον καὶ ὠραία! Καὶ κύψας ἀποτόμως πρὸς αὐτήν, ἐκλινε τὸ γόνυ καὶ ἐφίλει παραφόρως τὰ κράσπεδα τῆς ἐσθῆτος αὐτῆς.

— Ἀνεγέρθητε! τῷ εἶπεν ἐκείνη αὐστηρῶς... δὲν θὰ διορθωθῆτε λοιπὸν ἀπὸ τὴν παιδαριώδη αὐτὴν παραφορᾶν, ἡ ὁποία σὰς παρέσυρεν εἰς τόσας θλιβερὰς ἀνοησίας;... Σὰς συγχωρῶ, ἀλλ' ὑπὸ ἓνα ὄρον...

Ὁ νεανίας ἀνηγέρθη καὶ τεταραγμένος προσέβλεψε τὴν κ. Δεγκλὶς.

— Ἀπαιτῶ, τῷ εἶπε, φρόνησιν. Ἀπὸ τοῦ πνεύματός σας ὀφείλετε ν' ἀποσκορακίσετε τὰς παλαιὰς σας συνηθείας... Ἐχετε προσόντα πολλὰ, ἔχετε μὀρφωσιν καὶ εὐφυΐαν· εἶνε κακόν, εἶνε ἀδίκημα, ἀδίκημα πρὸς ὑμᾶς αὐτόν, πρὸς τὴν ἀξιοπρεπείαν σας, πρὸς τὴν οἰκογένειάν σας, νὰ δεσμεύετε τὰ προσόντα αὐτὰ, αὐτὸ τὸ μέλλον σας, διὰ παθῶν παραφόρων ἢ διὰ ὄνειροπολήσεων ἐπικινδύνων ἔρωτος ἀπηγορευμένου... Τὸ πρόσωπον αὐτὸ—τοῦ ὁποίου δὲν θέλω νὰ μάθω τὸ ὄνομα—... τὸ πρόσωπον αὐτὸ ἔχει, λέγετε, σύζυγον... δὲν δύνασθε ἐπομένως νὰ τὸ ἀποκτήσετε... Ἐὰν λοιπὸν τρέφετε διὰ τὴν γυναῖκα αὐτὴν ἀληθῆ καὶ εἰλικρινῆ ἔρωτα, ἐάν, ὡς ἀνεφέρετε, ἐκτιμᾶτε, σέβεσθε αὐτήν, ἡ ὀρθοφροσύνη καὶ ἡ ἐντιμότης ἐπιβάλλουσι νὰ τὴν λησμονήσετε...

— Ἀ! κυρία, εἶπεν ἐκεῖνος στεναζών, ὅτι ἀπαιτεῖτε εἶνε ἀνώτερον τῶν δυνάμεών μου.

— Ἐπιβάλλεται! σὰς λέγω... Ἐὰν ἡ γυνὴ αὐτὴ εἶνε τιμία καὶ ἀξιοπρεπὴς—καὶ τὸ πιστεύω, ἀφοῦ τὸ βεβαιοῦτε— ὀφείλει νὰ σεβασθῇ ἑαυτήν, καὶ ἀφοῦ δὲν εἶνε ἐλευθέρη, δὲν δύναται νὰ σὰς ἀγαπήσῃ... Ἀλλ' ὑποθέσωμεν ὅτι παρασύρεται, ὅτι ὑποχωρεῖ... πρέπει τότε νὰ ψευσθῇ, ν' ἀπατᾷ ἐκείνους, οἵτινες ἔχουσιν ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτήν, νὰ ἐξευτελισθῇ... καὶ τότε θ' ἀποβῇ ἡ δυστυχεστέρα τῶν γυναικῶν... Ὁχι, δὲν θὰ θελήσετε τοῦτο... ὀφείλετε νὰ μὴ σκέπτεσθε πλέον τὴν γυναῖκα αὐτὴν.

Ὡς ἐν ὄνειρῳ ἤκουε τὴν ὑποτρεμώδη μουσικὴν τῆς φωνῆς ταύτης, τῆς ἀποτόμως ἐνίοτε διακοπτομένης δι' ἐνδοιασμών. Καὶ ἐπεθύμει ἐπὶ μακρὸν ν' ἀκούῃ αὐτὴν ἐν τῇ ἡμισκοτίᾳ ἐκείνῃ τοῦ Γραφείου, εἰς ὃ ὑπείσειρχετο ὁ ἔρρυθμος κρότος τῶν μηχανῶν τοῦ ἐργοστασίου.

Ἡ κ. Δεγκλὶς ἐσίγησεν, ὁ νεανίας δὲ τότε ἐτονθόρυσεν:

— Αὐτὰ ὅλα τὰ ἐσκέφην, κυρία... ἀλλὰ νὰ μὴ τὴν σκέπτωμαι εἶνε δύσκολον, πολὺ δύσκολον...

— Ὁχι, δὲν εἶνε δύσκολον τόσον, ὅσον τὸ φαντάζεσθε, ἀρκεῖ νὰ τὸ θέλετε... ἡ ἰσχυρογνωμοσύνη θριαμβεῖ πάντοτε... Ὑπάρχουν, ἄλλως τε, ἀλλὰ πρὸς θεραπείαν μέσα, ἀσφαλέστερα καὶ ἐντιμώτερα ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἠθέλετε νὰ χρησιμοποιήσετε... Θέλετε ν' ἀκούσετε τὰς συμβουλὰς γυναικός, ἡ ὁποία εἶνε πρεσβυτέρα ὑμῶν καὶ περισσότερον ἐμπειρος;...

— Ὁμιλήσατε, κυρία, σὰς τὸ παρακαλῶ!... Τὰς συμβουλὰς σας ὡς διαταγὰς θ' ἀκούσω.

— Εἴσθε πολὺ νέος, κατὰ τὴν ἡλικίαν δὲ αὐτὴν ἡ καρδιά εἶνε εὐμετάβλητος... Ἀγαπάτε σήμερον μίαν γυναῖκα, φαντάζεσθε ὅτι τὴν ἀγαπᾷ εὖ πολὺ, ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον τὴν λησμονεῖτε, διὰ ν' ἀγαπήσετε ἄλλην, εἰς τὴν ὁποίαν βλέπετε περισσότερα θέλητρα, πλουσιώτερα προσόντα...

Καὶ κύψας, ἐκλινε τὸ γόνυ καὶ ἐφίλει παραφόρως τὰ κράσπεδα τῆς ἐσθῆτος αὐτῆς.

— Οὐδέποτε! διεμαρτυρήθη ὁ νεανίας, περιπαθῶς ἀτενίζων τὴν κ. Δεγκλὶς, ἥτις ἐταπεινώσε τὰ ὄμματα.

— Ναί, αὐτὸ λέγεται, ὑπέλαβεν ἐκείνη μελαγχολικῶς, ἀλλὰ τὰ γεγονότα διαψεύδουν τὰ ρομαντικὰς αὐτὰς διαβεβαιώσεις... Πολλοὶ αἱ πολυθέλητροι γυναῖκες... Δυνατὸν νὰ συναντήσετε νεάνιδα, ἡ ὁποία νὰ ἔχη τὰς αὐτὰς ἢ καὶ περισσοτέρας χάριτας τῆς γυναικός, τὴν ὁποίαν διατεινεσθε ὅτι λατρεύετε, καὶ ἥτις ἐν ἐπὶ πλέον εἶνε προσόν... νὰ εἶνε ἐλευθέρη πάσης ὑποχρεώσεως, ἀκωλύτως νὰ δύναται νὰ διαδέσῃ τὴν καρδίαν καὶ τὴν χεῖρά της...

— Ἡ τοιαύτη νεάνις δὲν ὑπάρχει.

— Συγγνώμην, ὑπάρχει... σὰς τὸ διαβεβαιῶ.

— Καὶ ἐὰν ὑπάρχῃ ἀκόμη, ἀνεφώνησεν ἐκεῖνος μετ' ἐνθουσιασμοῦ εὐλαβοῦς, ὡς ἀπέναντι εἰκόνας Παναγίας, δὲν θὰ εἶνε **Ἐκείνη!**... Ἀ! ἐὰν τὴν ἐβλέπετε, ὡς τὴν ἀτενίζω ἐγώ, ὠραίαν, ἀγνήν, πνευματώδη, ἐρασιμίαν, ποθητὴν, θὰ ἐννοήσετε ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχη ἐφάμιλλον, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχη ἀντίπαλον ἐν τῇ καρδίᾳ μου...

Ἡ κ. Δεγκλὶς ἀνεσκήρτησεν, ἡ φωνὴ της ἀπεπνίγετο... Συνελθούσα μετ' ὀλίγον ὑπέλαβε διὰ φωνῆς σιγηλῆς:

— Γνωρίζω κόρη, ναι, γνωρίζω κόρην όμοίαν τής εικό-
νος, τήν όποίαν έχαραζετε.

— 'Επιτρέψατέ μοι, κυρία, ν' άμφιβάλλω...

— 'Όχι, μη άμφιβάλλετε, πιστεύσατέ με, θα πεισθήτε όταν
τήν ιδήτε... Είνε..., είνε ή... άδελφή μου.

— 'Η άδελφή σας; ήρώτησεν ό Παύλος κατάπληκτος.

— Μάλιστα, ή άδελφή μου, ή Δεζιρέ, ή νεωτέρα μου άδελ-
φή... Μετά ένα και ήμισυν μήνα, μετά τήν έξοδόν τής εκ τής
σχολής τών Καλογραιών, θα έλθη εδώ... 'Εδώ θα διέλθη τό
διάστημα τών διακοπών, διότι ή έν Βελλαίν κατοικία του πα-
τρός μου, κατόπιν του θανάτου τής μητρός μας, δεν είνε τόσον
ευχάριστος δια νέαν τής ηλικίας τής. 'Αγαπώ πολύ τήν μι-
κράν αυτήν, τήν αγαπώ ως ιδικήν μου πλέον κόρην, και, σας
βεβαιώ, υπερηφανεύομαι δι' αυτήν. "Ω! Θεέ μου! Είνε άληθές
ότι αί μητέρες φυσικήν αισθάνονται ανάγκην να υπερτιμώσι
τήν άξίαν τών τέκνων των, αλλά γνωρίζετε πόσον είμαι έχθρά
των υπερβολών, πόσον είμαι ειλικρινής... Σας λέγω λοιπόν
ότι ή κόρη αυτή είνε θελκτικωτάτη...

— 'Εάν σας όμοιάζει..., δεν άμφιβάλλω, κυρία.

— Με όμοιάζει πραγματικώς, υπέλαβεν εκείνη μειδιώσα,
άλλ' έχει ή μικρά μου άδελφή κάτι άλλο περισσότερο: έχει
τήν νεότητά τής..., είνε μόλις δεκαοκτώ έτών, ένφ' εγώ...
Τό μέλλον τής με άπασχολεί, κύριε... 'Ο πατήρ μου, μετά τήν
χρησίαν του, παραμελεί τά καθήκονιά του..., δεν είνε ό κατάλ-
ληλος να διευθύνη τά πρώτα εις τόν κόσμον βήματα νεαρής κό-
ρης, επεθύμουν δέ, πριν ή επιστρέψη ή άδελφή μου εις Βελλαίν,
να νυμφευθί...

'Ιδοῦσα ότι ό Παύλος ήτένιζεν αυτήν δι' ύφους περιέργου
ήμα και άνησύχου, έξηκολούθησεν:

— 'Ακούσατέ με, κύριε—και έσυρε πλησιέστερον αυτό
τό ανάκλιτρόν τής—ή αυθόρμητος προς έμε έξομολόγησίς σας
άποδεικνύει, ότι έχετε έμπιστοσύνην εις τό άτομόν μου, και εγώ
λοιπόν, ως δείγμα τής προς ύμάς εκτίμησέως μου, θα σας άπο-
καλύψω ό,τι από καιρού άποκρύπτω.

'Εφ' όσον άμίλει, ήσθάνετο έαυτόν ό Παύλος κατεχό-
μενον υπό συγκινήσεως τρυφεράς. Διά θαυμασμού διαπύρου
διεθερμαίνοντο τώρα τά αισθήματά του προς τήν γυναίκα αυτήν,
ήτις τφ' διέτασσε να τήν λησμονήση... Και ένφ' δια λεπτών
και έντέχνων εκφράσεων προσεπάθει εκείνη να τόν άποσπάση
άπ' αυτής, ήσθάνετο ό νεανίας ότι πλησιέστερον προσεγγίζει
προς τήν καρδίαν τής. 'Ηρνεϊτο να τόν αγαπήση, τόν άπέτρεπε
να τήν αγαπά, άλλ' εκείνος, τούναντίον, εις τήν άρνησί τής
διέβλεπε συμπάθειαν και οϊκτον προς αυτόν. 'Η μεθυστική εκείνη
συνδιάλεξις έντός Γραφείου ήσύχου και άπομεμονωμένου,

παρομοίου προς έξαγορευτήριον Λευϊτου, έπλήρου αυτόν δι'
ευφροσύνης και διαισθήσεως ήδυπαθούς.

— Κυρία, είπεν άκρως συγκεκινημένος, ή ώρα αυτή άνεξά-
ληπτος θα παραμείνη εις τήν μνήμην μου... Και διερωτώμαι
εάν θα δυνηθώ ποτε ν' άποδείξω, ότι είμαι άξιος τής προς έμέ
έμπιστοσύνης σας.

— Θα μοι άποδείξετε τούτο, όπότεν ιδώ ότι δεν διαψεύ-
δονται αί έλπίδες μου... Πρὸ δύο μηνών, καθ' ήν έποχίν ήρχίζω
καλλίτερον να σας γνωρίζω, κατελήφθην, άσυναισθήτως μάλ-
λον, υπό ιδέας, ήτις βαθμηδόν καθίστατο έμμονος και έν τέλει
θετική... 'Εσχημάτισα τήν πεποίθησιν, ότι κατάλληλος είσθε
σύζυγος τής άδελφής μου...

— 'Εγώ, κυρία;

— Διατί, όχι;... Είσθε ακόμη πολύ νέος, άλλ' ό γάμος
ούτος, εάν άπεφασίζετο, δυνατόν να τελεσθί μετά δύο έτη,
όπότεν άποκτήσετε τά προσόντα ν' αντικαταστήσετε τόν πατέρα
σας, ή ν' αναλάβετε τήν διεύθυνσιν του νηματουργείου τής
Βελλαίν... 'Η Δεζιρέ θα γίνη πλουσία ή οικονομική σας θέσις
άντιστοιχεί, πιστεύω, προς τήν ιδικήν τής. Είσθε μονογενής υίός,
λαμπρόν δέ έχετε πρό ύμών τό μέλλον... 'Ο πατήρ μου σας
είδε, σας ήρεσε πολύ...

— 'Αλλά...

— 'Ηξεύρω τί θα προβάλλετε: δεν γνωρίζετε τήν Δεζιρέ,
και εκείνη δεν σας γνωρίζει, άγνωστον δέ εάν φανί εις ύμάς
ευάρεστος, συμφώνως προς τάς κλίσεις, προς τό ιδεώδες σας;
άγνωστον επίσης και εκείνη εάν άποφανθί, ότι τή είσθε καθ' όλα
άρεστός... 'Αλλ' εγώ δεν άπαιτώ ευθύς άμέσως να προβήτε
εις γάμον; όχι, τό τοιούτον θα ήτο παραλογισμός και έναντίον
των βλέψεών μου... Λέγω μόνον, άπευθυνομένη προς ύμάς,
προς άνδρα ευγενή, ευθύν και τίμιον: «'Εχετε τό ψυχικόν
σθένος, εάν ή άδελφή μου άνταποκρίνεται εις τήν εικόνα, τήν
όποίαν έχαραξα, εάν και εις εκείνην φανίτε άρεστός, έχετε,
λέγω, τό ψυχικόν σθένος ν' άποσπάσετε από τής σκέψεώς σας
ερωτα... ένόχον, και να επιδοθίτε εις τήν κατάκτησιν τής καρ-
δίας τής Δεζιρέ;» Σκέφθητε καλώς πριν ή άπαντήσετε... 'Η
άρνησίς σας κατ' ουδέν θα μεταβάλη τήν προς ύμάς εκτίμησιν
μου, αλλά—δεν πρέπει να τό άποκρύψω—κατ' ανάγκην θα
μεταβάλη τήν φύσιν των σχέσεών μας... 'Εάν, μετά τήν τυχόν
άρνησιν σας, επιμένετε να διατηρηθούν αί αυτάί σχέσεις, θα
άποδείξετε, ότι δεν θέλετε να θεραπευθίτε από πάθους... ένό-
χου, έν τοιαύτη δέ περιπτώσει όφείλω να μη επιτρέψω τήν...
περαιτέρω έν «Λαλινέξ» διαμονήν σας... Μ' έννοείτε, πιστεύω.

(άκολουθεί)

ΝΕΟΣ ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

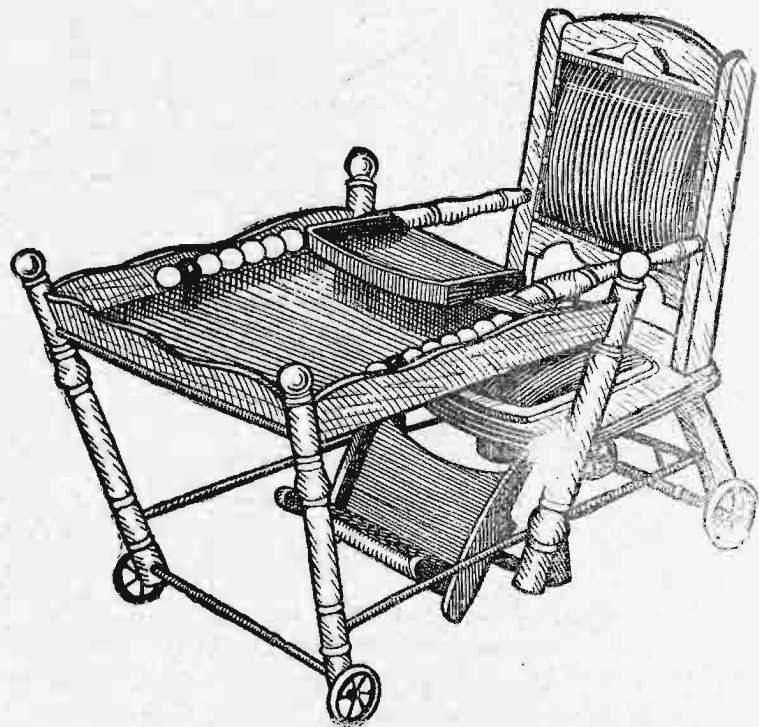
ΔΙΟΡΓΑΝΟΥΤΑΙ

ΥΠΟ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ ΝΕΣΤΛΕ

Αί νεαραι μητέρες, αί επιθυμοῦσαι να λάβωσι τά καθίσματα ταῦτα
των παιδίων, παρακαλοῦνται ν' άπευθύνωνται εις τόν Οίκον ΝΕΣΤΛΕ,
'Εσκή-Σαράπ-Ίσκελεσή, Μουμχανέ, Γαλατά, δια να γνωρίσωσι τούς όρους,
υφ' ους δύνανται ν' άποκτήσωσι τά περιφνημα ταῦτα καθίσματα.

Θ' άποστείλωμεν αύταις άμέσως δωρεάν και έν ενδιαφέρον βιβλιάριον:
« Τροφή και περιποίησης τής παιδικής ηλικίας ».

Τό γαλακτοῦχον άλευρον ΝΕΣΤΛΕ είναι ή καλλιτέρα
τροφή δια παιδία.

ΕΓΓΡΑΦΗΤΕ ΟΛΟΙ ΕΙΣ ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ: ΚΕΡΔΙΖΕΤΕ ΧΡΗΜΑ ΚΑΙ ΧΡΟΝΟΝ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 38)

ΙΗ'. — Τὸ πένθος.

Τὰ δύο φέρετρα, τοῦ Καλλιάρχου καὶ τῆς γυναίκος του, εἶχον ἀφήσει πλέον τὸ μέγαρον. Ἡ κηδεῖα τῶν τῶσφ τραγικῶς ἀποθανόντων ἐγένετο εἰς δύο κατὰ συνέχειαν ἡμέρας· προηγήθη εἰς τὸν τάφον ὁ αὐτόχειρ· τὸν ἠκολούθησεν ἐκείνη, ἣτις δὲν ἐπέζησε διὰ τὸν ἴδιον νεκρόν.

Καὶ αἱ δύο κηδεῖαι ἐγένοντο ἐπιβλητικαὶ καὶ μεγαλοπρεπεῖς· συνώδευσε πολὺ πλῆθος. Οἱ περισσότεροί ἀπὸ περιέργειαν, ἄλλοι διὰ τὸ φανοῦν συνελεῖς πρὸς ἓν καθήκον καὶ ἄλλοι διότι διπρὸς δῆποτε ἔτυχε...

Ἡ Καίτη, ἡ ὁποία πρὸ ὀλίγου ἀκόμη καιροῦ καὶ τὴν τελευταίαν ἡμέραν πρὸ τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου ταξιδίου ἦτο καὶ ἡγάπα νὰ μένη τὸ χαϊδεμένο πουλί, χωρὶς καμμίαν πρωτοβουλίαν μέσα εἰς τὴν ψυχὴν τῆς, ἐκείνη, ποῦ δὲν τῆς ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ διευθύνῃ οὔτε τὸ πειὸ μικρὸ πρᾶγμα, τώρα, μὲ τὸν αἰφνίδιον θάνατον τῶν γονέων τῆς, ἐξεσφενδονίσθη εἰς τὸ πέλαγος τῶν ἀτελεσθέντων καὶ ἀνιαρῶν φροντίδων, ποῦ, ἐνῶ κουράζουσι τὰς ἀνδρικός ψυχάς, τί δὲν εἰμποροῦν νὰ ἐπιφέρουν εἰς τὰς γυναικείας!

Ἡ ψυχὴ τοῦ Καλλιάρχου ἐκάμφθη πρὸ μιᾶς καταστροφῆς, τὴν ὁποίαν προσέβλεπε, καὶ ἐζήτησε τὴν ἐξουθένωσιν, ὄχι διὰ τὴν ἀποτρέψῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ καταστῇ μάρτυς αὐτῆς. Ἡ αὐτοκτονία του δὲν ἦτο κίνημα θυσίας χάριν τῆς σωτηρίας, ἀλλὰ πρᾶξις δειλοῦ, τρέμοντος πρὸ τῶν τρικυμιῶν τῆς ζωῆς καὶ διὰ τοῦτο προτιμῶντος ἀντ' αὐτῆς τὴν ἀβεβαιότητα τοῦ θανάτου. Ἐκαμεν ὅ,τι καὶ ὁ δειλὸς ἐκείνος, ὁ ὁποῖος, φοβούμενος τὸν κεραυνόν, ἐξώρμησε τὰ μάτια του, διὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὴν λάμπην του.

Καὶ ὁ θάνατος τῆς Σοφίας ὑπῆρξε μία αὐτοκτονία, τὴν ὁποίαν ὁμοῦ δὲν ἐπέβαλεν ἡ θέλησίς τῆς, ἀλλ' ὁ ἀσθενὴς ὀργανισμὸς καὶ ἡ ψυχικὴ τῆς ἀντοχή, ἣτις ἐκάμφθη.

Μία τρίτη αὐτοκτονία, ἡ αὐτοκτονία τῆς Καίτης, θὰ ἦτο ἴσως ἡ περισσότερον δικαιολογημένη. Καὶ ὁμοῦ πρὸ τῶν γεγονότων αὐτῶν ἡ ψυχὴ τῆς, ἡ ὁποία ἀπὸ τῆς βρεφικῆς τῆς ἡλικίας ἐντὸς ὀλίγων ὥρων ἀνῆλθε τὴν ὄριμον, ἀντέδρασεν ἐπαρκῶς καὶ ἀντίκρουσε τὰ γεγονότα γυμνά, καθαρὰ, οὔτε μὲ ἐλαφρότητα συνειδησῶς, οὔτε πάλιν μὲ παθολογικὴν ἀπελπισίαν καὶ ἀσάθειαν...

Τώρα ἡ Καίτη, μὲ τὴν μύσῃν, ὀλόμαυρον περιβολὴν τῆς, τῆς ὁποίας τὸ πένθος ἐπιτείνουσι τὰ βαρεῖα κρέπια, ποῦ περιβάλλουσι τὸν λαιμόν καὶ τὸν ποδόγυρον, κάθεται εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πατρὸς τῆς, εἰς τὸ γραφεῖον ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον τὸσας ὀλίγας φορὰς εἶχεν ἔμβει καὶ τὸ ὁποῖον ἐνόμιζε τὸσον ξένον διὰ μιαν κόρην.

Ὁ διάκοσμος τοῦ γραφείου ἦτο ὁ αὐτός, πολυτελής, βαρὺς, ὀγκώδης· τίποτε δὲν μετεβλήθη ἀπ' αὐτόν, παρὰ μόνον ἡ μεγάλη ἐλαιογραφία, ἡ ὁποία παρίστα τὸν Καλλιάρχον ἐπὶ τοῦ πλαισίου τῆς εἶχεν ἓνα πένθιμον διάκοσμον. Ἡ Καίτη μ' ἀκουμβισμένη τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ ἐρισίνωτον τῆς μεγάλης πολυθρόνας μὲ ἠνωμένα τὰ χέρια ἐμπρός, προσέβλεπε τὴν μεγάλην εἰκόνα τοῦ πατρὸς τῆς. Ἦτο μόνη! εἰς τὸ μικρὸ χλωμὸ ἀπὸ τὰς τὸσας συγκινήσεις προσωπικά τῆς ἐφαίνετο νὰ ἐπανθῇ ἓνα παράπονο, τὸ ὁποῖον ἐστρέφετο πρὸς τὴν ἀπαθῆ εἰκόνα.

Καὶ τὸ βλέμμα ἐκεῖνο ἔλεγε:
— Πατέρα, διατί τάχα νὰ μᾶς ἀφήσῃς; γιατί νὰ νομίζῃς, ὅτι ὁ θάνατός σου εἰμποροῦσε νὰ λύσῃ τὰ ζητήματα ποῦ σ' ἐτρόμαζαν, καλέ μου παπάκη; πόσον ἦσο σκληρός! Ὁ θάνατός σου, ἔφερε τὸν θάνατον τῆς μαμᾶς καὶ τώρα ἡ Καίτη σου, ποῦ τὸσον τὴν ἀγαποῦσες, μένει ὀρφανή, μόνη!... Εἶθε ἡ ψυχὴ σου νὰ ἠσυχάζῃ ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκειται...

Τοὺς διαλογισμούς τῆς αὐτοῦς διέκοψεν ἓν κτύπημα εἰς τὴν θύραν. Εἰς ὑπηρετίης ἐνεφανίσθη

μ' ἓνα δίσκον· ἔφερε γράμματα, ἐπισκεπτήρια καὶ τηλεγραφήματα εἰς τὴν κυρίαν του. Ἦσαν ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα τρέχουν παντοτε ὑστερον ἀπὸ ἓν γεγονός· νὰ ἐκφράσουν ἀδιακρίτως συλλυπητήρια ἢ συγχαρητήρια, συμμετοχὴν εἰς τὴν χαρὰν ἢ τὴν λύπην.

Ἡ Καίτη προσέβλεψεν εἰς τὸν ὄγκον αὐτόν· ἤρχισε σχεδὸν παίζουσα ν' ἀνοίγῃ τοὺς φακέλους καὶ νὰ παρατηρῇ τὰ ὀνόματα τῶν ἐπισκεπτηρίων.

Τόσα ὀνόματα! μερικὰ ἐξ αὐτῶν τῆς ἦσαν τελείως ἄγνωστα, πολλὰ τῆς ἦσαν ἀντιπαθῆ καὶ ἄλλα τῆς ἐνεθυμίζον τὸσας σκηνὰς καὶ ἐπεισόδια μιᾶς ζωῆς, ἡ ὁποία εἶχε ληξεί χθές.

Ἀνεπόλησε τότε τὰς ὑποδοχάς, τὰς ὁποίας ἔδιδον εἰς τὰ πρόσωπα αὐτά, ἐνεθυμήθη τὰς ὠραίας πανηγύρεις, τὰς περιποτιήσεις, αἱ ὁποῖαι τῇ ἀπηνυθύνοντο καὶ τοὺς λάτρεις ποῦ τὴν περιέβαλλον. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἔσπευσαν νὰ στείλουν τὸ μπριστόλ ἐκεῖνο χαρτάκι, τὸ ὁποῖον νομίζει κανεὶς, ὅτι ἔχει κρατήσῃ ἀκόμη ἐπάνω εἰς τὴν λείαν ἐπιφάνειάν του τὸ μενίδιμα ἐκεῖνο τῆς χαιρεκακίας, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἡ φυσιογνωμία τοῦ ἀποστέλλοντος, ὅταν ἐγράψεν ἐπ' αὐτοῦ τὴν στερεότυπον φράσιν: «Θερμὰ συλλυπητήρια».

Ἡ Καίτη ἐσυλλογίζετο ὅλ' αὐτὰ καὶ ὡσὰν νὰ ἐγνώριζε τὸν κόσμον καὶ τὰς κακίας του ἀπὸ παλαιὰ χρόνια, ἐφαντάσθη τὴν ἀλήθειαν τῆς ἐπαύριον.

Ὅλοι αὐτοὶ θὰ στραφῶσι πλέον ἄλλοῦ. Ἡ Καίτη, ἡ κόρη τοῦ Καλλιάρχου, ἦτο ἡ ἐπίζηλος νύμφη, ἡ θελκτικὴ κόρη, ἡ ἐρασιμα νεάνις, ἐφ' ὅσον ὁ πατήρ τῆς εὐρίσκετο εἰς τὸ ἀνώτερον σημεῖον τῆς ἐπιβολῆς του. Σήμερον, ποῦ ἐκεῖνος αὐτοκτονεῖ, διότι δὲν ἠδύνατο ν' ἀντικρῦσῃ τὰς ὑποχρεώσεις του — κανεὶς πλέον δὲν ἠγνοεῖ αὐτό — ἡ Καίτη κατέβαινεν εἰς τὴν μεγάλην ὀμάδα τῶν κοριτσιῶν ἐκείνων, τὰ ὁποῖα εἰμπορεῖ νὰ εἶναι ὠραῖα, καλά, γεμάτα ἀπὸ χαρίσματα, ἀλλὰ δὲν λάμπουν... ἡ λάμπουν πολὺ ἀσθενῶς.

Ἀλλὰ τί τὴν ἔμελλε τὴν Καίτην; Πρὸς τί πλέον νὰ ἐπιζητῇ νέας ἐκδηλώσεις ἀγάπης, θαυμασμοῦ καὶ συμπαθείας, ἀφοῦ ἦτο πλέον ἀρραβωνισμένη; Ὁ μνηστὴρ τῆς, ὁ Στρατόνικος, μήπως δὲν ἦτο ἱκανὸς νὰ παρηγορήσῃ μιαν δυστυχῆ νεάνιδα, τῆς ὁποίας τὴν δυστυχίαν, ἀν δὲν ἐπροκάλεσε, τοῦλάχιστον ὁμοῦ ἐπέταχυνεν;

Ὡ! ὅταν ἐφθασεν εἰς τὴν σκέψιν αὐτὴν, ἐν πικρὸν μενίδιμα διεγράφη εἰς τὰ κουρασμένα χαρακτηριστικά τῆς Καίτης.

— Ὁ Στρατόνικος! μήπως καὶ αὐτὸς δὲν εἶναι ἀπὸ τὴν χορείαν αὐτῶν τῶν καιροσκοπῶν νέων! Ἴσως ὁμοῦ ἀπατώμαι, ἴσως τὰ νεώτερα γεγονότα μεταβάλλουν τὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' ὄχι, κάτι μοῦ λέγει, ὅτι αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ ποτέ. Δὲν ἡγάπησα τὸν νέον αὐτόν· δὲν ἔχω κανένα λόγον νὰ τὸν ἀγαπῶ σήμερον περισσότερον. Ἄν μὲ ἡγάπα ὁ υἱός, θὰ ἐκάμπετο ὁ πατέρας, ἀλλὰ δὲν συνέβη αὐτό. Ἀφήκαν τὸν πατέρα μου νὰ καταστραφῇ καὶ τὸ ἐπέτυχον. Ὡ! πρέπει νὰ εἶναι πολὺ εὐχαριστήμενος ἂν ἡ καρδιά μου περιορισθῇ νὰ μένη δι' αὐτὸν ἀδιάφορος μόνον.

Καὶ μὲ τὰς σκέψεις αὐτὰς ἐξηκολούθει ν' ἀνοίγῃ τοὺς φακέλους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους παρήλαυνον νέα ὀνόματα.

Εἰς ὁμοῦ ἐξ αὐτῶν δὲν περιεῖχε μόνον συλλυπητήρια· ἔφερον ἐπὶ τῆς μετώπῃς του τὸ ὄνομα ἑνὸς δικηγόρου· ἦτο ὁ δικηγόρος τῆς Τραπεζῆς τῶν.

Τὸ γράμμα ἐκεῖνο ἔλεγε:

«Δεσποινίς,

Παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν, ἣν ἔχω, ὅπως μὴ Σᾶς ταράξω ἐν τῇ μεγάλῃ Σᾶς θλίψει, τὴν ὁποίαν τὸσον γενναίως φέρετε, ἐν τούτοις παρίσταται ἀνάγκη νὰ συνομιλήσωμεν μὲ Ὑμᾶς οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν πιστωτῶν τῆς Τραπεζῆς τοῦ μακαρίτου πατρὸς Σᾶς καὶ ἐγώ. Τὸ ἀπόγευμα τῆς σήμερον, περὶ τὴν 4 ὥραν, τρεῖς ἐξ αὐτῶν θὰ ἔλθουν εἰς συνάντησίν Σᾶς· εἶναι ἀνάγκη νὰ Σᾶς ἴδω καὶ προηγουμένως· θὰ ἔλθω μιαν ὥραν ἐνωρίτερον.

Μετὰ πολλῆς τιμῆς

X. P. . . .

Ἡ ἀνάγνωσις ἐτελείωσεν. Ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη τὴν ἔφερον ἀποτόμως εἰς ἄλλα πεδία· αἱ ἐπισκέψεις, αἱ ὁποῖαι τῆς ἠγγέλλοντο δι' αὐτῆς, ἦσαν ἐπισκέψεις ὑπηρεσιακαί· θὰ τῆς ὀμίλουν περὶ συμφερόντων, περὶ ὀφειλῶν, περὶ ὑποχρεώσεων. Θ' ἀπετέλουν ἓνα κομβολόγιον μορφῶν κατὰ τοῦ πατρὸς τῆς, παρὰ τὴν ἐπίπλαστον ἀβροόπειαν, ἡ ὁποία θὰ ἐπεκράτει. Οἱ δικηγόροι αὐτοὶ ἦσαν ἐκ μέρους τῶν πιστωτῶν τῆς Τραπεζῆς· θὰ ὀμίλουν τὴν γλώσσαν τῶν.

Οἱ συλλογισμοὶ τῆς Καίτης τὴν ἔφερον μέχρι τῆς γυμνῆς ἀληθείας. Ἐπρόκειτο νὰ κατασχεθῇ ὅλη ἡ περιουσία τοῦ πατρὸς τῆς, διὰ νὰ πληρωθῶσι τὰ ὀφειλόμενα καὶ καλυφθῶσιν αἱ ὑποχρεώσεις.

Ἐν τούτοις ἡ ψυχρὰ αὐτῆ ἀλήθεια δὲν τὴν ἐτρόμαζε τὸσον. Ἡ ψυχὴ τῆς Καίτης ἀντέδρα ὑπερόχως εἰς τὴν ἰδέαν τῆς πτωχείας.

Καὶ ἀμέσως τῆς ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν μία φράσις, τὴν ὁποίαν ἄλλοτε συχνὰ ἐπανελάμβανεν:

— Ἄ! διατί νὰ μὴ εἶμαι πτωχή! θὰ ἐγνώριζα καλλίτερα τοὺς ἀνθρώπους.

75

Ἐσήμαινεν εἰς τὸ ὄρολόγιον τοῦ γραφείου ἡ 3 ὥρα. Ὁ μετ' αὐτῆς τοῦ ἤχος δὲν εἶχε προλάβει νὰ σβεσθῇ καὶ εἰς ἄλλος κτύπος ἠκούσθη εἰς τὴν θύραν.

Εἰσηλθεῖν ὁ ὑπηρετίης μ' ἓν ἐπισκεπτήριον. Ἡ Καίτη ἔρριψε μιὰ ματιά.

— Ὁδήγησον ἀπ' εὐθείας ἐδῶ.

Δύο λεπτά κατὰ ταῦτα εἰς κύριος, περισσότερον γέρον παρὰ ἕως, σφιγγκτοκουμβωμένος εἰς τὴν μαύρη του φορεσιά, μ' ἓνα μαῦρον ἐπίσης λαιμοδέτην καὶ μ' ἓνα μεγάλο χαρτοφυλάκιον εἰς τὴν χεῖρα, ὑπεκλίθη πρὸ αὐτῆς.

— Τὰ θερμὰ μου συλλυπητήρια, δεσποινίς, τῆς εἶπε μόλις ἐμβαίνων καὶ ἐπλησίασε νὰ θλίψῃ τὴν μικρὰν τῆς Καίτης χεῖρα.

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ, κύριε.

(ἀκολουθεῖ)

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ

τὰ ἐνδύματα, τὰ ἐσώρρουχα καὶ τὰ ὑποδήματά σας

ΕΥΘΗΝΟΤΕΡΑ ΑΠὸ ΠΑΝΤὸς ἈΛΛὸς

Εἰς τοῦ

ΤΙΡΙΓΓ-ΓΑΛΑΤΑ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΛΙΣΤῆς ΠΟΙΟΤῆΤΟΣ

ΑΣΦΑΛΙΣΤΡΑ ΕΙΡΗΝΗΣ

πληρωνόμενα παρὰ τῶν μεγάλων Ἐθνῶν.

Ὁ πόλεμος βαθμηδὸν παραλλάσσει χαρακτῆρα. Μεταξὺ τῶν πεπολιτισμένων καὶ προοδευτικῶν Ἐθνῶν τὸ θέλητρον τοῦ καταστρέφειν ἐμειώθη πάρα πολὺ καὶ ἀποβλέπομεν εἰς τὰς στρατιάς καὶ τοὺς στόλους μᾶλλον ὥς εἰς μορφήν Ἐθνικῆς ἰσχύος, διατηρουμένης πρὸς προστασίαν τοῦ λαοῦ καὶ τῶν συμφερόντων του.

Τὰ μεγάλα Ἐθνη σήμερον ὑφίστανται διὰ τοῦ ἐμπορίου. Τὸ ἐμπόριον εἶναι συμφερότερον τῆς κατακτῆσεως. Πρὸς διεξαγωγὴν δὲ τοῦ ἐμπορίου, ἡ εἰρήνη εἶναι ἀπαραίτητος ὅλι μόνον εἰς τὰ μεγάλα Ἐθνη, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ μικρά, μετὰ τῶν ὁποίων συνδέονται τὰ ἐμπορικὰ συμφέροντα τῶν μεγάλων. Πᾶς νοήμων πολιτικός καὶ πᾶς φιλόπατρις στρατιωτικός διαβλέπει ἐν τῷ στρατῷ καὶ τῷ στόλῳ εἶδος Ἀσφαλείας, δι' ἧς ὁ τόπος θὰ σωθῆ ἀπὸ τὴν συμφορὰν τοῦ πολέμου.

Ὑπὸ τὴν πρακτικὴν ταύτην ἐποψιν δέον νὰ ἐξετάσωμεν ἀμυρολήπτως τὴν ἀναλογίαν μεταξὺ τοῦ ποσοῦ τῶν στρατιωτικῶν δαπανῶν καὶ τοῦ ποσοῦ τοῦ ἀντιπροσωπεύοντος τὸ ἄθροισμα τοῦ εἰσαγωγικοῦ καὶ ἐξαγωγικοῦ ἐμπορίου ἐκάστου Ἐθνους :

	Ἀξία ἐμπορευμάτων εἰς ἑκατομ. Λιρ. Ἀγγλ.	Δαπάναι στρατῶν Ξηρᾶς καὶ θαλάσσης	Στρατοὶ ἐν εἰρήνῃ ἄνδρες	Ἀναλογία στρατ. δαπανῶν πρὸς τὸ ὅλ. ἐμπόριον
	Εἰσαγ. Ἐξαγ. Σύνολον			
Ἀγγλία . .	556 + 680 = 1236	£ 79000000	380000	6%
Ἡνωμ. Πολ.	459 + 344 = 803	48000000	156000	5%
Γερμανία . .	400 + 340 = 740	79000000	769000	10%
Γαλλία . .	220 + 240 = 460	141000000	860000	19%
Ἀυστρία . .	100 + 132 = 232	67000000	672000	14%
Ἰταλία . .	80 + 120 = 200	33000000	413000	14%
Ρωσία . .	105 + 95 = 200	33000000	375000	16%
Ρωσία . .	105 + 95 = 200	99000000	1300000	48%

Οἱ σχετικοὶ ἀριθμοὶ δεικνύουσιν εὐγλώττως τὸ ποσοῦν τοῦ ἐμπορίου, τὸ ὁποῖον διεξάγει ἕκαστον Ἐθνος, τοῦ ἐμπορίου ἐκείνου, τὸ ὁποῖον συγκρατεῖ τὰ Ἐθνη ἐν τῇ ὑπάρξει καὶ τὸ ὁποῖον πληρώνει διὰ τὰς δαπάνας Κυβερνήσεως καὶ στρατοῦ καὶ στόλου.

Ἡ Ἀγγλία διατηρεῖ εἰσέτι τὰ σκῆπτρα αἱ Ἡνωμένα Πολιτεῖαι ὑπερέβησαν τὴν Γερμανίαν καὶ προχωροῦσιν ἤδη γοργότερον παντὸς ἄλλου Ἐθνους. Ἡ Γαλλία, ἡ Ρωσία καὶ ἡ λοιπὴ Εὐρώπη μένουσιν πολὺ ὀπίσω ἐν τῇ διαπάλῃ καὶ δὲν δεικνύουσιν κανὲν σημεῖον, ὅτι θὰ ἰσοφαρίσωσι ποτὲ πρὸς τοὺς ἡγέτας. Τὸ ἐμπόριον ὅλου τοῦ κόσμου εἶναι σχεδὸν μονοπώλιον Ἀγγλο-Σαξωνικόν.

Τὸ μείζον μέρος τοῦ ἐμπορίου τούτου εἶναι δισκορπισμένον πανταχοῦ καὶ δὲν σχετίζεται ποσῶς μὲ τὴν πολιτικὴν. Οὕτως ἡ Ἀγγλία εἶναι καλλίτερος πελάτης διὰ τὴν Γερμανίαν παρὰ τὴν Ἀυστρίαν καὶ τὴν Ἰταλίαν. Ἡ Γερμανία ἀγοράζει περισσότερα ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν, παρ' ὅσα ἡ Γαλλία. Ἀσχέτως παντὸς στρατιωτικοῦ προβλήματος, ἡ Γερμανία, ἡ Ἀυστρία καὶ ἡ Ἰταλία πωλοῦν εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Ρωσίαν καὶ εἰς τὰς Ἀγγλικὰς ἀποικίας καὶ εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτεῖας οἱ ἐμποροὶ τῶν ἀνυπομονοῦν νὰ ἐργασθῶν μὲ οἰανδήποτε ἀγορὰν, ἀνεξαρτήτως φυλετικῆς ἢ ἄλλης τινὸς διακρίσεως. Τὸ ἐμπόριον ἀγνοεῖ ἐθνότητάς καὶ πολιτικὴν.

Τὰ ἐν τῷ ἀνωτέρῳ πίνακι ποσὰ δεικνύουσιν τὰς διεθνεῖς πωλήσεις καὶ ἀγοράς εἶναι ὁ δείκτης τῆς βιομηχανίας καὶ τῶν πόρων, καθὼς καὶ τῆς Κυβερνητικῆς φρονήσεως.

Τὸ ἐμπόριον τοῦτο, τὸ διαρκῶς αὐξάνον μεταξὺ τῶν Ἐθνῶν, μόνον ἐν εἰρήνῃ δύναται νὰ εὐδοκιμήσῃ. Καὶ μόνον ἡ ὑποψία πολέμου ἐξαρθρῶνει τὴν βιομηχανίαν, ἅμα δὲ τῇ κινητοποιήσει τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων, τὸ ἐμπόριον φθίνει. Πρὶν εἰσέτι ριφθῆ ἢ ἐκραγῆ ἢ πρώτῃ ὀβίς, τὸ Ἐθνος ζημιοῦται ἤδη, διότι παραλύει ἢ δοσοληψία. Ἐξακολουθοῦντος τοῦ πολέμου, τὸ ἐμπόριον νεκροῦται τελείως, ξένα Ἐθνη κληρονομοῦν τὴν πελατεῖαν τῶν ἐμπολέμων καὶ ὅταν ὁ νικητὴς κλείσῃ τὴν εἰρήνην, εὐρίσκεται εἰς τὴν ἀνάγκην ἄλλου εἶδους ἐκστρατείας, δηλαδὴ τῆς ἐπανορθώσεως τοῦ ἐρειπωθέντος ἐμπορικοῦ οἰκονομῆματός του. Ὅξεῖα βιομηχανικὴ ἐκτόνωσις ἀκολουθεῖ κάθε πόλεμον, ἡ δὲ τοιαύτη φάσις θὰ ἦνε ἔτι φοβερωτέρα κατὰ τοὺς μέλλοντας πολέμους.

Ἄλλ' ἐκτὸς παντὸς πολιτικοῦ ἢ στρατιωτικοῦ προβλήματος, ἡ Εὐρώπη—ὡς σύνολον—ἐνδιαφέρεται ζωτικώτατα ἐν τῷ οἰκονομικῷ προβλήματι τοῦ νὰ πληρῶνῃ εὐθηνὰ ἀσφάλιστρα εἰρήνης, δηλαδὴ ἡ ἀναλογία μεταξὺ τοῦ ἄθροίσματος τῶν διὰ τοὺς στρατοὺς καὶ τοὺς στόλους δαπανῶν νὰ ἦναι ὅσω τὸ δυνατόν μικροτέρα, ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ ὅλικόν ποσοῦν τοῦ εἰσαγωγικοῦ καὶ ἐξαγωγικοῦ ἐμπορίου.

Ὁ ἔναντι πίναξ δεικνύει ἐναργῶς, ὅτι τὰ δύο πλουσιώτερα Ἐθνη τοῦ κόσμου πληρώνουν εὐθηνότερα διὰ τὰ τοιαῦτα ἀσφάλιστρα τῆς εἰρήνης.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΚΑΛΑΜΙΔΑΣ.

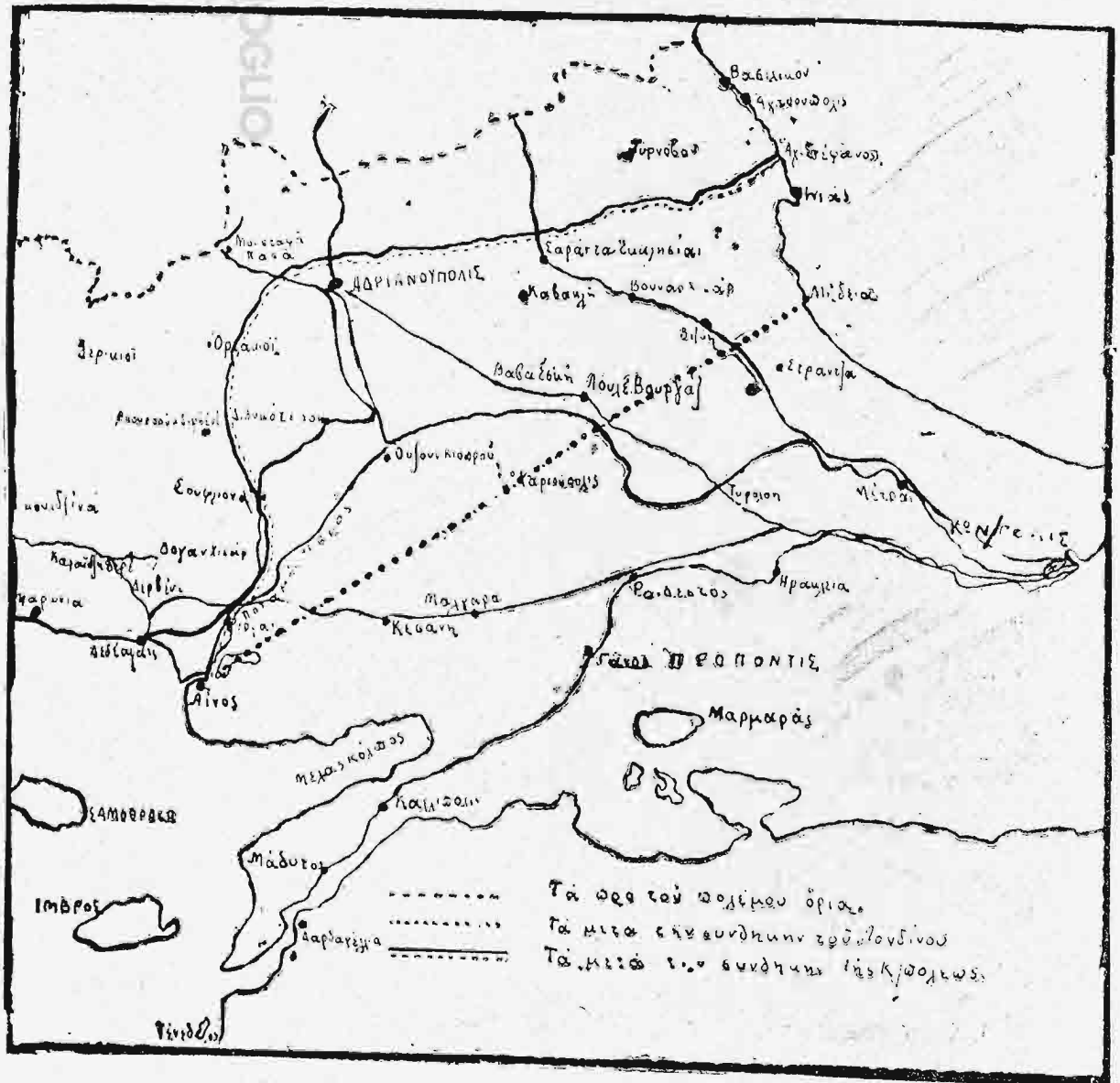
Μὴ παραλείπετε ν' ἀποκόπιετε καὶ συνάξετε τὰ ΔΕΛΤΙΑ τῶν ΩΦΕΛΗΜΑΤΩΝ δι' αὐτῶν θὰ ἐπιτύχετε :

👉 "Εκπτώσιν 10%.

ἐπὶ τῶν ἀγορῶν σας. 👈

Περισσότερας πληροφορίας εἰς τὸ 155 φύλλον.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΣΥΝΘΗΚΗΝ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

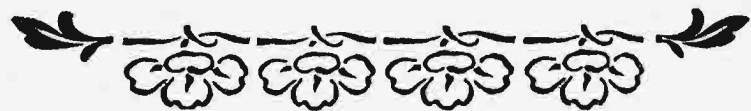

Ὁ Ἀυτοκράτωρ Γουλιέλμος ἀνακηρύσσει τὸν Βασιλέα Κωνσταντῖνον Πρῶσσον στρατάρχη

Τὸ εἰς Εὐρώπην ταξίδιον
 ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
 καὶ ἡ εἰς αὐτὸν
 ὑπὸ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΥ
 ΑΠΟΝΟΜΗ
 τῆς ἱστορικῆς στρατηγικῆς ράβδου
 μετὰ τοῦ βαθμοῦ
 ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ ΤΗΣ ΠΡΩΣΙΑΣ

ΟΙ ΠΡΙΓΚΗΠΕΣ
 ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, ΕΙΡΗΝΗ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ, ΕΛΕΝΗ
 Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ καὶ Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΠΑΥΛΟΣ

Ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος εἰς τὰ Γερμανικὰ γυμνάσια.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΗΝ **ΚΑΛΜΙΝΗΝ**, μοναδικὸν φάρμακον κατὰ τῶν σωματικῶν πόνων,
 τῶν πυρετῶν καὶ νευραλγιῶν.

ΟΥΣΣΑΚΗ ΖΑΔΕ ΧΑΛΙΤ ΖΙΑ ΒΕΗ
τέως 'Λογισμαματέως τῶν 'Ανακτόρων

ΦΩΝΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ

Κατά μετάφρασιν ἐκ τοῦ Τουρκικοῦ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ὑπὸ ΦΑΖΙΛ ΝΑΖΜΗ βέη, Δικηγόρου.

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 53)

Ἡ ἐκ τοῦ τάφου φωνή, ὡσεὶ μὴ ἤθελε νὰ μοὶ παραχωρήσῃ τὴν εὐκαιρίαν καὶ σκεφθῶ, ἐξηκολούθησε μετὰ μικρὸν μόλις διάλειμμα:

« Ἡ γῆ ἐξῆλθε μὲ χαλινὸν καὶ ἐξωγκωμένον τὸ στήθος ἐνεκα τῶν πληγῶν, ἃς εἶχε λάβῃ κατὰ τὸν ἐπὶ χιλιάδας αἰῶνων διαρκέσαντα τοῦτον ἀγῶνα, ἐξ οὗ: τὰ βράχια, οἱ ὠκεανοί, τὰ ὄρη, οἱ βράχοι.

« Ὁ εἰς ἕκαστον ἄτομον καὶ ζωὴν παρέχων Δημιουργός, πλάττων τὴν γῆν, ἐνεφύσησεν εἰς τὸ στήθος τῆς ζωῆς, ἥτις, ἀναλάμφασα ἀπαξ, ἤρχισε νὰ ἀναπτύσσεται βαθμιαίως κατ' εὐθὺν λόγον πρὸς τὴν περίοδον, ἐν ἣ συνέπεσεν.

« Ὑπὸ τοῦ ζυμώδους φλοιοῦ ἦτο εἰσέτι κεκαλυμμένη ἡ γῆ, ὅτε ἔλαβον ὑπαρξιν τὰ πελώρια δένδρα καὶ ἦλθεν εἰς φῶς δύναμις τις ζωτικῆ.

« Κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ἔζων διάφορα ζῷα εἰς τὰς μεμολυσμένας θαλάσσας τῆς γῆς, ὡς καὶ εἰς τὴν βραδείας τρικυμίας φέρουσαν ἀτμόσφαιράν τῆς.

« Ἀλλά, πόσους αἰῶνας κατηνάλωσεν ἕως οὗ λάβῃ τὴν μορφήν ταύτην;

« Οἱ ἐπιστήμονές σας ὑπολογίζουσιν, ὅτι ἡ γῆνινη σφαῖρα ἐχρειάσθη δεκάδας μυριάδων αἰῶνων, ὅπως, ἀπὸ δισχιλίων, ταπεινώσῃ εἰς διακοσίους βαθμοὺς τὴν θερμοκρασίαν αὐτῆς. Περιλαμβάνει ἄρα γε ἡ διάνοιά σου πόσας γενεὰς ζῶων ἤρκεσαν νὰ ἀφανίσωσιν αἱ δεκάδες αὐταὶ τῶν μυριάδων αἰῶνων;

« Ἐκατοντάδες χιλιάδων αἰῶνων διέρρουσαν ἀφ' ἧς ἀπεσπάσθη ἡ γῆ τῆς μητέρας τοῦ ἡλίου. Ἡ εἰς δεκαπέντε-εἴκοσι χιλιάδας ἐτῶν ἀνερχομένη Γεν. ἱστορία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους μόλις κύματος θέσιν ἐπέχει ἐν τῷ ὠκεανῷ τούτῳ τῶν αἰῶνων. Ἀποδοθήτω, ἀφνης, ἕκατον χιλιάδων ἐτῶν ἡλικία εἰς τὴν παρούσαν περίοδον τῆς γῆς, ἥτις διανύει ἔτι τὸ στάδιον τῆς νεότητος αὐτῆς· ἡ ἀνθρωπίνη ἱστορία οὐδὲ τὸ τέταρτον ταύτης θέλει ἀπασχολήσῃ. Αἱ ἐπιστημονικαὶ ὑμῶν ἐρευναι καὶ λεπτομέρειαι ἀποδίδουσιν εἰς μὲν τὴν προηγούμενην τῆς παρούσης τετάρτης τρίτην περίοδον 460,000 ἐτῶν βίον, εἰς τὴν δευτέραν 23,000 αἰῶνων καὶ εἰς τὴν πρώτην 60,000 αἰῶνων ὡσαύτως. Ἡ προηγούμενη πασῶν τῶν τεσσάρων τούτων περίοδος, καθ' ἣν ἡ γῆ διετέλει ἐν καταστάσει, οὕτως εἰπεῖν, ἐμβρύου καὶ ἥτις ὑπῆρξεν ἡ περίοδος τῆς καλουμένης ἀπλῆς διαμορφώσεως, διήρυσεν 110,000 αἰῶνων βίον.

« Ὁ μικροσκοπικώτατον ἄτομον τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας! Ὁ ἐξήκοντα ἐτῶν ἐπισκέπτα τοῦ μεγαλείου τῆς γῆνινης ζωῆς!

« Αἰσθάνεσαι ἄρα γε τοῦτο, ὅτι ἐξ ἑνὸς ἐκάστου ἀτόμου τῆς ὑπὸ τοὺς πόδας σου καταθλιβομένης γῆς, ἀναδύει καὶ κρουνὸς ζωῆς, τοῦτο δὲ ἦδη πρὸ διακοσίων χιλιάδων αἰῶνων;

« Ἡ γῆ, εἰς διηνεκεῖς ὑποκειμένη μεταβολάς, ποικίλλει ἀνὰ μέσον τῆς ἀλύσου τῶν αἰῶνων.

« Ἡ περίοδος τῆς ἀπλῆς διαμορφώσεως ὑπῆρξε περίοδος ἀκμῆς διὰ τὰ πελώρια δένδρα, τὰ μαλακόστρακα, τὰ μαλάκια καὶ τὰ ἀσπόνδυλα. Ὁ ἐφ' ἑνὸς ἐκάστου ἀτόμου μεγαλοπρεπῶς ἀναλάμπων θεῖος Νόμος ἄγει βαθμιαίως ἕκαστον ἐν εἰς τὴν ἀκμὴν καὶ τὴν τελειότητα. Ἡ γῆ, ἡ τρέφουσα νῦν τὸ τελειότατον τῶν ὄσων ποτὲ ἀνέθρεφεν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς ὄντων, τὸν ἀνθρωπον, ἀπὸ τῶν ὄρυκτων — κατὰ τὰς διαφόρους αὐτῆς περιόδους — ἀρξαμένη, ἔφερε, τέλος, εἰς πέρας τὴν διὰ τοῦ ἀνθρώπου συμπληρουμένην καὶ κλειομένην συνεχῆ ἄλυσον τῶν ὄντων.

« Διακρίνεις τὰ διὰ τοῦ πρίσματος τῆς φαντασίας διερχόμενα καὶ διὰ τῶν βραδυκινήτων αὐτῶν ποδῶν τὴν χλόην καταθλίβοντα πελώρια ζῷα, τὰ δι' ἀστραπιαίας ταχύτητος τὰ στρώματα τοῦ ἀέρος διασχίζοντα φοβερὰ πτηνὰ, τὰ δίκην κινήτων ὁρέων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν θαλασσῶν κυλιόμενα κῆτι; Ταῦτα ἦσαν οἱ ἐπὶ τῆς γῆς ἄρχοντες, διαρκούσης τῆς εἰρημένης περιόδου.

« Ὁ ἀνθρωπος, αἰσθανθεῖς, ἅμα λαβὼν ὑπαρξιν, τὴν φυσικὴν αὐτοῦ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ζῶων ὑπεροχὴν, ἀνέλαβε τὴν ἐπὶ τῆς γῆς βασιλείαν.

« Ἡ ὕλη διανύει στάδια προόδου, διευθυνομένη πρὸς τι σημεῖον διορατικότητος· ὁ ἀνθρωπος ἐνέκρινεν ἑαυτὸν ὡς τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς προόδου, ὡς ἐκ τούτου δὲ ὑπερηφανευθεῖσα ἐξωγκώθη ἡ καρδία του.

« Ἀνθρωπε ἀσθενές; Τίς ἄρα γε σὲ καταπέθει, ὅτι εἶνε δυνατόν, μετὰ 200 αἰῶνας, νὰ μείνῃ ἐν τῇ ζωῇ ἴχνος τι τῶν σημερινῶν ἀνθρώπων, ὧν οὐδ' ἄτομον ὑπῆρχε πρὸ 200 αἰῶνων;

« Διακοσίων χιλιάδων αἰῶνων παρελθὼν βίος τῆς γῆς ἰσοδυναμεῖ πρὸς δεκαετῆ βίον σου! Ἐτι πρὸς! ἡ γῆ εἰσέτι τυγχάνει νεαρά, ρωμαλέα!

« Σὺ, εἰς τί ἄρα γε θέλεις καταντήσῃ;

« Βεβαίως, θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, καθ' ἣν θὰ σ' ἐγκαταλείψῃ ἡ ἐπὶ τῆς ἀθλίας ταύτης μορφῆς ἀποτετυπωμένη ψυχὴ! τότε δὲ θέλεις ἐναπομείνῃ εἰδεχθὲς καὶ ἀποτρόπαιον πτώμα! Τὰ μεμαραμμένα ταῦτα χεῖλη, οἱ ἀμαυροὶ οὗτοι ὀφθαλμοί, ἡ ἄχρους αὐτῆ μορφῆ, πάντα ταῦτα θέλουσιν ἀποτελέσῃ τὸ γελοῖον ἀποτέλεσμα τοῦ ἀλαζόνος σου βίου.

» Εἰς τὴν γῆν ἐπαναγαγόντες θέλουσι σὲ βυθίσῃ εἰς τὰ σπλάγχνα αὐτῆς, ἀποβαλόντα καὶ ἀπολέσαντα πλέον τὸ δικαίωμα τῆς ἐπὶ τοῦ προσώπου ταύτης διαμονῆς. Βαθὺ καὶ ζοφῶδες τὸ μέρος τοῦτο! Φρικτὸν ἐνδιαίτημα τῶν σκολήκων καὶ ἐρπετῶν, τὰ ὅποια σὲ ἐξεφρόδιζον ζῶντα! Ἐνταῦθα ὁ τάφος ὁ διαβιδρώσκων βαθμηδὸν τὰ ἑαυτοῦ θύματα, ὁ φθείρων καὶ ἀφανίζων αὐτά! Εἰς ποίαν κατάστασιν θέλουσι σὲ φέρῃ ἡ φθοροποιὸς τοῦ χώματος δύναμις καὶ οἱ σκληροὶ τῶν σαυρῶν ὀδόντες;

» Πτώμα ἀποτρόπαιον μὲ λελυμένα τὰ ὀστέα καὶ μὲ ἐφθαρμένας τὰς σάρκας!...

» Τὸ χῶμα δὲν θὰ σὲ ἀφήσῃ εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην, ἀλλά, συντρίβον τὸ σῶμα τὸ παραδοθὲν εἰς τὸν καταστρεπτικὸν αὐτοῦ μύλον, τεμάχιά τινα μόλις ὄστων θέλει ἀφήσῃ, ἀλλὰ καὶ ταῦτα ὅμως θέλει ἀφανίσῃ. Τί θὰ εἶσαι σὺ τότε; Σωρὸς χώματος!... Ἀλλ' οὐχί, σὺ, σὺ, λέγω, μηδὲ σωρὸς χώματος θὰ εἶσαι. Ἡ φύσις θὰ σὲ σινιάσῃ... Μηδ' εἰς τοῦτο δὲ θέλει ἀρκεσθῆ: φύρουσα, δηλονότι, καὶ εἰς σωρὸν κόνεως μετατρέπουσα τὰ χάριν ἐρωτικοῦ φιλήματος διαστελλόμενα χεῖλη σου· τὴν πρὸς τὰ ἐμπρὸς τείνουσαν, ὅπως δράξῃται τῶν ἐλπίδων σου χεῖρα τῆς ἀπληστίας σου· τὴν μὲ κενὰς ἐλπίδας παλλομένην καρδίαν σου· ἐν γένει δὲ ἅπαν τὸ πλήρες ζωτικότητος τοῦτο σῶμα· ἀλλὰ θὰ σὲ μεταχειρίζεται ὑπὸ τὴν αὐθαίρετον διεύθυνσίν τῆς δίκην ὄργανου ἀναισθήτου. Ἐξ ἴσου θέλει σὲ διανείμῃ μεταξὺ τῶν φυτῶν, τῶν ζῶων, τῶν ἀνέμων, τῶν ὑδάτων. Σὺ δὲ τότε, ἰδοὺ, δὲν θὰ εἶσαι σὺ αὐτός!

» Τότε! αἱ ἐλπίδες, αἱ ἐπιθυμίαι, αἱ ἀπορίαι; ἐπαύσαντο πλέον! Δίκην ὀπτασίας ἀπέπτυσαν τὰ τὸν βίον σου πληροῦντα συμβεβηκότα. Οὐδ' ἴχνος σου ἔχει ἐναπολείφθῃ ἐπὶ τῆς γῆς. Αὕτη ἐπανεκτήσατο πᾶν ὅ,τι σοὶ εἶχε προσφέρει. Σὺ δ' αὐτὸς εἶσαι εἰς αὐτὴν ξένος καὶ ἀγνωστος.

» Γαυρίζῃς βεβαίως ἐπὶ τῇ ὑπάρξει σου· ἐν τούτοις αὐτὸ τὸ σῶμα οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ ἀπλῆ τις ἐπὶ τοῦ κατόπτρου ἀντανακλωμένη καὶ τῇ βοήθειά τοῦ φωτὸς σχεδιαζομένη μορφῆ· ἐν ᾧ σὺ αὐτὸς τυγχάνεις μηδέν.

» Οὐδὲν τῶν ἀπαρτιζόντων τὸ σῶμά σου μορίων διατελεῖ ὑπὸ τὴν κυριότητά σου.

» Ὡδὸν ἦσο ἀπλῶς ὅτε τὸ ὄργανον τῆς διαμορφώσεώς σου (=δ πατήρ), συναθροίσαν ἐκ τῶν γῆνιων οὐσιῶν τὰ διάφορά σου συστατικά καὶ ἀποτελέσαν τὸ σπέρμα, παρέδωκεν αὐτὸ εἰς τὴν μήτραν τῆς τεκούσης σε. Ἡ ζωτικότητα, ἣν ἐγκλείει ἐν ἕκαστον ἄτομον, ἤρξατο κυκλοφοροῦσα ἐντὸς τοῦ ὄρου τούτου, ἀποτελουμένου ἐκ διαφόρων στοιχείων καὶ οὐσιῶν. Τρεφόμενος διὰ τοῦ μητρικοῦ αἵματος καὶ ἀναπνέων σύναμα τὴν μητρικὴν πνοήν, ὑπερεπήδησας διάφορα στάδια δίκην χρυσαλίδος, μέχρις οὗ, προσπορισάμενος τὴν φυσικὴν ἀνθρωπίνην μορφήν σου, τελειωτάτην πασῶν τῶν ἐπὶ τῆς γῆς τοιούτων, κατέλιπες, τέλος, τὸ ἀρχικόν σου λίκνον. Τὸ γάλα ἀντικατέστησε τὸ αἷμα καὶ τὰς λοιπὰς οὐσίας, αἵτινες ἔτρεφον τὸ σῶμά σου πρὸ μικροῦ. Οἱ τὸ σῶμά σου συνιστῶντες ἱστοί, χρησιμοποίησαντες πρὸς ἀνάπτυξιν καὶ ἐξάγνισιν αὐτοῦ τὰς οὐσίας, ἃς εἶχον συναθροίσῃ, ἠῤῥησαν τὴν ζωτικὴν αὐτοῦ ἐνέργειαν. Τὰ μέλη σου ὠκειοποιήθησαν πρὸς τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον, ὁ δὲ ἐγκέφαλός σου ἤρξατο καθιστῶν σε γνώστην

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΖΩΗ

ΤΡΙΑ ΒΙΒΛΙΑ

‘Ο «Χρόνος των Παρισίων» είχε την ώραιαν έμπνευσιν να έρωτήσει Γάλλους φιλολόγους, καλλιτέχνας και λογογράφους ποια είναι τα τρία βιβλία, τα όποια εύχαρίστως θα άνεγίνωσκον κατά τας θερινάς διακοπάς. ‘Όλοι έσπευσαν ν’ άπαντήσωσι και έλοι εύρον τρία ώραια έργα, τα όποια απέσπασαν από την βιβλιοθήκην των, δια να τα θέσωσιν εις τον ταξιδιωτικόν των μάρσιπον. Είναι μακρός ο κατάλογος των έργων αυτών· δέν έξεπλάγημεν δια τοδτο, έν τούταις όμως δέν έκρατήσαμεν την εκπληξίν μας, όταν είδομεν άκαδημαϊκούς, λογογράφους περιωπής να έκλέγωσι μεταξύ των τριών βιβλίων ένα ‘Όμηρον, ένα Θεόκριτον, ένα Λουκιανόν εις τό πλευρόν ενός άλλου κλασικού συγγραφέως. ‘Αν την ίδιαν έρώτησιν έκαμεν έδώ τό «‘Ασ’ Όλα», τί θα απήντων άρά γε οι άναγνώσταί του; Δέν γνωρίζομεν έπακριβώς, άλλ’ είμεθα βέβαιοι, ότι κάθε άλλο βιβλίον θα προετίμων — πάντοτε από την βιομηχανικήν παραγωγήν των μυθιστορημάτων — παρά ένα άρχαίον συγγραφέα. Διατί τόση πρόληψις κατά της άρχαίας φιλοσοφίας και κατά της ιδιικής μας;

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

‘Εχομεν υπ’ όψιν τον τριακοστόν δεύτερον τόμον του ‘Ελλ. Φιλολογ. Συλλόγου, περιέχοντα τα πεπραγμένα των έτών 1908—1910. ‘Η έκδοσις του τόμου τούτου έβράδυνεν, έλπίζομεν όμως ότι έφέτος θέλουσιν έκδοθή και οι καθυστερούντες εισέτι τόμοι των επομένων έτών καθώς και ή Πεντηκονταετηρίς του Συλλόγου. Είς τον τόμον τούτον, έκτός των πρακτικών, των έκθέσεων και των λογοδοσιών, περιλαμβάνονται και αι έξης εργασίαι: Γ. ‘Αποστολίδου και Δ. Σάρρου, Δύο έκθέσεις του Δραματικού άγώνος· Β. Ρίτσου, ο Βυζαν. ‘Ελληνισμός και ή σύγχρονος κριτική· Ξ. Σιδερίδου, Βυζ. έπιγραφή έν ‘Αρετσού, ‘Επιτύμβια ‘Αργυρουπόλεως· Ι. ‘Ασπριώτου, ο μύθος έν τῷ Δράματι· Ι. Γενναδίου, Δημ. Γαλανός ο ‘Ελλην ‘Ινδολόγος· Μ. Αθθεντοπούλου, Θ. Σαλτέλης· Κωνστ. Μακρή, ή Κύζικος.

Τῆς ώραίας μονογραφίας «Τά Ταταύλα», την όποιαν έξεπόνησεν ο έπίσκοπος Παμφίλου κ. Μελισσηνός, έξεδόθη τό α’ τυπογραφικόν. Το έλον έργον, όπερ άφιερούται εις τον κ. Εύστ. Εύγενίδην, θα περιλάβη την Ιστορίαν

και την περιγραφην δια μέσου των αίωνων τῆς όμογενοδς ταύτης συνοικίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Το έργον είναι ώραιον, εύχῆς δ’ έργον θα ήτο όπως παρόμοιαι μονογραφίαι έκπονηθώσι και δια τας λοιπάς συνοικίας τῆς πόλεός μας και γενικώς δια τας όμογενεις κοινότητας. Είναι έργον, τό όποιον θα ύποδοθηθήσῃ πολύ την Γενικήν ‘Ιστορίαν.

‘Ο Δρόμος του Πόνου» είναι πρωτότυπον μυθιστόρημα, τό όποιον έξέδωκεν έσχάτως ο κ. Δ. Ν. Δημητριάδης. Το διακρίνει πιστότης περιγραφῆς και πλοκή ώραία.

‘Ο κ. ‘Ιωσήφ Ραφτόπουλος έμφανίζεται τό πρώτον εις τό κοινόν μας ως ποιητής μέ μικράν συλλογήν ποιημάτων υπό τον τίτλον «Ζωή κι’ άγάπη».

Την μακράν σειράν των έργων του κ. Μιλτ. Καραβοκυρού, δικηγόρου, συμπληρώνει ο τελευταίως έκδοθείς «‘Οθωμανικός Κτηματικός Κώδιξ», ήτοι συλλογή των περι άκινήτων νεωτέρων όθωμανικών νόμων. ‘Ο κ. Καραβοκυρός, ένδιατρίβων εις την μελέτην τῆς ‘Οθωμανικής νομοθεσίας, διευκολύνει τό έργον των καταφευγόντων εις αυτήν. Τα έργα του, χωρίς να χάνωσι τον καθαρώς έπιστημονικόν των χαρακτήρα, περιλαμβάνουσι και πολλάς ιστορικάς πληροφορίας, καθιστάμενα έν ταύτῳ και έπαγωγά.

του όλικού κόσμου τη βοήθεια των μεταφορικών γραμμών, δια των όποιων περιβάλλει τό σώμά σου.

» Τέλειος άνθρωπος είχες ήδη κατασταθῆ, ότε είχεν άνέλθῃ εις την περιωπήν τῆς άκμῆς αυτής ή βαθμιαία σωματική σου ανάπτυξις.

» ‘Εν τούτοις ού δέν άποτελείσαι έκ του έαυτοῦ σου. Πάν μέλος του σώματός σου σοι είνε ξένον. ‘Εκ των άνέμων, των υδάτων, των φυτών, έκ πάντων, συνελόντι είπειν, των άντικειμένων, μεθ’ ών έρχεσαι εις συνάφειαν, έσταχυολόγησας τά έξ ών συντίθεται τό σώμά σου.

» ‘Εν διηνεκεί ήδη διαπλάσει διατελεις. ‘Απεχε του νομίζεин, ότι τό παρόν σου σώμα είνε αυτό τοδτο τό δια τό γάλακτος τῆς μητρός σου ανατραφέν. ‘Απεχε του νομίζεин, ότι ή έν τη παρούση στιγμή έν τῷ στήθει σου παλλομένη καρδιά είνε αυτή αυτή, ήτις έπάλλετο όσάκις έπί τῆς παιδικῆς σου ήλικίας σοι προσεφέρετο καινούργες τι άθυρμα. ‘Απεχε, τέλος, του νομίζεин, ότι τά χείλη ταύτα, έπί του ήλλοιωμένου μεμαραμμένου χρώματος των όποιων έχει χαράξῃ ο χρόνος εκείνος γραμμῆν λύπης, είνε αυτά τά θηλάζοντα χείλη, άτινα έτρεμον δεχόμενα τοδς πατρικούς άσπασμούς, ότε ήσο χρυσόμαλλον βρέφος.

» Πρὸ πολλοῦ εξέλιπον ταύτα. Το σώμά σου διατελεί έν διηνεκεί άλλοιώσει. Καθ’ έκαστον δευτερόλεπτον άποσπάται έκ τῆς ζωῆς σου μόριόν τι, άντικαθιστάμενον υπό νέου τοιούτου.

» Σύ, διαρκούσης τῆς ζωῆς σου, διατελεις έν αλληλοδιαδόχῳ ζωῇ και θανάτῳ.

» ‘Αδρανῆ νομίζεις πρὸς σέ αυτόν την φύσιν; ‘Απατάσαι.

» Λεγεώνας αίμοσφαιρίων άγει εις τας άρτηρίας ή καρδιά σου έν έκάστῳ αυτής παλμῷ· οι πνεύμονές σου λειτουργοῦσιν· ή Πανάκεια δ’ αυτή τῆς ζωῆς ανανεοῦται άδιαλείπτως. Τα τοδς ιστούς σου άποτελοῦντα μόρια κινούμενα συνάπτονται πρὸς άλλῃλα. Το έν αντικαθίστησι τό έτερον, άφανίζον αυτό. Τοδτο δέ πάλιν αναπτύσσεται, ίνα αναπληρώσῃ τό πρώτον ‘Αν παρατηρήτῃς τας κινήσεις των ιστών, θέλεις εύρη, ότι από τῆς πρώτης ήδη στιγμῆς τῆς ζωῆς σου μέχρι τῆς ύστάτης σου πνοῆς διατελοῦσιν έν διηνεκεί ανανεώσει άμα και φθορά οι μυῶνες, τά νεύρα, τά όστα, ή έπιδερμίς και ο έγκέφαλός σου.

» ‘Εν έκάστῳ λεπτῷ, έν έκάστῳ δευτερολέπτῳ, θνήσκεις και αναβίβεις».

« Είσοι τι, έν τούτοις, έν τη μηδαμινότητι σου. ‘Ενέργεια ζωῆς παρατηρεῖται έν σοί· φυσική τις διορατικότης ένοικει έν έκάστῳ κοιλώματι του σώματός σου· διανοητική τις δύναμις σέ διευθύνει. Δύναμις τις, έκτός του ‘Εγώ σου εύρισκομένη, φέρει εις φῶς άποτελέσματα, εις δ’ άδυνατεῖς να έμβαθύνῃς. Τα πάντα διαφεύγουσι την παρατήρησιν και αίσθησίν σου. Κέκτησαι αισθήσεις καθιστώσας σε γνώστην των έξωτερικῶς συμβαινόντων. ‘Ακούεις, όρας ταύτα όμως άποτελοῦσι δια σέ αίνιγματα. Ταύτα—κατά την κρίσιν— προέρχονται έκ τινος κινήσεως τῆς σφύρας, ή έκ τινος άνταντακλάσεως του άμφι-

βληστροειδοῦς χιτῶνος. Τίς ο άκούων; τίς ο όρων; τίς ο αισθανόμενος; τίς ο γινώσκων; Ταύτα σοι είνε άγνωστα.

» ‘Υπάρχει τι έν σοί, ή μάλλον, είσοι τι ούσιωδώς σκεπτόμενον, αισθανόμενον, εύχαριστούμενον, εις ποικιλομόρφους έν γένει και διηνεκεις έντυπώσεις ύποκείμενον. Το κατά σέ, ταύτα άνήκουσιν άποκλειστικῶς εις τας έγκεφαλικάς δονήσεις. ‘Οποία και τίς ή αισθησις αυτή, ή διορατικότης αυτή, ήτις αισθάνεται και έννοεί; ‘Τί έστι τό ‘Εγώ σου; ‘Αγνωστά σοι και ταύτα.

» Είσοι τι όν’ άδυνατεῖς όμως να έννοήσῃς τό όν τοδτο.

» Είσοι τι αίνιγμα, όπερ όμως άδυνατεῖς να λύσῃς.

» Είσοι ξένον δια τον έαυτόν σου όν’ περιβάλλεσαι προσωπινότητα, ής δέν είσοι κύριος· είσοι όν τι έν τη άνυπαρξία και παν τι έν τη μηδαμινότητι.

» ‘Αδυνατεῖς να άντιληφθῆς και σκεφθῆς τοδτο.

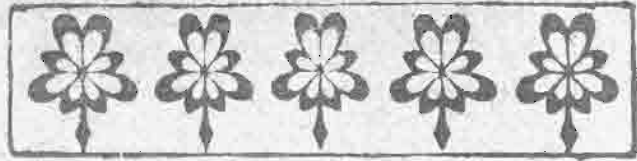
» Είσοι άσθενές, ταπεινόν, εύτελές πλάσμα άπέναντι τῆς αίνιγματώδους Δημιουργίας του Θεοῦ, του Θεοῦ, λέγω, Ού την μεγαλοπρέπειαν και παντοδυναμίαν μαρτυρεῖ και τό έλάχιστον έτι άτομον, και τη έντολή του όποίου τό Πάν διατελεί έν ύπάρξει.

» Κύψον ταπεινῶς τό γόνυ ένώπιον τῆς περιλαμποῦς θείας Δημιουργίας! Γονυπέτησον, πεπλανημένη άνθρωπε!»

(άκολουθεῖ)

Η ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΥΖΩΝΙΚΑΙ

ΗΜΕΡΑΙ

Εἰς τὸ προσεχές :

ΠΙΡΙ ΙΑΛΗΝΟΥΓΑΛΛ'ΚΩΝ ΣΧΕΣΙΟΥΝ

(Εὐφροσύνη ἐπιστολῆ τοῦ ἐνταῦθα διατρίβοντος εὐζώνου συνεργάτου μας κ. Μήτρου Κατοίκη πρὸς τὴν ἐν Παρισίοις κ. Βιουλέτ, δι' ἧς ἀποκατεστάθησαν αἱ ἐγκάρδιοι Ἑλληνογαλλικαὶ σχέσεις !)

ΓΝΩΣΤΟΙ ΤΥΠΟΙ

'Ο Περὶνθεος.

'Εκάθητο ἄλλοῦ καὶ κάθητ' ἄλλοῦ. Εἰς τὸ πρῶτον ἄλλοῦ, ἐπιπτον τὰ ἐπιπλά του ἐπάνω μας. Εἰς τὸ δεύτερον ἄλλοῦ, φόβος ὑπάρχει μήπως ἡμεῖς πέσωμεν ἐπάνω εἰς τὰ ἐπιπλά του. Διὰ τοῦτο ἐκ λεπτότητος τὸν ἀποφεύγομεν, γιὰ νὰ μὴ μᾶς πληρώσῃ ἀποζημίωσιν. Παραθερίζει κατὰ προτίμησιν στὴν Ἀντιγόνην, καὶ θὰ τὸν ἰδῆτε κάθε πρωτὶ τακτικά, μὲ τὰ ἀνθηλιακά του ματογιάλια σὰ μάτια, νὰ διασχίζῃ πάντοτε βιαστικά τὸ Καράκιο.

Τὰ μεσημέρια γευματίζει στοῦ Τοκατλιάν, ὁλόκληρες μερίδες παρακαλῶ μόνον τὸ ψωμὶ τὸ φέρνει μαζί του ἀπὸ κάποιον μηχανικὸν φούρνον.

'Ἦτο καὶ ὀλίγον Ἑρμῆς καὶ ὀλίγον Φιλολογικὸς καὶ ὀλίγον ἀπ' ὅλα. Τώρα προαλείφεται γιὰ σύμβουλος στὰ Πατριαρχεῖα.

'Αλλοίμονον τί ἔχει νὰ τραβήξῃ κάθε Δευτέρην Ἀνάστασιν ! Ποῖν πρῶτα νὰ εὐχαριστήσῃ, ἐκτὸς ἀν τούτῳ ἀναγκάσῃ νὰ κάνουν καὶ Τρίτην.

'Ἐξυπνο παιδί καὶ . . . ἄξιο παλληκάρι. Εἰς τὴν περιποίησιν περὶ καὶ αὐτὸν τὸν Γανυμήδην. Δὲν πίνει αὐτός, γιὰ νὰ κερᾶσῃ τοὺς φίλους του.

Κ' Κ' ἐδῶ ποῦ τὰ λέμε, μὲ τὸ παραπάνω καλοπερὶ ὁποῖος πηγαίνει σπῆτί του. Ἀφοῦ δίδει καὶ τσιγάρα γιὰ τὸν δρόμον, μακάριοι δὲ ὅσοι ἐν τῇ ἀπουσίᾳ του φορτῶνουν καὶ τῆς ταμπακίερης τῶν διὰ τὴν ἐπαύριον.

'Ιδιαιτέρον χαρακτηριστικόν : Εἶναι φοβερὰ φιλότιμος, γι' αὐτὸ καὶ δὲν τὸν ἀφίνει νὰ κοιμηθῇ ἤσυχά καθ' ἑνὸς εἰς . . . ὄγλου διαγώνισμα ἀπόδειξις π.ὺ σκοπεύει κ' αὐτὸς νὰ κάμῃ ἕνα μὲ τὰς ἐξῆς ἐρωτήσεις :

- 1] Διατί ἡ γῆ κινεῖται ;
  - 2] Διατί κινεῖται ἡ γῆ ;
  - 3] Ἡ γῆ κινεῖται, διατί ;
- Καὶ τράβα κορδέλα.

'Εγώ.

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΝ

'Όσοι θέλετε νὰ κάμετε ἕνα θαυμάσιον φθινοπωρινὸν ταξίδι καὶ νὰ ἐπισκεφθῆτε τὰ μέρη, ἀπὸ τὰ ὅπου, διελθόντες εἰς Βουλγαροί, ἄφησαν τὰ ἴχνη των, ἐὰν θέλετε νὰ συγκινηθῆτε, λάβετε μέρος εἰς τὴν ἐκδρομὴν τοῦ κ. Θ. Βαλαλά, ἧτις ἀναχωρεῖ τὴν 11 Ὀκτωβρίου διὰ Θεσσαλονίκην, Δεμιρ-Χισάρ, Σέρρας, Δράμαν, Δοξάτον καὶ Καβαλλαν. Ἡ ἐκδρομὴ θὰ διαρκέσῃ 11 μόνον ἡμέρας, ἰὸ ταξίδιον δὲ θὰ εἶνε ἀνετον. Ζητήσατε τὸ πρόγραμμα ἀπὸ τὸν οργανωτὴν κ. Θ. Βαλαλά, Γαλατᾶ, Χάνιον ἀγίου Πέτρου, 10.

ΛΟΓΙΣΤΗΣ πεπειραμένως ἀναλαμβάνει τὴν τήρησιν βιβλίων, διόρθωσιν αὐτῶν, ὡς καὶ τὴν διδασκαλίαν τῆς διπλογραφίας ὑπὸ μετριοτάτους ὄρους. Ἀπευθυντέον δι' ἐπιστολῆς ὑπὸ τὰ στοιχεῖα Κ. Δ. εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ κ. Θ. Βαλαλά, Γαλατᾶ, χάνιον ἀγίου Πέτρου, 10.

Βαθ' ἦν στιγμὴν τὸ φύλλον τίθεται ὑπὸ τὰ πειστήρια, τὸ ἀστεροσκοπεῖον τοῦ «Ἀπ' Όλα» μᾶς ἔπεμψε τὰς κατωτέρω σημειώσεις :

Καιρὸς . . . . . κακὸς καὶ ψυχρὸς.
Ψυχρότης . . . . . Ἑλληνοτουρκικῶν σχέσεων.
Τεταραγμένος . . . ἑγκέφαλος τῶν Βουλγάρων.
Ἡρεμία . . . . . εἰς τὴν Δυτικὴν Θράκην.
Θερμότης . . . . . Ἑλληνογαλλικῶν σχέσεων.
Θύελλα . . . . . ἐν Ἀλβανίᾳ.
Τρικυμία . . . . . μεταξὺ Αὐστρίας καὶ Ἰταλίας.
Ἐκλειψίς . . . . . ἐργασιῶν ἐν Κων/πόλει.

Αἱ ἀνωτέρω ἀστεροσκοπικαὶ παρατηρήσεις δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσιν μὲ τὰ τηλεγραφήματα τοῦ Ὄθωμ. Πρακτορείου.

Ὅπως ἐκ τοῦ ἀνωτέρω σημειώματος τοῦ ἀστεροσκοπεῖου μας ἐμφαίνεται, τὰ πράγματα ἐθολώθησαν ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν. Ὁ οὐρανὸς ἐθολώθη, ὁ καιρὸς ἐψυχράνηθη, αἱ πρῶται βροχαὶ ἤρχισαν καὶ ὅλα τὰ ζητήματα ἐθολώθησαν καὶ ἐκατσούφιασαν σὰν ἐφοροεπίτροποι Μουδανίων.

Τῆς περιστάσεως ἐπωφεληθεὶς καὶ ὁ ἐνταῦθα παρεπιδημῶν κ. Σάββαφ, ἠθέλησε νὰ ψαρύσῃ εἰς θολὰ νερά καὶ διὰ τοῦ Πάντσε Δόρεφ ἔκαμε προτάσεις εἰς τοὺς ἀπεσταλμένους τῆς Δυτικῆς Θράκης περὶ ἐγκαταλείψεως τοῦ σχεδίου τῆς αὐτονομίας, ὑποσχόμενος λαγούς μὲ πετραχίλια.

Εὐτυχῶς ἡ Ἐπιτροπὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ Τούρκους καὶ Ἑλληνας, μὴ συνειθίσαντας εἰς τὴν ἐγκατάλειψιν, ὅπως οἱ Βούλγαροι !

Τὸ ἐπάγγελμα τῶν ἀμανεσιδίων ἐπέπρωτο, χάρις εἰς τὰς Ἑλληνοτουρκικὰς διαπραγματεύσεις, νὰ προσλάβῃ κάποιαν αἴγλην. Διότι, χάρις εἰς τὰς διαπραγματεύσεις αὐτάς, μετετράπη εἰς ἀμανεσιδίων καὶ Ὁ Ρεσίτ βέης, ὅστις καθ' ἑβδομάδα ἀναχωρεῖ διὰ Πειραιᾶ καὶ ἐπιστρέφει ἐκείθεν, κομίζων προτάσεις καὶ ἀντιπροτάσεις. Μήπως καὶ οἱ ἀμανεσιδίδες τῶν περιχώρων δὲν κομίζουεν ἐπιστολάς καὶ ἐμπορεύματα ;

Χάρις εἰς τὰς Ἑλληνοτουρκικὰς διαπραγματεύσεις, ὁ Ρεσίτ βέης ἐπέρασεν ἕνα θαυμάσιον καλοκαίρι. Καθημερινῶς καὶ ταξιδεύει. Ἄν διαρκέσουν ὁμοῦς ἐπὶ πολὺ ἀκόμη τὰ ταξίδια αὐτὰ ἀναψυχῆς τοῦ Ρεσίτ βέη, ὠρισμένως θὰ μᾶς ἔβγῃ ἡ ἰδική μας ψυχὴ !

Πλήρης ἀναρχία βασιλεύει ἀπὸ προχθὲς εἰς τὴν Ἀλβανίαν. Ὁ Ἰσμαῖλ Κεμάλ καὶ ὁ Ἐσάτ πιασᾶ ἐγίναν μαλλιά-κουβάρια καὶ μαζῆ μ' αὐτοὺς κοντεύουν νὰ τὰ μπλέξουν καὶ οἱ Ἰταλοὶ μὲ τοὺς Αὐστριακοὺς. Ἐν τούτοις ἡ Συνδιάσκεψις τοῦ Λονδίνου ἐφρόντισε νὰ παραχωρήσῃ αὐτονομίαν εἰς τοὺς Ἀλβανούς, οἱ ὅποιοι οὐδέποτε ἐγνώρισαν τί ἐστὶ νόμος ! Ἄν κρίνωμεν ὁμοῦς ἀπὸ τὰ χθεσινὰ τηλεγραφήματα, οἱ Σέρβοι καὶ οἱ Μαυροβούνιοι κινητοποιοῦν πρὸς τὰ Ἀλβανικά σύνορα διὰ νὰ τοὺς ἀλλάξουν τὸν νόμον !

Ὁ ἔκφυλος καὶ ἀνόσιος διάκονος, ὁ ἀναστατώσας προχθὲς τὸ Πέραν, καθηρέθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ παρεπέμφθη νὰ δικασθῇ ὡς κοινὸς θνητός.

Ἐν τούτοις ἡ Ἱερὰ Σύνοδος δὲν ἔχει δίκαιον. Διότι ὁ ἐν λόγῳ διάκονος, ὅτι ἂν ἔκαμε, τὸ ἔκαμεν εἰς ἕνα ἄνετον ἔδαφος, ἀφοῦ αἱ σκηναὶ ἔλαβον χώραν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Βιέννης ! Εἶναι δὲ γνωστὸν, ὅτι εἰς τὴν Βιέννην ὁ κλῆρος δὲν τιμωρεῖται διὰ παραπλήσια πλημμελήματα.

Τὸ σκάνδαλον τῶν Λουτρῶν τῆς Μαρίεμβαδ ἀπασχολεῖ ἀκόμη τὸν Γερμανικὸν τύπον. Ὡς γνωστὸν, πλούσιοι τινες, συχνάζοντες εἰς τὰ λουτρά, ἐξηπάτουν ἀφελεῖς κορασίδας καὶ τὰς

ἔροπτον εἰς τὴν αἰσχύνην. Προέβαινον δὲ εἰς τὴν βδελυρὰν αὐτὴν πράξιν οἱ πλούσιοι αὐτοὶ δρασταί, διότι δὲν εἶχον γνῶσιν τοῦ αἰσθήματος τῆς αἰσχύνης ! Καὶ ὁ Γερμανικὸς τύπος, ἀναγράφον τὰ ὄργια, αἰσχύνεται καὶ αὐτὸς διὰ λογαριασμὸν τῶν πλουσίων διαφθορέων.

Καὶ ἡ πόλις μας, μολοντί δὲν εἶναι λουτρόπολις, ἐν τούτοις δὲν στερεῖται παρομοίων ἀνθρώπων.

Φρικτὰ παράφωνα μᾶς διαβιβάζονται ἐναντίον τῆς ταχυδρομικῆς συγκοινωνίας καὶ ἰδίως ἐντὸς τῆς πόλεως. Αἱ ἐπιστολαί, ἂν δὲν χαθοῦν καθ' ὁδόν, περιπλανῶνται ὁμοῦς ἐπὶ ἐβδομάδας ὀλοκλήρους, μέχρις ὅτου φθάσουν εἰς τὸν πρὸς ὄν ὄρον. Ἐν μολοῦν τῆς ταχυδρομικῆς ἀνωμαλίας θὰ ἐγίνε καὶ τὸ πιττάκιον τοῦ ἀναδιορισμοῦ τοῦ κ. Μαργαρίτου, τὸ ὅποιον ἀκόμη νὰ φθάσῃ εἰς τὸν ἀναμένοντα τὸ ἐν λόγῳ πιττάκιον.

Μὲ τὴν κακοκαιρίαν οἱ κῆποι ἔμειναν κλειστοὶ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας καὶ ὁ κόσμος ἐκλείσθηκεν εἰς τὰ θέατρα, δηλαδὴ τοὺς κινηματογράφους. Τὸν περισσότερον κόσμον προσήλκυσε τὸ «Ὡδεῖον», ὅπου, ὡς γνωστὸν, εἰς τὸ πρόγραμμά του παρελύνει καὶ ὁ «Σατανᾶς», ταινία 3000 μέτρων.

Μεταξὺ τῶν θαμῶνων τὴν πλειονοψίαν εἶχον αἱ κυρίαί. Αὐτὸ εἶναι πολὺ φυσικόν. Διότι Γυνὴ καὶ Σατανᾶς συνδέονται δι' ἀλληλεγγύης.

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, ὠραίαν καλοκαιρινὴν ἡμέραν, ἡ Διευθύνσις τοῦ Κήπου Ταξιμίου διοργάνωσε δῆθεν ἑορτὴν μὲ ὑπερτίμημένην εἰσοδὸν. Καὶ ξεύρετε τί ἦτο ἡ ἑορτὴ αὐτή ; Καμμία δεκαριά ποδηλατισταὶ ξεγυμνωμένοι ἔτρεχον τὸν κύκλον. Ἦσαν δηλαδὴ δῆθεν ἄγῶνες, κατὰ τοὺς ὁποίους οἱ ἄγῶνες τῶν περιπατητῶν ἐτραυματίσθησαν ὑπὸ τῶν ἀθλητῶν, τὸ δὲ κοινὸν ἡγῶνία καὶ αὐτὸ χάρις εἰς τοὺς ἄθλους τῆς Διευθύνσεως τοῦ Κήπου.

Πληροφροῦμεθα ὅτι ἡ ἑορτὴ αὐτὴ διοργανώθη τῇ συνεργασίᾳ τοῦ Τσακιτζῆ καὶ τοῦ «Κοκκίνου Πετεινοῦ» !

ΤΟ ΚΟΛΥΒΡΙΟΝ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ ΕΙΚΩΝ

'Η ποθητὴ μας ἀνοιξίς, ἡ ἀνθοστολισμένη, Ἡ ἐποχὴ, ποῦ τὴν καρδιά μᾶς εἶχε μαγευμένη, Ποῦ μ' ἀφθονία σκόρπιζε τὴν εὐθυμία καὶ χαρὰ, Μᾶς ἄφησε καὶ πέταξε μὲ τὰ χρυσᾶ τῆς τὰ περᾶ Τ' ἀηδόνια καὶ οἱ κόσουφοι, τὰ καλλικέλαδα πουλιά, Ποῦ μᾶς εὐφραίναν τὴν ψυχὴ μὲ τὴ γλυκεῖά τους [τὴ λαλιά,

Τὰ μυρωμένα ρόδα, τὰ ἴα καὶ τὰ κρίνα
 Μᾶς ἀποχαιρετήσανε, μᾶς ἄφησαν καὶ κείνα.
 Ὁ ἥλιος ἀπέκρυψε τὸ θαμπερὸ του ὄμμα
 Κ' ἡ κτίσις ὅλη ἤλλαξε τὸ πρωτινὸ τῆς χροῶμα
 Ὁ γελαστός καὶ αἰθριὸς καὶ διαμαντένης οὐρανὸς
 Ἐγενε μολυβένιος, δὲν εἶναι πλέον γαλανός.
 Ἡ χρυσταλλένια θάλασσα, ποῦταν γεμάτη χαρὶ,
 Μὲ τοῦ τυφῶνος τὴν πνοή, ἄλλ' ὄψι ἔχει πάρει,
 Τὰ κυανὰ τῆς τὰ νερά, τ' ἀφροστεφανωμένα,
 Σηκώνουν τώρα κύματα, βογγοῦν ἀγριεμμένα,
 Ζέφυρος δὲν γλυκοφιλεῖ τὰ ρόδα καὶ τὰ μῆλα,
 Οὔτε χ' ἰδεύει ἀπαλά τὴν χλόην καὶ τὰ φύλλα
 Βορῆς φυσάει δυνατός, τὰ φύλλα κίτριναί
 Κ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἀλύπητα καὶ ἄπονα σκορπίζει
 Αἰ βοσκοποῦλαι τοῦ χωριοῦ, ὅλαι παρθένοι λυγηραί,
 Ἐντροπαλαὶ καὶ φρόνιμοι κ' ἀθῶαι ὡς περισσότεραί,
 Ὡς τ' ἀγαπημένα των βουνὰ περιπαθεῖς στέλλουν [ματιές

καὶ μὲ καὶ μὲ ἀφίουνε τὰ πλάγια καὶ τὰς ρεμματιές
 Ἡ φύσις ὀλοσκοτεινὴ, στὰ μαῦρα φορεμένη,
 Σὲ μέγα πένθος φαίνεται νὰ ἦναι βυθισμένη
 Νέκρα σωστὴ καὶ ἐρημιά τὸ πᾶν ἐπισκιάζει
 Καὶ ἀκουσίως ἕκαστος βαθεῖ ἀναστενάζει.
 Καὶ σὺ, καρδοῦλά μου πτωχὴ, παῦσε νὰ κλαῖς καὶ
 θρηνηῖς,

Δὲν εἶσαι μόνη ποῦ τραβᾶς, οὔτε καὶ μόνη ποῦ πονεῖς.
 Κάθε καρδιὰ φλογίζει ὁ περασμένος ὁ καιρὸς
 Καὶ τὴν ζωὴ καὶ τὴν χαρὰ μᾶς ἐλαττώνει ὁ κλῆρος !

Η. Β. ΜΠΑΠΗΜΗΣ

ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΑΝΑΚΤΟΣ

ΤΟ ΜΑΝΤΕΙΟΝ ΤΩΝ ΔΕΛΦΩΝ

Οὔτε κορμιούς εἶχα, μήτε κουνούπια καὶ ψύλλους, καὶ ὅμως ἐστάθηκε ἀδύνατον νὰ κλείσω μάτι. Γύρισα ἀπ' ἐδῶ, ξαναγύρισα ἀπ' ἐκεῖ, ἔπεσα μπρούμιτα, ἔστρεψα ἀνάσκελα, ἔψαξα παντοῦ νὰ μὴ εἶχα τίποτα ποῦ μὲ ἐνοχοῦσε — τίποτα δὲν εἶχα — ὡς τόσο, ἂν καὶ μὲ ἐξένισε τὸ πρᾶγμα, διότι ποτὲ στὴν ζωὴν μου δὲν θυμοῦμαι καὶ αἱ μεγαλείτεροι ἀκόμη αἰτίαι νὰ μοῦ γίνονιν ἀφορμὴ νὰ χάσω τὸν ὕπνον μου, ὑπέθεσα ἴσως καὶ νὰ συμβαίη κατὶ, ποῦ νὰ διαφεύγῃ τὴν ἀνθρωπίνην μου ἀντίληψιν, καί, χωρὶς νὰ τὸ ἐξετάσω, τὸ ἄφησα νὰ περάσῃ. Τὸ ἄλλο βράδυ ἡ ἰδία ἱστορία· τὸ γεγονός κατανοοῦσε σοβαρὸν τόσον, ποῦ ἤρχισα νὰ πιστεύω αὐτὴν τὴν φορὰν ὑπερφυσικόν τι φαινόμενον.

Τί διάβολο! εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου σ' ἂν μιά φορὰ ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Ἐδόθη μοι σκόλωψ τῇ σαρκί, ἄγγελος Σατάν, ἵνα μὲ κολαφίξῃ» καὶ ἀπεφάσισα νὰ καταφύγω στοὺς ἐξορκισμούς. Ποῦ νὰ πάγω! Ἄ, εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου: Στὸν Paul τὸν χειρομάντην.

Τὸν ξεύρετε ὅλοι σας· ἐκεῖνος ποῦ ἔχει μίαν μούντζαν ἐστραμμένην πρὸς τὸ δημόσιον γιὰ σύμβολον τῆς τέχνης του.

Ἐφύλαξα νὰ περάσῃ ἡ νύκτα, νύκτα τῆς Πέμπτης πρὸς τὴν Παρασκευὴν (nota bene), καὶ πουρνόπουρνό, πρὶν ἀλέκτωρ φωνῆσαι τρεῖς, τρέχω στοῦ Monsieur Paul.

— Τάκ, τάκ.

— Très matinal, Monsieur, μοῦ λέγει, ἀφοῦ καμπουρίασε κομμάτι τὴν σπονδυλικὴν του στήλην, καὶ μὲ εἰσάγει, ἄνευ περιστροφῶν, εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς.

*Ανθρωπος μεσαίου ἀναστήματος, μὲ μάτια διαπεραστικά, μὲ ἓνα μικρὸν μοῦσι ροῖντε et sel, μὲ τὰ μεγάλα τσακμακλίδικα φρύδια, ποῦ τοῦ καταβαίνουν ἕως στὰ μάγουλα, σὰν ζουλούφια κἀνενοῦς ἀπάχη, μὲ τὰ γυαλάκια σκαρφλωμένα στὴν κυρτὴν του μύτην, ὁμοιάζει περισσότερον Ἀρμένιος ἢ, ὡς διατείνεται, Γάλλος· μ' ὅλα ταῦτα ὁμιλεῖ ἀπταιστως τὴν γλῶσσαν καὶ προσπαθεῖ νὰ δώσῃ εἰς τὸν τόνον τῆς φωνῆς του τὴν ἰδιάζουσαν εἰς τοὺς Παρισίνους προφορὰν.

Εἶδε τὸ χέρι μου ἀπ' τὴν καλὴ κ' ἀπ' τὴν ἀνάποδην, τὸ ἔπιασε, τὸ ἐμάλαξε παντοῦ, σὰν νὰ ἦταν ἀφράτης τοῦ σαρμοῦ μας κοπέλλας, τὸ κύτταξε στὸ κερί, τὸ παρετήρησε μὲ τὴν λούμπα καὶ μοῦ εἶπε μ' ἓνα ὕφος σοβαρὸν:

— Εἶναι πανδρευμένος ὁ κύριος;

— Ὁχι, τοῦ λέγω.

— Ὁχι; πολὺ περιέργον.

Καὶ μὲ εἰρωνικὸν μειδίαμα μοῦ λέγει:

— Μήπως ὁ κύριος ἐπιθυμεῖ νὰ παιξῇ εἰς βάρους τῆς ἐπιστήμης μου;

Πειραγμένος ἐγὼ, τοῦ ἀπαντῶ:

— Ὁχι, κύριε, κάθε ἄλλο.

— Ἐ! τότε λυποῦμαι πάρα πολὺ νὰ σᾶς διαβεβαιώσω, ὅτι αὐτὴν τὴν στιγμὴν παίξει κάποιον τρίτον πρόσωπον σοβαρὰ εἰς βάρους τῆς ἐμπιστοσύνης σας.

— Αὐτὴν τὴν στιγμὴν;

— Ναί, ὅπως θὰ ἔλεγα ἀπόψε, καθὼς καὶ πρὶν, καθὼς καὶ αὔριον ἴσως, διότι chez nous à Paris on pretend qu'en amour il n'y a pas d'échecance.

Μιά φιλοσοφία ποῦ μὲ ἀπεστόμωσεν ἀληθινά, γιὰτὶ εἶχα σκοπὸν νὰ τοῦ ρωτήσω τὸ μέρος, μὰ, τὸ ἔκρινα πολὺ περιττόν, διότι ἀφοῦ τὸ συνάλλαγμα τοῦ ἔρωτος δὲν εἶχε λήξιν στὸ Παρίσι, ὠρισμέως δὲν θὰ εἶχε καὶ τόπον πληρωμῆς στὸ Σταυροδρόμι.

Ἐγώ.

PHOTOS EXOTIQUES en COULEURS. Nouv. sans pareilles. Envoi et cat. Fr. 2.5 en timbres turcs. J. REINMANN, 1, Telemannstrasse. Hambourg. Allemagne.

Τὴν Τρίτην ἡ Α. Α. Μεγαλειότης ὁ Σουλτάνος Μεχμέτ Ρεσάτ ὁ Ε' ἐώρταζε τὴν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων Του· ἡ Σουλτανικὴ αὐτὴ ἐορτὴ, συμπίπτουσα μὲ τὰ εὐχάριστα γεγονότα τῆς κατακυρώσεως τῶν ἀνακτηθέντων ἑδαφῶν τῆς Ὀθωμ. Αὐτοκρατορίας, ἐπανηγυρίσθη μὲ χαρὰν καὶ εὐφροσύνην. Τὸ «Ἄπ' Ὀλα», καταθέτον πρὸ τοῦ κρασπέδου τοῦ θρόνου Του τὰ θερμά του συγχαρητήρια, εὐχεται εἰς τὸν Ἄνακτα τὸν βίον μακρὸν καὶ εὐδαίμονα, πρὸς γενικὴν τῶν λαῶν Του εὐδαιμονίαν.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ἡ τετρακοσιετηρὶς τῆς Καφατιανῆς. — Μὲ πολλὴν ἐπισημότητα, τελετουργούντων τῶν μητροπολιτῶν Μιτυλήνης, Χαλδεῖας καὶ Σωζοαγαθουπόλεως, ἐτελέσθη ἐπὶ τῇ τετρακοσιοστῇ ἀπὸ τῆς πρώτης ἰδρύσεως αὐτῆς ἐπετειῶ ἰδιωτέρα πανηγυρὶς ἐν τῷ ναῷ τῆς Παναγίας τῆς Καφατιανῆς. Εἰς τὸν κατάκοσμον ναὸν ἄπειρον πλῆθος συνέρρεεν, ἵνα κατασπασθῇ τὴν ἱστορικὴν εἰκόνα καὶ καταθέσῃ φόρον θρησκευτικῆς λατρείας καὶ ἐθνικοῦ θαυμασμοῦ. Κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐξεφώνησε κατάλληλον τῇ περιστάσει λόγον ὁ ἱερ. προϊστάμενος Τιμόθεος Σοφιανός, μετ' αὐτὴν δὲ ἐγένετο δεξιῶσις ἐν τῷ Ἐπιτροπικῷ, τῶν προσελθόντων συγχαϊρόντων θερμοῦς τὴν Ἐπιτροπὴν διὰ τοὺς ἀτρύτους, εἰς κατέβαλε κόπους καὶ τὸν ζῆλον αὐτῆς. Ἡ Ἐπιτροπὴ αὕτη ἀποτελεῖται ἐκ τῶν κ. κ. Θ. Βεγλερῆ, Θ. Θεολογῆ, Π. Ἀπέρρη, Σ. Ἐθνοπούλου καὶ Π. Παπαδοπούλου.

Τιμητικὴ διάκρισις. — Εὐχάριστως πληροφοροῦμεθα, ὅτι ἡ Α. Μακαριότης ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων ἀπένευμεν εἰς τὴν διαπρεπῆ λογιάν Δδα Ἰουλίαν Ι. Καράλη καὶ συνεργάτιδα τῆς ἡμετέρας Ἐπιθεωρήσεως τὸν Χρυσὸν Σταυρὸν τοῦ Παναγίου Τάφου μετὰ τοῦ σχετικοῦ Διπλώματος καὶ θερμοῦς ἐπιστολῆς, ἐν ἧ ἑξαιρόνται αἱ ἀρεταὶ τῆς οὕτωσιν ἐπιβραβευομένης. Ἡ λογία δεσποινὶς ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἐδέχθη ἀφθονα τὰ συγχαρητήρια, εἰς ἃ καὶ τὸ «Ἄπ' Ὀλα» ἐνόνη καὶ τὰ ἰδικά του.

Ἡθικοθρησκευτικὸς Σύλλογος. — Τὴν Κυριακὴν, ἐν μέσῳ ἐκλεκτοῦ κόσμου, ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐν Χάσκιοι «Ἡθικοθρησκευτικοῦ Συλλόγου». Μεταξὺ τῶν πολλῶν προσελθόντων διε-

κρίνοντο ἡ Α. Σ. ὁ Ἅγιος Μεσημβρίας κ. Νικηφόρος, ἀντιπροσωπεύων τὴν Α. Θ. Παναγιότητα, ὁ Ἄρχων Μέγας Πρωτεύδικος κ. Γ. Παπαδόπουλος, ὁ Μέγας Ἀρχιδιάκονος κ. Καλλίνικος, ὁ ἀρχιμανδρὶτης κ. Ι. Καβύρης, ἀντιπροσωπεύων καὶ τὴν ἐνορίαν Ἁγίου Νικολάου Γαλατᾶ, ὁ ἀρχιμανδρ. Τεκνόπουλος, ὁ ἀρχιμανδρ. τοῦ στρατοῦ Λεόντιος, ὁ ἱερολογ. κ. Νικολαΐδης, ὁ πρωτοπρεσβύτερος κ. Κοτζαμανάκης, ὁ β' Καποῦ-Κεχαγιάς τοῦ Παναγίου Τάφου κ. Θ. Ἄνθομελίδης, ἀντιπροσωπεύων καὶ τὸν Πανάγιον Τάφον, ὁ ἀντιπρ. τοῦ Μουτσαρίφου, τοῦ Δημάρχου Πέραν, οἱ ἀρχαὶ Χάσκιοι καὶ Φαναρίου, ὁ ἱατρὸς κ. Ἀλέξ. Σπανοῦδης μετὰ τῆς κυρίας του, πλείστοι ἀντιπρόσωποι Συλλόγων καὶ Ἀδελφοτήτων καὶ πολλοὶ ἄλλοι.

Ἐπέτειος Ἀδελφότητος. — Γνωστοποιεῖται τῷ φιλεόργῳ κοινῷ, ὅτι αὔριον, Κυριακῇ, περὶ τὴν 10 ὥραν π. μ., τελεῖται ἐν Ἐγρί-Καποῦ ἡ ἸΣΤ' ἐπέτειος τῆς αὐτόθι Φιλοπτώχου καὶ Φιλεκπαιδευτικῆς Ἀδελφότητος ὁ «Ἅγιος Νικήτας». Τὸν πανηγυρικὸν θέλει ἐκφωνήσῃ ὁ γνωστὸς λόγιος καὶ διαπρεπὴς καθηγητὴς τοῦ Ζωγραφείου ἑλλ. κ. Ἰωάννης Παπαδόπουλος, πραγματευόμενος περὶ Βυζαντιακοῦ θέματος. Τὴν τελετὴν θέλει κοσμίσει ὁ μουσικὸς ὁμιλος τῆς Μανδολινάτας Φαναρίου καὶ ἡ Φιλαρμονικὴ τοῦ Γυμν. Συλλόγου Δεζιβαλίου ὁ «Ἀχιλλεύς».

Ὀμιλος τῶν amateurs κυνηγῶν Μακροχωρίου. — Μετὰ πολλῆς χαρᾶς πληροφοροῦμεθα, ὅτι ἰδρῦθη ἐν Μακροχωρίῳ «Ὀμιλος τῶν amateurs κυνηγῶν», μὲ σκοπὸν τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ κυνηγίου παρὰ τοῖς μέλεσί του, ἐντὸς τοῦ κύκλου τῆς εὐσπλαγγίας πρὸς τὰ μικρὰ πτηνά. Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην συνήλθον εἰς γενικὴν συνεδρίαν τὰ μέλη ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κ. Σοφοκλέους Στρατηγοπούλου καὶ παμψηφεί σχεδὸν ἐξέλεξαν τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ὀμίλου διὸ τὸ τρέχον ἔτος. Ἐξελέγησαν οἱ κ.κ. Δημήτριος Τοπάλης, Πρόεδρος (παμψηφεί), Μενέλαος Ἀραβανόπουλος, Ἀντιπρόεδρος, Ὀδυσσεὺς Τριπανίδης, Γεν. Γραμματεὺς, Δημήτριος Ἀποστολίδης, Εἰδ. Γραμματεὺς, Ἡλίας Φεράχ, Ταμίας, καὶ Σύμβουλοι μὲ καθήκοντα διαχειριστῶν καὶ ἐποπτῶν οἱ κ.κ. Σοφοκλῆς Στρατηγόπουλος καὶ Χαρίλαος Ποπαδημητρίου. Κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην παμψηφεί ὑπεδείχθη ὡς καταλληλότατος διὰ τὴν παροχὴν μαθημάτων περὶ κυνηγίου εἰς τοὺς νεοσυλλέκτους ὁ κ. Παντελεὴς Ψύλλος. Τὰ θερμά μεις συγχαρητήρια εἰς τοὺς ἀποτελοῦντας τὸν Ὀμιλον καὶ τὸ Διοικητικὸν του Συμβούλιον.

Νέα Σκηπὴ. — Ὑπὸ φιλομούτων νέων συνέστη θεατρικὸς ὁμιλος ὑπὸ τὸν τίτλον «Νέα Σκηπὴ». Ὁ ὁμιλος οὗτος, ἐπιθυμῶν νὰ ἐργασθῇ σοβαρῶς, σκοπεῖ ν' ἀναβιβάσῃ ἐπὶ τῆς σκηπῆς τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἔργα πρωτότυπα ἢ ὅπως ἀγνωστα, διεργηθέντα καταλλήλως καὶ ἐπιτυχῶς. Ἡ πρώτη ἀπὸ τῆς σκηπῆς ἐμφάνισις του γίνεται σήμερον εἰς τὸ «Βαριετὲ» μὲ ὄρατον πρόγραμμα.

ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΟΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΝ

« Ν Δ. ΜΕΛΑ »

μετ' Οἰκοτροφείου

ἐν τῷ Πέραν Κωνσταντινουπόλεως
(Ἀρρνεναγωγεῖον - Παρθεναγωγεῖον).
Τριακοστὸν σχολικὸν ἔτος 1913 - 1914.

Διευθυντὴς ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ν. ΜΕΛΑΣ

Τὸ ἀρχαιότερον τῶν ἐν Κων/πόλει ἰδιωτικῶν ἐκπαιδευτικῶν καθιδρυμάτων καὶ τὸ μόνον, ὅπερ, διὰ μετρίων διδάκτρων, ἐκτὸς τῆς μητρικῆς, δι' ἐιδικῶν καθηγητῶν καὶ διδασκάλων, παρέχει τὴν ἀποτελεσματικὴν διδασκαλίαν τριῶν ξένων γλωσσῶν, τῆς Γαλλικῆς, τῆς Τουρκικῆς καὶ τῆς Ἀγγλικῆς. Ἀνεγνωρισμένον ὑπὸ τῆς Σ. Συνταγματικῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐργαζόμενον ὑπὸ τὴν ἀμεσον ἐποπτεῖαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, διατηρεῖ ἑννέα τάξεις: 1 Προπαρασκευαστικὴν, 5 Ἀστικῆς Σχολῆς καὶ 3 Γυμνασιακάς. Εἰς ἀπάσας τὰς τάξεις διδάσκονται καθ' ἐκάστην ὑποχρεωτικῶς ἡ Τουρκικὴ καὶ ἡ Γαλλικὴ. Ἐκτὸς τῶν ἐν τοῖς ἐπισήμοις προγράμμασι διαλαμβανόμενων

μαθημάτων, διδάσκονται ὑποχρεωτικῶς τὰ Ἐμπορικὰ, ἡ Ὄδική, ἡ Καλλιγραφία, τὰ Ἐργόχειρα, ἡ Κοπτικὴ καὶ ἡ Ραπτικὴ, προαιρετικῶς δὲ ἡ Ὀργανικὴ Μουσικὴ, ἡ Ζωγραφικὴ καὶ ὁ Χορὸς. Διὰ τοὺς καθυστεροῦντας ἐν τῇ Τουρκικῇ καὶ τῇ Γαλλικῇ, λειτουργοῦσιν ἰδιαίτερα προπαρασκευαστικὰς τάξεις. Γίνονται δεκτοὶ πρὸς ἐγγραφήν μαθηταὶ καὶ μαθήτριά τρέφιμοι, ἡμίτροφοι καὶ ἐξωτερικαί. Αἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ οἰκογένειαι εὐρίσκουσιν ἐν τῷ Οἰκοτροφεῖῳ Μέλᾳ πᾶσαν ἐγγύησιν χριστιανικῆς καὶ ἑλληνοπρεποῦς ἀγωγῆς ἐμπιστευόμεναι τὰ τέκνα των. Ἐργασία μεθοδικὴ καὶ εὐσυνειδήτος. Ἡ πρόδοσις ἐξασφαλίζεται διὰ τῆς κληρώσεως τῶν μαθητεομένων εἰς ὅλα τὰ μαθήματα καθ' ἐκάστην. Παίδευσις θετικὴ, προσαρμοζομένη εἰς τὰς πρακτικὰς ἀπαιτήσεις τῆς βιοπάλης καὶ τοῦ ἑτεροφύλου περιβάλλοντος. Διδασκαλία ὑπὸ πᾶσαν ἐποπτεῖαν ἀποτελεσματικὴ. Τὸ γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἐκάστην ἀπὸ τῆς 8-12 π. μ. καὶ 1-5 μ. μ. δι' ἐγγραφᾶς καὶ πληροφορίας. Ἐγγραφᾶς μαθητῶν τὴν 16 Σεπτεμβρίου. Οἱ βραδύνοντες ζημιοῦνται. Κανονισμὸς καὶ ἀναλυτικὸν Πρόγραμμα πέμπτονται τῷ αἰτοῦντι.

Διεύθυνσις: Πέραν, Σερκίς, 57-59.

ΕΚ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΑ - ΑΝΕΚΔΟΤΑ - ΕΥΘΥΜΑ

Κατά τοῦ φιλήματος.

Τὴν φορὰν αὐτὴν, τὴν κατὰ τοῦ φιλήματος πολεμικὴν δὲν διευθύνει οὔτε κανεὶς σκυθρωπὸς ἰατρός - μικροβιολόγος οὔτε κάποια δυσειδὴς καὶ ἀποκρουστικῆς φυσιογνωμίας σουφραζέττα. Τὴν διευθύνει ἡ κυρία Quensel, ἡ ὁποία εἶναι μία πολὺ χαριτωμένη, πολὺ κομψὴ καὶ πολὺ προκλητικὴ γυναίκα.

Λοιπὸν ἡ γυναίκα αὐτή, εἰς τὸ ὥραϊον τῆς ὁποίας πρόσωπον, καθὼς σὲ ἀπαλὴ ἀκρογιαλία, εἰμποροῦσαν νὰ σβύσουν τόσα πύρινα φιλιὰ, ἔχει κηρυχθῆ κατὰ τοῦ φιλήματος. Δὲν ἐφίλησέ ποτε κανένα καὶ οὐδέποτε ἐπέτρεψε νὰ φιληθῆ. Ὅταν ἐνυμφεύθη, ὁ πρῶτος ὄρος, τὸν ὁποῖον ἐπέβαλεν εἰς τὸν σύζυγόν της, ἦτο νὰ τοῦ ἀπαγορεύσῃ τὴν ἀνταλλαγὴν φιλημάτων. Ἐκεῖνος ὄχι μόνον ἐπεισθῆ, ἀλλὰ καὶ κατέστη ὁπαδὸς τῆς διδασκαλίας τῆς γυναικὸς του.

— Ὁ σύζυγός μου οὐδέποτε μ' ἐφίλησεν, ἐπίσης καὶ ἐγὼ οὐδέποτε τὸν ἐφίλησα. Ἐπὶ πλέον κανεὶς ἀπὸ τοὺς δύο δὲν ἐφίλησεν ἄλλον. Εἴμεθα καὶ εἰ δύο μέλη τῆς «κατὰ τοῦ φιλήματος Ἐταιρίας» καὶ θεωροῦμεν τὴν ἀνόητον αὐτὴν θωπιαν τῶν ἀνδρῶν μας ὡς τὴν μᾶλλον φοβεράν ἀπειλὴν κατὰ τῆς ὑγείας μας.

Καὶ ἐξακολουθεῖ ἡ ὥραία ἐπαναστάτις τὴν πολεμικὴν της κατὰ τοῦ φιλήματος. Ἀλλὰ πόσον εἶναι ματαία, περιττὸν νὰ σημειώσωμεν.

Τὸ μόνον θῦμα τῆς ὥραίας αὐτῆς γυναικὸς εἶναι ὁ σύζυγός της. Πόσον εἶναι δυστυχής!

Τὰ καλὰ τῶν ἡφαιστειῶν.

Ἡ τελευταία ἐκρηξίς τοῦ Βεζουβίου, ἡ ὁποία κατέστρεψε τόσους κήπους καὶ ἀμπελώνας, ὑπῆρξεν ἐνταυτῷ καὶ εὐεργετικὴ, χάρις εἰς τὸ ὑδροχλωρικὸν ὄξύ, τὸ ὁποῖον ἐξεπέμφθη ἀπὸ τὸ ἡφαιστειὸν εἰς μικρὰς ποσότητας, διότι δι' αὐτοῦ αἱ γαῖαι κατέστησαν γονιμώτεραι. Αὐτὸ παρατηρήθη καὶ μετὰ τὰς ἐκρήξεις διαφόρων ἄλλων ἡφαιστειῶν, τῶν ὁποίων ἡ λάβα καὶ αἱ ἐκσπενδονισθεῖσαι ὕλαι ἀπετέλεσαν τὸ καλλίτερον φυσικὸν λίπασμα. Καὶ ἐδῶ λοιπὸν ἀληθεύει τὸ ρητόν: οὐδὲν κακὸν ἀμιγὲς καλοῦ.

Ἡ Κινέζα.

Ὁμιλοῦσι πολὺ κατ' αὐτὰς διὰ τὸν διαμελισμὸν τοῦ ἀπεράντου αὐτοῦ κράτους, τὸ ὁποῖον ἤρχισε πρὸ ὀλίγων μόλις ἐτῶν νὰ ἐκπολιτίζεται κατὰ τὸν εὐρωπαϊκὸν πολιτισμὸν. Ἄλλ' ἡ ἐξέλιξις του ἐσημειώσθη αὐτὸ τὸ παράξενον: ἐξεπολιτίζοντο μόνον οἱ ἄνδρες, ἐνῶ αἱ γυναῖκες ἔμεινον καθὼς ἦσαν καὶ πρὶν. Ταῦτοχρόνως δὲ καὶ ἡ διὰ τὰς γυναῖκας ἀντίληψις τῶν Κινέζων ἔμεινε ἡ αὐτή. Θέλετε νὰ μάθετε τὴν ἱστορίαν τῆς Κινέζας;

Ὅταν γεννηθῆ κόρη, εἰς τὸ κινεζικὸν ἐκεῖνο σπῆτι ἐπικρατεῖ κατήφεια. Τὸ κορίτσι δὲν εἶναι εὐπρόσδεκτον ποτὲ ἀπὸ τοὺς γεννήτοράς του.

Μόλις γεννηθῆ τὸ ὑποβάλλουσιν εἰς μυρίας βασάνους, τὰς ὁποίας ἀπαιτεῖ ἡ δεισιδαιμονία τοῦ βάζουν κόκκινα βραχιόλια, τοῦ δένουν μαζὶ καὶ τὰς δύο παλάμας καὶ τοῦ κείρουν τὴν κεφαλὴν μ' ἐπισημότητα πρὸ τοῦ εἰδώλου τῆς θεᾶς Ναϊνά. Ἀπὸ τῆς ἡλικίας τῶν ἑξ ἐτῶν τοῦ φοροῦσι τὰ σιδερά πεδίλα, τὰ ὁποῖα τόσον στενοχωροῦν τὸ πόδι. Εἰς ἡλικίαν ἑπτὰ ἐτῶν διδάσκουν τὴν κόρην νὰ νήθῃ καὶ νὰ πλύνῃ. Δωδεκαετίς ἔχει πλέον ἐξασηθῆ εἰς ὅλας τὰς μικροεργασίας, τὰς ὁποίας ὀφείλει νὰ κάμνῃ εἰς τὸ σπῆτι τοῦ συζύγου της. Τέλος, ὅταν φθάσῃ εἰς τὰ δεκαπέντε χρόνια, διδάσκουσι τὰς «τρεις ἀρετὰς τῆς γυναικὸς», δηλαδή: τὴν κοσμιότητα εἰς τὴν γλῶσσαν καὶ τοὺς τρόπους, τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν ἐργασίαν, καὶ τὴν συζυγικὴν πίστιν. Ἐπίσης δὲ διδασκεται καὶ τὰ τρία πρόσωπα, εἰς τὰ ὁποῖα ὀφείλει νὰ ἔχῃ ἀπόλυτον ὑποταγὴν, ὅταν μὲν εἶναι μικρά, εἰς τὸν πατέρα της, ὅταν νυμφευθῆ, εἰς τὸν σύζυγόν της, καὶ ὅταν χηρεύσῃ, εἰς τὰ παιδιὰ της. Βλέπετε λοιπὸν, ὅτι προο-

ρισμὸς τῆς Κινέζας εἶναι νὰ ὁπακοῦν. Ποῦ εἶναι αἱ δεσποινίδες καὶ κυραὶ αἱ μαθημέναι κατὰ τὸν εὐρωπαϊκὸν πολιτισμὸν;

Ὁ γάμος γίνεται τῆ συγκραθεῖ τῶν γονέων μόνον· εἰ μελλοντικοὶ οὔτε κἂν ἐρωτῶνται. Οἱ μνηστευμένοι εἶναι παντελῶς ἀδύνατον νὰ διαλύσουν τὸν ἀρραβῶνα ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν συμβῆ.

Ἡ νύμφη πάντοτε κατοικεῖ μὲ τὴν οἰκογένειαν τοῦ γαμβροῦ καὶ δὲν συμβαίνει εἰς τὴν Κίνα νὰ χωρίζονται αἱ οἰκογένειαι, πρᾶγμα σὺνηθες εἰς ἡμᾶς. Εἰς τὸ σπῆτι ἡ πενθερὰ διευθύνει τὰς νύμφας· ἐλλείψει αὐτῆς ἡ σύζυγος τοῦ μεγαλειτέρου υἱοῦ διευθύνει καὶ διοικεῖ τὰς λοιπὰς. Ὁ δευτέρος γάμος χήρας ἰσοδυναμεῖ μὲ ἀτιμίαν.

Ἡ θρησκεία τῆς ἀναπνοῆς.

Ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου κάθε ἐβδομάδα γεννᾶται καὶ μία νέα θρησκεία διὰ νὰ σβύσῃ τὴν ἐπιμένην. Τὴν ἱδρυσεν ὁ ἰατρός Oetomon, ὁ ὁποῖος εἶναι καὶ φιλόσοφος, πρεσβύων, ὅτι ἀναπνεόμεν ἐλαττωματικά. Μία κίνησις εὐρύτερα τῶν πλευρῶν, μία συστολὴ κανονικώτερα τοῦ διαφράγματος, δὲν θὰ ἐβράδυναν νὰ ἐπιδράσωσιν εὐεργετικῶς ἐπὶ τῆς ὑγείας μας, ἡτις ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐκλείπει. Ὁ ἱδρυτὴς τῆς θρησκείας αὐτῆς ἐσύστησε σχολὰς, ὅπου διδάσκεται ἡ κανονικὴ ἀναπνοὴ καὶ ἡ ἰδιαιτέρα χάριν αὐτῆς διαίτα.

Δὲν λείπουσι καὶ ὁπαδοὶ τῆς θεωρίας αὐτῆς.

Ἡ τραινέτ.

Εἶναι ἐν ὥραϊον παιγνίδι ποῦ ἐπενόησαν εἰς ἐν παράλιον προάστειον τῆς Γαλλίας μερικοὶ παραθεριζόντες. Ἀπὸ τὴν πρῶμην αὐτοκινήτου λέμβου ἡ ἀτρακτοῦ κρεμῶσιν ἐν χονδρὸν σχοινίον, εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ ὁποῖου ἔχει προσδεθῆ μία τετράγωνος σανὶς, ὅχι μεγαλειτέρα τῶν 60 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου. Ἡ μικρὰ αὕτη σανὶς ἐπιπλέει ἐπὶ τῆς θαλάσσης, χρησιμεύει δὲ ὡς βᾶσις, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ παίκτης ἢ ἡ παίκτρια ἵσταται. Μὲ μίαν χειρονομίαν αὐτοῦ τὸ σύνθημα δίδεται καὶ εὐθὺς ἡ ἀτρακτος ἀρχίζει τὸν δρόμον της ὀλοταχῶς. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀρχίζει τὸ παιγνίδιον. Ὁ παίκτης προσπαθεῖ μὲ ποικίλας χειρονομίας καὶ στάσεις νὰ κρατήσῃ τὴν θέσιν του. Ἀλλὰ συχνὰ αἱ προσπάθειαι ματαιοῦνται καὶ μίαν στιγμὴν ἢ σανὶς ἀφίνει τὸν παίκτην, ὅστις τότε ἀναγκάζεται νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ κολύμβημα, ἐνῶ οἱ σύντροφοὶ του ἀπὸ τῆς ἀτρακτοῦ ἐπευφημοῦν.

Ἡ τραινέτ ἤρρεσε πολὺ καὶ ἐγενικεύθη. Τί παράξενον νὰ τὴν ἴδωμεν μεταφερομένην καὶ εἰς τὰ νησιά μας.

Καὶ δρεκτιόν.

Ἡ μουσικὴ δὲν εἶναι μόνον καλλιτεχνία, ἀλλὰ καὶ θεραπευτικὴ δύναμις. Θεραπεύει τὴν μελαγχολίαν, τονώνει τὴν ψυχὴν, ἀπομακρύνει τὴν νευρασθένειαν καὶ ἀνακουφίζει τοὺς πόνους. Ὅλα αὐτὰ εἶναι βέβαια γνωστά. Ἡ ἐπιστήμη ἀπεκάλυψε καὶ μίαν ἄλλην ιδιότητα τῆς μουσικῆς: ἀνοίγει τὴν ὄρεξιν.

Κατόπιν τῆς ἀποκαλύψεως αὐτῆς, δὲν εἶναι παράξενον ὅλα τὰ ἐστιατόρια ν' ἀποκτήσουν καὶ μίαν ὀρχήστραν, ἐπὶ πλέον ὅμως νὰ ἐξορισθοῦν ὅλα τὰ πιάνα ἀπὸ τὰ σπῆτια μετὰ τὴν ἀκρίβειαν τῶν τροφίμων...

Ὁρισμὸς τῆς διπλωματίας.

— Ἡ διπλωματία, μπαμπᾶ, τί κάνει;
— Ἡ διπλωματία, παιδί μου, προετοιμάζει τὴν εἰρήνην ἐν καιρῷ πολέμου, καὶ τὸν πόλεμον ἐν καιρῷ εἰρήνης!...

Σύνδεσμος ἀγνότητος.

Εἰς τὸ Σικάγον τῆς Ἀμερικῆς συνέστη ὁ Σύνδεσμος ἀγνότητος, ἀποτελούμενος ἀπὸ ἄνδρας ἀνυμφεύτους, οἱ ὁποῖοι ἐν ἀγνότητι διήλθον καὶ διέρχονται τὸν βίον των, ἀπέχοντες ἀπὸ καταχρήσεων, καὶ ἐν γένει πάσης ἀκολασίας.

Ἀντεπιστέλλοντα μέλη τοῦ Συνδέσμου τούτου ἐκ τῆς πόλεώς μας, καθὰ πληροφοροῦμεθα, ἐξελέγησαν ὁ κ. Ἀνδρεάδης καὶ ὁ ... ἡμέτερος Κατοικῆς.

Τὸ αἰώνιον.

Ἡ κυρία X. ἔχει τὴν παλαιὰν συνήθειαν νὰ γίνετα νεωτέρα κάθε χρόνον. Περὶ αὐτῆς ὠμίλησαν κάπου.

— Χθὲς ἐώρταζε τὰ γενέθλιά της.

— Ναί, προσέθεσε κάποιος, ἀπὸ χθὲς ἔγινε κατὰ ἓνα χρόνον μικρότερη.

Ἡ ἀκρίβεια τῆς ζωῆς.

— Γκαρσόν, σοῦ παρήγγειλα κρέας μὲ φασουλάκια· μὰ ἐγὼ δὲν βλέπω ἐδῶ κρέας.

— Παρατηρήσατε καλλίτερα, κύριε, ἴσως εἶναι κρυμμένο πίσω ἀπὸ κανένα φασουλάκι.

Commission Han, 9, ΓΑΛΑΤΑ

παρὰ τὴν ὀπισθίαν θύραν τοῦ Χρηματιστηρίου

ΣΠΥΡΟΣ ΘΕΟΧΑΡΗΣ

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ * * * * *

* * * ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ * * *

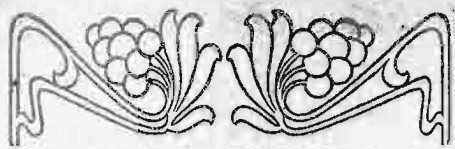
* * * * * ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΙΚΑ

ΣΦΡΑΓΙΔΕΣ ΕΛΑΣΤΙΚΑΙ

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ ΣΙΓΓΕΡ

ΑΙ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑΙ

Ἀπαραίτητοι εἰς πᾶσαν οἰκογένειαν καὶ ἐργοστάσιον.

ΝΙΣΥΡΙΑΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ*

Η ΣΡΦΑΝΗ

Μιά μάνα εἶχεν ὄμορφην ἀκριβοθυγατέρα· Ὁ ἥλιος δὲν τὴν ἔβλεπε μ' ἢ νύχτα μὴ ἢ μέρα. Τὴν ἔλουεν, τὴν χτένιζε με πορφυρένια χτένα, Τὴν κοίμιζε στὰ πίπουλα στὸ-μ μόσχο βουττημένα. Ἦρτεν καιρὸς ποῦ πέθανεν ἢ μάνα ἢ καμένη· Μένει κ' ἢ κόρη ἔρημη, μένει ἀρφανεμένη. Καιρὸς πολὺς δὲν πέρασε κ' ὁ κύρις τῆς παντρεύτη, Πέρει γεναῖκα μὴν ὀχιά, τὴν ἔβαλλεν νὰ λέθῃ. Τῆς λέει: «σὺ 'σαι ἀρφανή, στὸν κόσμῳ δὲν ἐμπόσεις, Σὺρε κ' ἄμε στὸ μαγερεῖο καὶ δουλά μας νὰ γένῃς». Βγάλλει τῆς ἀφ' τὰ δάχτυλα τῆμορφα δαχτυλίδια, Κόβγει τῆς τὰ ξανθὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς στολιδία. Πέρει τὴν τὸ παράπονο με τὴν καρδιὰν καμένη,

* Διατηροῦμεν πιστῶς τὴν ἰδιω- τίζουσαν ἔκφρασιν τοῦ ποιήματος χάριν τῶν φιλολογοῦντων.

Κινάει τὰ μεσάνυχτα, στὸ κοιμητήρι μπαίνει. Ἔφτασεν εἰς τὰ μνήματα, στῆς μάνας τῆς ζυγώνει· Πέφτει ἀπάνω στὸ μνημεῖο, τὰ χέρια τῆς ἀπλώνει· Πασκίζει με τὰ νύχτα τῆς τὴν πλάκα νὰ σηκώσῃ, Κλαίει, φωνάζ', ὀδύρεται πῶς νὰ τὸ φανερώσῃ. Σήκου, μανοῦλά μ', ἀφ' τῆ γῆ, σήκου καὶ ἀκουσέ με Ποῦ ξένη-μ μάναν ἔκαμα καὶ παρηγόρησέ με. Κ' ἔκαμα ξένες ἀδερφές καὶ ξένη-μ με φωνάζουν, Μὲ δέρονου-μ με τὰ λόγια των, μέσ' τὴν καρδιὰ με σφάζουν. Οὐλλες ἢ νεαῖς στὴν ἐκκλησιὰ πᾶσι μορφαλλαμένες Κι' οὐλλες μανοῦλες ἔχουσι κ' εἶνεν καμαρωμένες. Κ' ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ ντυθῶ, ν' ἀλλάξω βουσιανάκι, Μένω στὸ σπῖτα μοναχί, ποτίζομαι φαρμάκι. Δίου-μ μου κριθῖνο ψωμί κ' ἐκεῖνο μετρομένο, Στ' ἄχρα με κοιμίζουσι καὶ ὑπνον δὲν χορταίνω. Ἔπαρ' με, μάνα, ἔπαρ' με στὸ ἐδικό σου στρώμα, Τῆς μάνας εἶν' ἢ ἀγκαλιὰ γλυκεῖα καὶ μέσ' τὸ χῶμα. Ἄφ' τὰ πολλὰ τῆς δάκρυα, ἀφ' τὴν πολλὴ λαχτάρα, Ἦ πλάκα ἔταράχτηκε κ' ἔβγηκε μὴ ἀντάρα. Κι' ὁ ἄγγελος τῆς ἐμίλῃ κ' ἢ μάνα τῆς τῆς λέει: «Κόρη μου, σὺρε στὸ καλὸ, πάενε στὴν εὐκή-μ μου.

Μὴν κλαῖς καὶ μὴν βορομαχῆς καὶ τῶβρω στὴ ψυχῆ-μ μου. Κόρη μου, σὺρε στὸ καλὸ, ἄμε στὴν κάμαρά σου Κι' αὐριον ἐσπέρας θέλ' ἀ 'δῆς ὅ,τι ποθ' ἢ καρδιά σου». Τότες τὸ σκότος λίγεψε κ' ἐφέρασιν τὰ ὄρη, Τότε ὁ Πλάστης ἔδωκε χαρίσματα στὴν κόρη. Δίνει ὁ ἥλιος ἐμορφιά κ' αὐγερινὸς τὴν χάρι, Ὁ οὐρανὸς τῆς ἐπλέξε με τῆστρον του στεφάνι. Εἶδῃσι στέλλ' ὁ βασιλῆς, χαρὰν ἔχει στὴν πόλι, Δούλους καὶ δούλες ἔστελλεν νὰ μαζευτοῦσιν ὄλοι. Ντύνεται ἢ μητροιά χρουσα, τῆς δυὸ τῆς κόρες πέρει Κ' ἢ ἀρφανὴ στὸ μαγερεῖο μονάχη μέσα μένει· Πέρει τὴν τὸ παράπονο, μπαίνει στὴν κάμαρήν τῆς Κ' εἰς τὸ προσκεφαλάκι τῆς εὐρίσκει τὴν στολὴν τῆς. Ἐλουστένη, ἔχενιστήκε κ' ἔβαλλεν τὰ καλά τῆς, Βάλλει καὶ τὸ στεφάνι τῆς εἰς τὰ ξανθὸμαλλὰ τῆς. Δίνει τὸ σύννεφ' ἄλογο, ἐπάνω του καθίζει, Γίνῃν τ' ἀλόγου μὴν βετοιά κ' εἰς τὸ παλάτι γγίζει. Στῆς σκάλες ποῦ ἀνέβαινε, ῥόδα καὶ κρίνα χύνει, Καθὼς ἐμπήκε στὸν χορὸ μεγάλη λάμπι δίνει. Τὰ ὄργανα ἐπάρασι, τὰ τούμπανα σταθῆκαν, Μικροί, μεγάλοι θάμαξαν, φτωχῆς κ' ἄρχοντοπούλες.

Λεῖς ἢ μητροιά στῆς κόρες τῆς: «λέεις καὶ ποιά νεν τούτη; Μὴν εἶνεν νύμφη τοῦ γιாலῦ, μὴν εἶνεν νεραῖδα· Ποιά μάνα τὴν ἐγέννησεν καὶ ποιάν ἔχει πατρίδα;» Ἄφ' τὴν πολλὴν τὴν βίασι νὰ μὴν τὴν 'δῆ 'να 'μμάτι, Πέφτει τὸ πασουμάκι τῆς σὲ ἓνα σκαλοπάτι. Τρέχει, τ' ἀρπάξ' ὁ βασιλῆς, θαμάζει τέτοιαν χάρι, Ποτέ του δὲν τὸ ἔχει 'δῆ τέτοιαις λοῆς ποδάρι. Δούλους καὶ σκλάβους ἔστειλε τῆς χῶρες νὰ γυρίσουν, Ὅρη, λαγκάδια καὶ βουνά, μέρος νὰ μὴν ἀφίσουν. Κι' ἄλλες πολλῆς τὸ βάλασι φτωχῆς κ' ἄρχοντοπούλες Καὶ ἢ μητροιά κ' ἢ κόρες τῆς, δὲν τέρειαζε σὲ οὐλλες. Τὴν ἀρφανὴν εὐρίσκουσι ψάχνοντας εἰς τ' ἄμπάρι· Καθὼς τῆς τὸ φορέσασι τῆς ἦρτε στὸ ποδάρι. Ἄπο τὸ χέριν τὴν κρατοῦν, στὸν βασιλῆν τὴν πᾶσι. Καθὼς τὴν βλέπ' ὁ βασιλῆς, μπροστά τῆς βονατίζει. Γεναϊκάν του τὴν ἔκαμε, στὸ θρόνον τὴν καθίζει, Καὶ ἢ μητροιά κ' ἢ κόρες τῆς ἀφ' τὸ κακὸν τοὺς σκάσαν.

Χάλκη, 5 Σεπτεμβρίου 1913.

Ἀποστολῆς

ΕΜΜ. Ι. ΚΑΡΠΑΘΙΟΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΑΜΑΣΣΙΑΝ, Σ. Παυλ. Ἐπιστολὴ καὶ τίμημα ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν ἀγάπην, ἣν τρέφεις πρὸς τὸ Ἄσ' Ὅλα». Ἀναμένομεν νέαν σας διεύθυνσιν.— ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ, Εὐδ. Ξηροποτ. Ἄπεσταίλαμεν εἰς Π. Κ. Ζαχ. τὰ αἰτούμενα φύλλα.— ΑΓΚΥΡΑΝ, Ι. Ἀλτίν. Μᾶς ἐνεχειρίσεν ὁ κ. Β. Γιαν. τὸ τίμημα Δ' ἐτους, φύλλ. ἄπεστάλησαν, εὐχαριστ.— ΑΝΑΠΑΝ, Μ. Ἐπ. Αἰτούμενος ἀριθμ. ἐπέμφθη.— ἈΛΑΤΣΑΜ, Γ. Ι. Ἰωάν. Ἐπιστολὴ καὶ τίμημα γρ. 148 ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν.— ΑΜΙΣΟΝ, Α. Ἄρχ. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη, αἰτούμενον ἐστάλη, ἰδιαιτέρως ἀπαντῶμεν διὰ Γ. Μπέη πέμπομεν τακτικῶς εἰς διεύθυνσιν σας, ἀφ' ὅτου ἐδηλώσατε τὴν ἐγγραφὴν του.— Αὐτόθι, Μ. Ἰωάννογ. Ἐλήφθη τίμ. Ἐπιθεωρ. Αἰτούμενον ἀπεστάλη ὅμα τῆ εἰδοποιή- σει σας.— Αὐτόθι, Σ. Καπν. Φύλλον ἐστάλη. ΒΑΛΙΑΝ, Π. Νικολ. Τίμημα Ἐπιθεωρήσεως καὶ ἐπιστ. ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν.— ΒΗΡΥΤΤΟΝ, Β. Ι. Σκιαρ. Ἐλήφθη τίμημα 60 γρ. Εὐχαριστοῦ- μεν, ὡς καὶ διὰ τὸς εὐχὰς σας.— ΒΙΓΑΝ, Σωτ. Ραπτ. Τὸ φύλλον σας θὰ λαμβάνετε εἰς διεύθυ- σιν σας ὁμοῦ με Χ' Παλά Γεωργ.— ΒΕΗ-ΣΕΧΙΡ, Θ. Ι. Μουπ. Ἐλήφθη ἀνανεώσεως τίμ., αἰτούμενα φυλλάδια ἐλάβετε; ΕΖΙΝΕ, Ἀδ. Σπ. Ἐλήφθη ἐπιστολὴ σας· εἴμεθα σύμφωνοι· ἀνανεόμενοι.— ΕΣΚΗ-ΣΕΧΙΡ, Κ. Βιδ. ἔχομεν ὑπ' ὄψιν τὰ γραφόμενά σας καὶ εἴμεθα σύμφωνοι, ἢ ἀποστολὴ γίνεται τακτικῆ. ΙΓΚΑΜ (Αὐστραλίας), Ι. Γκίρ. Ἀπεστάλη βιβλίον αἰτούμενον, ἐλήφθη τίμημα, εὐχαριστοῦμεν. ΚΕΡΜΑΣΤΗΝ, Κ. Κραλ. Τὸ ἐν τῇ ἐπιστολῇ σας ἀναφερόμενον τίμημα ἐλάβομεν παρὰ τῶν ἀδελφ. Σ. Σωτηρ.— ΚΕΡΑΣΟΥΝΤΑ, Θ. Μαρκ. Ἐσημειώσαμεν τὰ γραφόμενά σας.— ΚΙΟΝ, Μ. Βαφ. Ἐνηργήσαμεν καταλλήλως.— ΚΑΣΤΕΛΛΟΡΙΖΟΝ, Αἰδ. Θ. Συμ. Αἰτούμενοι ἀριθμ. ἐπέμφθησαν, τί- μημα αὐτῶν ἐλήφθη.— ΚΟΥΤΑΛΗΝ, Στ. Ζαν. Μᾶς ἐνεχειρίσεν ὁ Κ. Περ. τὸ τίμημα τῆς ἀνανεώ- σεως, εὐχαριστ.— Αὐτόθι, Χ. Παντ. Τῆς ἐπιστο-

λῆς σας τὰ γραφόμενα ἐσημειώσαμεν, ἀνανεόμενοι. ΝΕΒ-ΣΕΧΙΡ, Γ. Κεβεντ. Ἐσημειώσαμεν σχετικὰ πρὸς τὴν μέλλουσαν διεύθυνσιν σας, ἀνανεώσαμεν ἐγγραφὴν σας.— ΝΕΑΝ ΥΟΡΚΗΝ, Κ. Καρ. Ἐπι- στολὴ καὶ τίμημα γρ. 25 ἐλήφθη, εὐχαριστ., ἐφρον- τήσαμεν καταλλήλως. ΠΑΛΑΤΙΑ, Ἠλ. Πρωτ. Εἴμεθα σύμφωνοι καὶ σὰς ἀνανεόμενοι.— Αὐτόθι, Π. Πολιτ. Ἐλήφθη τίμημα ἀνανεώσ. ἐγγρ., εὐχ.— ΠΕΡΑΝ, Κουβέρ. αἰτούμενα ἐστάλησαν, τίμημα ἐλήφθη.— ΠΕΡΓΑΜΟΝ, Ι. Α. Κουκουτ. Ὡς γράφετε, θὰ πέμπωμεν τὸ φύλλον σας ἐπ' ὀνόματί σας, θερμῶς εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενεῖς κρίσεις σας.— ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ, Ι. Παί., Ν. Τσαουα., Ἀδ. Παλ., Ἀδ. Ροκ., Ἐμ. Ἀναστ., Π. Σιαβ., Ἀδ. Βετο.. Ἐνεγράφητε, ἀποστολὴ φύλλον ἤρχισε.— ΠΡΟΪΑΝ, Π. Εὐγ. Ἐσημ. τὰ γραφόμενά σας. ΡΑΙΔΕΣΤΟΝ, Κ. Βαφειάδ. Ἐλήφθη ἀνανεώσεως τίμημα, εὐχαριστοῦμεν. ΣΕΛΕΥΚΕΙΑΝ, Μ. Ἐδξέογλου. Ἄφ' ὅτου ἀνε- χωρήσατε ἐκ τῆς Σχολῆς, πέμπομεν τὰ φύλλα τα- κτικῶς, ὡς μᾶς ἐδήλωσεν ὁ Κ. Γαρίκ. ὥστε ζητή- σατέ τα εἰς τὸ αὐτόθι ταχυδρομείον.— ΣΙΝΩΠΗΝ, Α. Μακρήν. Τίμημα Ἐπιθεωρήσεως ἐλήφθη, εὐχα- ριστοῦμεν.— Αὐτόθι, Π. Κουφ. Τῆς ἐπιστολῆς σας τὰ γραφόμενα ἐσημειώσαμεν, ἀπεστάλησαν φύλλα συνάμα καὶ ἀπόδειξις Ἰ Ἀνδρ., οὐτίνος τὰ φύλλα πέμπονται τακτικώτατα. ΧΙΛΗΝ, Χρ. Παυλικ. Ἀποστέλλεται εἰς διεύ- θυνσιν σας ἢ Ἐπιθεωρήσεις μας.— Αὐτόθι, Π. Εἰστ. Ἀντ. Ἀριθμ. αἰτούμενος ἐπέμφσαμεν, τίμημα ἀνανεώσεως ἐγγραφῆς ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν.

Ἀλλαγὴ κατοικίας
ΜΩΥΣΗΣ Μ. ΜΩΥΣΕΙΔΗΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
σπουδάζων εἰδικῶς ἐν Παρίσι, Γενεῦη καὶ Βιέννη
Ἀναλαμβάνει τοκετοὺς ὑπ' εὐθύνην του καὶ θεραπεύει ὅλα τὰ νοσήματα τῆς εἰδικότητός του κατὰ τὰς νεωτάτας μεθόδους.
Λέχεται ἀπὸ τὰς 2-5 μ. μ. ἐν τῇ ΝΕΑ αὐτοῦ κατοικίᾳ, ἐν Πέραν, ὁδὸς Ἰμάμ, ἀρ. 10, ἀπαρτ. 1.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Γ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΙΑΚΟΠΩΝ

192. Διπλῆ ἀκροστοιχίς.

Τ' ἀρχικὰ τῶν ἐπομένων λέξεων ἀποτελοῦσι νῆσον τοῦ Αἰγαίου, τὰ δὲ τρίτα ἐπιπλον οἰκίας: δένδρον, ὄνομα θῆλυ, μέλος τοῦ προσώπου, πόλις τῆς Μακεδονίας, ὄνομα ἀνδρός, πόλις τῆς Γερμα- νίας, ἐργαλεῖον.

(Ἐστάλη ὑπὸ Ι. Σ. Σταματοπούλου).

193. Περιεργὸς ἐρώτησις.

— Ποῖον μέρος τῆς γῆς ἀπαξ μόνον εἶδεν ὁ ἥλιος;

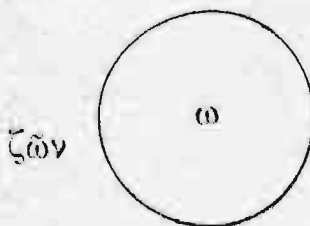
(Ἐστάλη ὑπὸ Φωτίκας Π' Καλλινίκου).

194. Ἀναγραμματισμός.

— Ποία θεὰ ἀναγραμματισμένη γίνεται χρο- νικὴ περίοδος;

195. Γρῆφος.

Ε Ε Ε Ε Ε
Ε
Ε
Ε
Ε
Ε
Ε

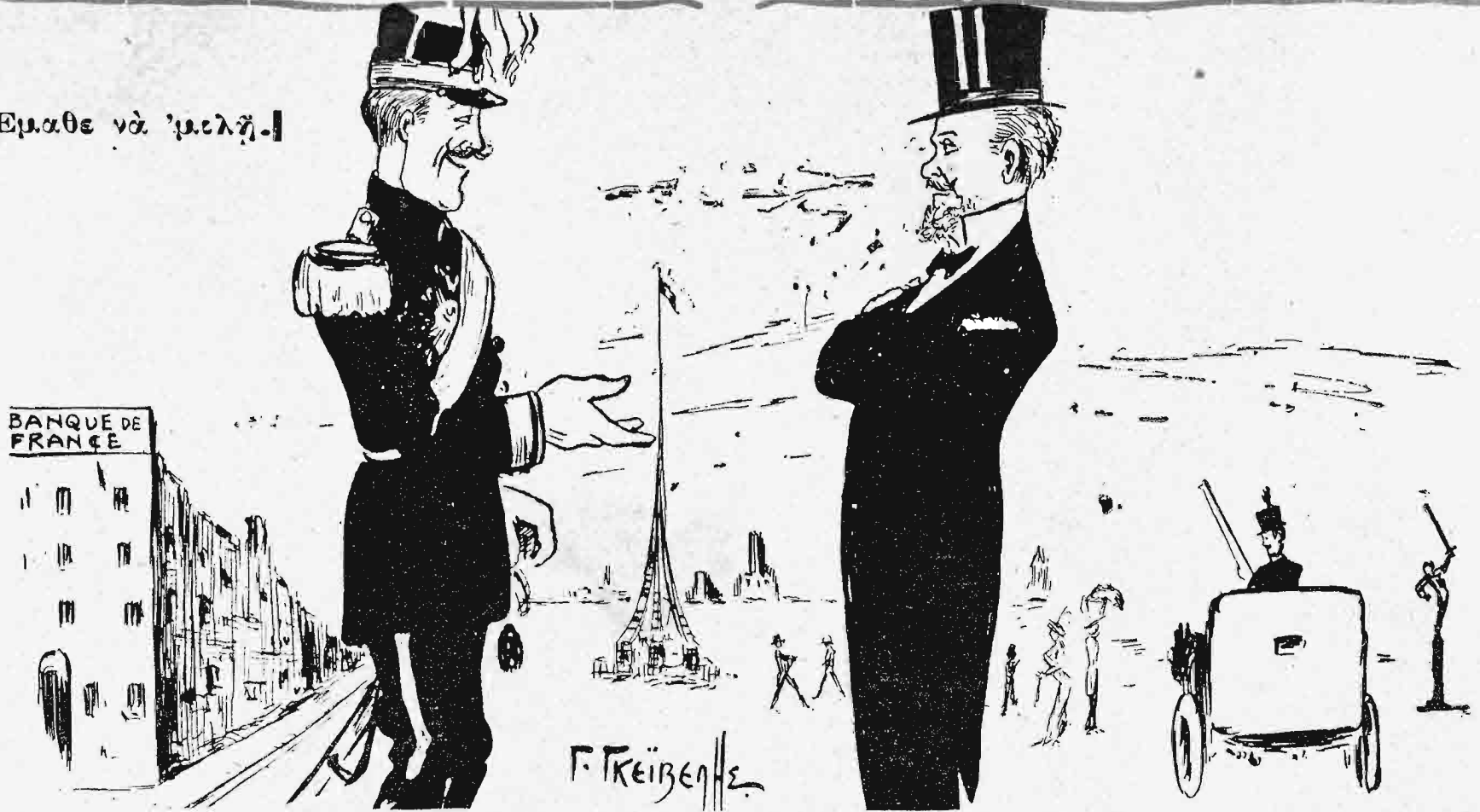

(Ἐστάλη ὑπὸ Μ. Κουνελάκη).

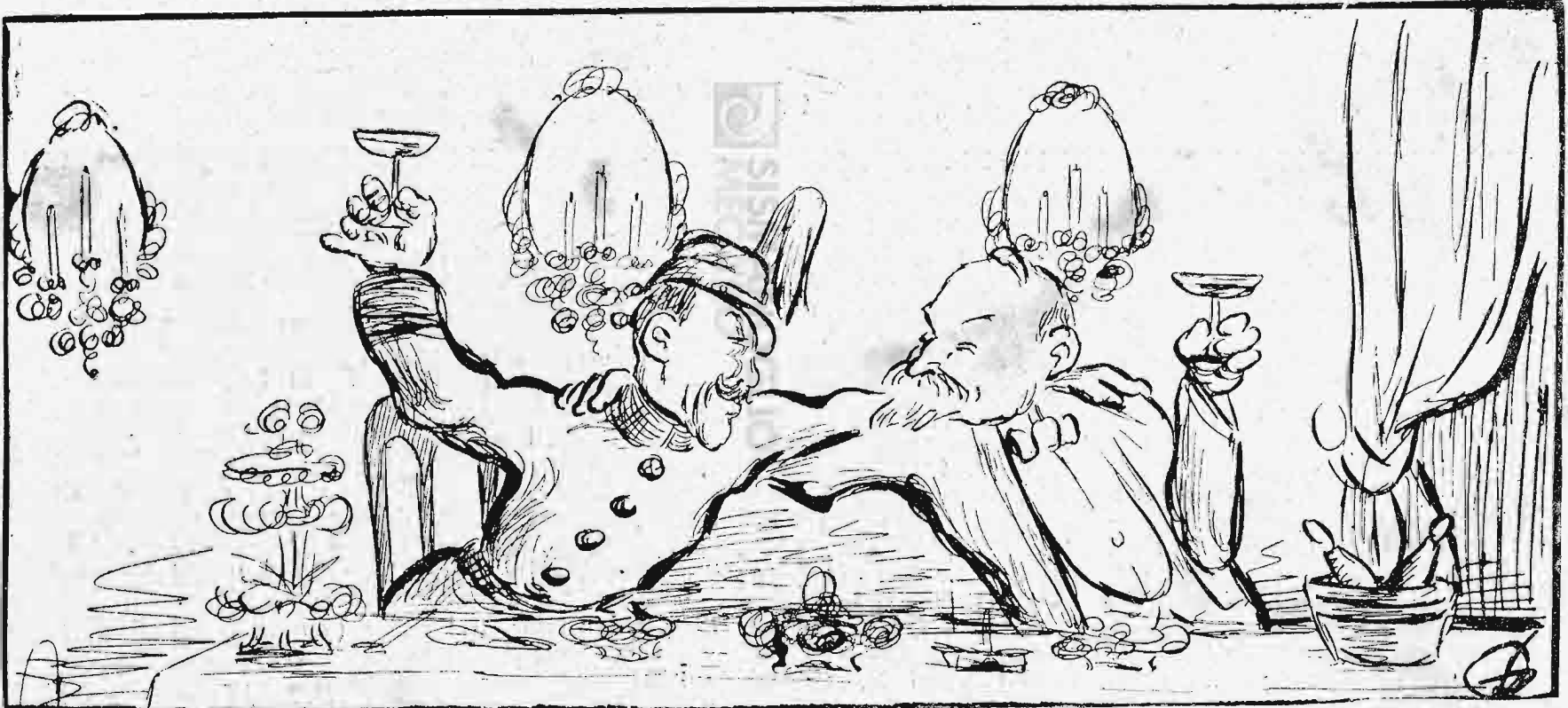
ΔΕΛΤΙΟΝ
διὰ τὰς λύσεις
τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων
τοῦ 159 φύλλου.

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

"Εμαθε να 'μελῆ-!

Πουαγκαρέ. — Τι θὰ κάμναιε σὴ θέσι μου ἔπειτα ἀπὸ τὴν προσβολή σας ;
Κωνσταντῖνος. — Ἄν σᾶς ἐχοιάζοντο 800, ἐγὼ θὰ σᾶς ἐδάνειζα 900 ἑκατομμύρια, γιὰ νὰ σᾶς ἴεροπιάσω !

Πουαγκαρέ εἰς Κωνσταντῖνον : "Εἶσι, γιὰ σου! Τράβα, φίλε μου, διὲς τὸ κέφι σου, κ' ὅ,τι θέλουν ἄς λείε ἡ πειρασμένες ἐφημερίδες

Ἔσατ πασᾶς. — Ἐννοια σας!... μιά ποῦ πέσατε σι' ἀγγίτρι μου, θὰ σᾶς τοιγαρίσω καλά.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΟΙΚΟΣ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ: **ΣΤΑΪΝ**

Τύπ. Ἀριστοβούλου, Ἀναστασιάδου καὶ Σαῶ

Ἐπεύθυνος: Ἀριστόβουλος Δ. Χρησιόδη